

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ
ХОРЪТ НА ЗАБРАВЕНИТЕ
ГЛАСОВЕ

Част 11 от „Хари Бош“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2005

chitanka.info

На детективите, които трябва да гледат в бездната!

Авторът изразява искрената си признателност към хората, които помогнаха в проучването и написването на този роман. Това са Майкъл Пийтш, Ася Мучник, Джейн Уд и Пеги Лий Андерсън, както и Джейн Дейвис, Линда Конъли, Терил Лий Ланкфорд, Мери Капс, Джуди Кауълс, Джон Хотън, Джери Хутън и Кен Делавин. Специална благодарност дължа на детективите Тим Марсия, Рик Джексън и Дейвид Лемкин от Лосанджелиското полицейско управление, както и на сержант Боб Макдоналд и началника на полицията Уилям Братън.

ПЪРВА ЧАСТ
РЕЛИГИЯТА НА ДЕТЕКТИВА

1

В практиката и протокола на Лосанджелиското полицейско управление повикването с код две — шест предизвиква най-незабавна реакция и поражда най-силен страх под бронираната жилетка. Защото това повикване често оказва пряко отражение върху кариерата. То идва от комбинацията на радиопозивната с код две, която означава „реагирай колкото може по-бързо“, и шестия етаж на Паркър Сентър, от който началникът на полицията командва управлението. Две-шест е спешна призовка в кабинета на началника и всеки полицай, който си харесва работата, се подчинява, без да се мае.

При предишното си назначаване детектив Хари Бош беше работил над двайсет и пет години в управлението и нито веднъж не бе получавал спешно повикване от началник на полицията. Всъщност освен на връчването на полицейската значка в академията през седемдесет и втора, никога не се бе ръкувал или разговарял лично с полицейски началник. Беше преживял неколцина и естествено, бе ги виждал на полицейски прояви и погребения, обаче просто през годините никога не му се бяха изпречвали на пътя. На сутринта на завръщането си в полицията след тригодишно прекъсване той получи първото си повикване две — шест, докато си връзваше вратовръзката пред огледалото в банята. Помощникът на началника се обаждаше по личния му мобилен телефон. Бош не си направи труда да попита как са намерили номера му. От само себе си се разбираше, че кабинетът на началника разполага с властта да действа по такъв начин. Бош само отговори, че ще пристигне след час, на което, помощникът отвърна, че ще го очакват по-рано. Хари доза-върза вратовръзката си в колата, докато шофираше колкото можеше по-бързо — доколкото позволяваше трафикът по магистрала 101 към центъра.

От момента, в който затвори телефона, докато мина през двукрилата врата и влезе в кабинета на началника на шестия етаж в Паркър Сентър, изтекоха точно двайсет и четири минути. Той си мислеше, че е постигнал нещо като рекорд, въпреки че беше паркирал неправилно на Лос Анджелис Стрийт пред полицейското управление.

Щом знаеха номера на личния му мобифон, сигурно бяха наясно, че е извършил истински подвиг, като е стигнал от Холивудските хълмове до кабинета на началника за по-малко от половин час.

Обаче помощникът, лейтенант, казваше се Хофман, го изгледа с безразличие, посочи увитата в найлон кушетка, на която вече чакаха други двама, и каза:

— Закъсняхте. Седнете.

Бош реши да не възразява, за да не влоши положението още повече. Отиде при кушетката и се настани между двамата униформени, които бяха заели местата от двата края. Двамата седяха вдървено и не разговаряха. Явно също бяха получили позивна две — шест.

Минаха десет минути. Мъжете от двете му страни бяха привикани преди него и началникът ги задържа точно по пет минути. Докато вторият бе вътре, на Бош му се стори, че чува високи гласове от светая светих. Когато полицаят излезе, лицето му изглеждаше пепеляво. Нещо се беше издънил пред началника, а се говореше — и бе стигнало до пенсиониралия се Бош, — че новият не търпи издънки. Беше чел в „Таймс“ за някакъв щабар, който бил понижен, задето не съобщил на началника, че синът на един градски съветник, обикновено съюзяващ се срещу управлението, е задържан за транспортно произшествие. Началникът научил едва когато съветникът се обадил да се оплаче от полицейски тормоз, като че ли управлението било накарало сина му да изпие шест водки-мартини в бар „Мармаунд“ и на път за вкъщи да се опита да прегази с колата си дънера на едно дърво на Мълхоланд.

Накрая Хофман остави телефонната слушалка и посочи с показалец Бош. Негов ред беше. Бързо го въведеха в ъглов кабинет с изглед към Юниън Стейшън и околното жп-депо. Гледката си я биваше, обаче не бе кой знае какво. Това нямаше значение, защото скоро щяха да съборят сградата. Управлението щеше да се премести във временни офиси, докато издигнеха нова модерна полицейска постройка на същото място. Редовите ченгета наричаха сегашната Стъкления дом, сигурно защото не криеше никакви тайни. Бош се зачуди какъв ли прякор ще измислят на новата сграда.

Началникът на полицията подписваше документи зад голямото си бюро и без да вдигне глава, каза на Бош да седне. След трийсет секунди подписа и последния лист и го погледна. Даже се усмихна.

— Искях да се запозная с вас. Добре дошли отново в управлението.

В гласа му определено се долавяше източен акцент. Бош го смяташе за нормално. Всички в Лос Анджелис идваха отнякъде другаде. Или поне така изглеждаше. Това беше и силата, и слабостта на града.

— Радвам се, че се връщам — отвърна той.

— Наясно сте, че сте тук по моя воля, нали?

— Да.

— Естествено, преди да одобря назначението ви, ви проверих подробно. Имах съмнения за вашия... да го наречем „стил“, но в крайна сметка надделяха способностите ви. Можете да благодарите също на партньорката си Кизмин Райдър, която се застъпи за вас. Тя е добър полицай и ѝ имам доверие. А тя има доверие във вас.

— Вече ѝ благодарих, но пак ще го направя.

— Знам, че от пенсионирането ви са минали по-малко от три години, но все пак ви уверявам, детектив Бош, че управлението, в което постъпвате повторно, не е управлението, което сте напуснали.

— Наясно съм с това.

— Надявам се. Знаете ли за наложеното ни споразумение?

Точно след напускането на Бош предишният началник беше принуден да приеме серия реформи, за да предотврати налагането на федерален контрол над ЛАПУ след разследване на ФБР, установило корупция в големи мащаби, насилие и нарушаване на граждански права от страна на служителите. Сегашният началник трябваше да спазва споразумението, иначе щеше да му се наложи да изпълнява заповедите на ФБР. Никой не го искаше, от началника до най-нископоставения новобранец.

— Да — потвърди Бош. — Четох за това.

— Чудесно. Радвам се, че сте били в течение. И се радвам също така да ви съобщя, че въпреки материалите, които може би сте чели в „Таймс“, ние напредваме бързо и искаме да запазим тази скорост. Опитваме се също така да обновим управлението технически. Постигаме успехи във връзките с обществеността. Ние вършим много добри дела, детектив Бош, много от които могат да придобият отрицателно значение в очите на обществото, ако прибегнем към старите методи. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Струва ми се, че да.

— Вашето завръщане тук не е гарантирано. Постъпвате с едногодишен изпитателен срок. Така че се смятайте пак за новобранец — при това най-старият новобранец в управлението. Аз одобрих завръщането ви — и по всяко време през тая година мога да ви шитна, без да посоча причина. Не ми давайте основание за това.

Бош премълча. Съмняваше се, че началникът очаква отговор.

— В петък в академията завършва нов курс кадети. Бих искал да присъствате.

— Защо?

— Искам да дойдете. Искам да видите всеотдайността, която се е изписала на лицата на нашите младежи. Искам да си припомните традициите на това управление. Смятам, че това ще ви помогне, ще ви помогне отново да се посветите на работата си.

— Щом искате, ще присъствам.

— Добре. Ще се видим там. Ще седите под ВИП тентата като мой гост.

Той си записа за поканата върху блокче бележки, после остави химикалката, насочи показалец към Бош и се втренчи в него.

— Чуйте ме, Бош. Никога не нарушавайте закона, за да го наложите. Винаги си вършете работата конституционно и отговорно. Няма да приема друг начин. Градът няма да приеме друг начин. Наясно ли сме с това?

— Да.

— Тогава можете да си вървите.

Бош се изправи. Началникът го изненада, като също стана и му протегна ръка. Бош си помисли, че иска да се ръкуват, и му подаде своята. Началникът постави нещо в дланта му и когато погледна, Бош видя своята златна детективска значка. Със стария му номер. Не го бяха дали на друг. За малко да се усмихне.

— Носете я както трябва — каза началникът. — И с гордост.

— Обещавам.

Сега вече се ръкуваха, но началникът не се усмихна. Само каза тихо:

— Хорът на забравените гласове.

— Моля?

— Това ми идва наум, когато си мисля за случаите долу в „Неприключени следствия“. Това е стаята на ужасите. Нашият най-голям срам. Всички ония случаи. Всеки от тях е като камък, хвърлен в езеро. Вълните минават през времето и хората. Роднини, приятели, съседи. Как можем да се обявяваме за град, когато има толкова много вълни, когато нашето управление е забравило толкова много гласове?

Бош мълчаливо пусна ръката му. Нямахше какво да му отговори.

— Когато дойдох в управлението, промених името на отдела. Това не са „стари“ следствия, детектив Бош. Те никога не остаряват. Поне за някои хора.

— Разбирам.

— Тогава слизайте долу и приключвайте следствията. В това ви бива. Затова имаме нужда от вас, затова сте тук. Затова рискувам с вас. Покажете им, че ние не забравяме. Покажете им, че в Лос Анджелис следствията никога не остаряват.

— Обещавам.

Бош го остави в кабинета му, все още изправен и може би преследван от гласовете. Като самия него. Помисли си, че навярно за пръв път наистина е свързан на някакво равнище с човека на върха. В армията казват, че влизаш в битка и си готов да умреш за хората, които са те пратили. Бош никога не се бе чувствал така, когато пълзеше из тъмните тунели във Виетнам. Чувстваше се сам, вярваше, че воюва за себе си, бореше се да остане жив. Това беше продължило и в управлението и понякога му се бе струвало, че се бори въпреки хората на върха. Сега положението може би щеше да се промени.

В коридора натисна бутона на асансьора по-силно, отколкото трябваше — изпитваше прекалено силно вълнение и имаше повече енергия за изразходване. Хорът на забравените гласове. Началникът явно знаеше песента, която пееха те. Естествено и Бош я знаеше. Беше я слушал почти цял живот.

Бош слезе с асансьора на петия етаж. И той беше нова територия за него. По-рано там се помещаваха много от административните офиси на средно и ниско равнище, повечето пълни с цивилни служители, счетоводители, аналитици, писарушки. Досега не му се бе налагало да идва на петия.

Във фоайето нямаше табелки, упътващи към офисите. На такъв етаж човек знаеше къде отива още преди да слезе от асансьора. Само че не и Бош. Коридорите образуваха буквата „Н“ и той два пъти сбърка пътя, преди най-после да намери 503-та стая. На вратата не пишеше нищо друго. Спря, преди да я отвори, и се замисли за това, което щеше да върши, с което се захващаше. Знаеше, че постъпва правилно. Сякаш чуваше гласовете, идващи отвътре. Всичките осем хиляди.

Киз Райдър седеше на бюрото до вратата и пиеше вдигащо пара кафе. Стаята приличаше на приемна на секретарка, ала от честите си телефонни обаждания през предишните седмици Бош знаеше, че в този отдел няма секретарки. Нямало пари за такъв лукс. Райдър си погледна часовника, поклати глава и каза:

— Нали се уговорихме за осем. Така ли ще я караме? Всяка сутрин ли ще ми цъфваш, когато ти кефне?

Бош също си погледна часовника. Осем и пет. Погледна я и се усмихна. Тя отговори на усмивката му.

— Е, добре дошъл.

Беше ниска, с няколко кила отгоре. В късата ѝ коса сребрееха посивяващи кичури. Кожата ѝ бе много тъмна, което правеше усмивката ѝ още по-сияйна. Райдър се смъкна от бюрото, вдигна втора чаша кафе и му я подаде.

— Я да видим дали съм запомнила вкусовете ти.

Бош отпи и кимна.

— Черно, каквито обичам партньорите си.

— Много смешно. Ще трябва да подам жалба срещу теб за тия думи.

Поведе го навътре. Офисът изглеждаше пуст. Помещението беше голямо даже за отдел от деветима следователи — четири групи и шеф. Стените бяха боядисани в светлосив нюанс, какъвто Бош често виждаше на компютърните екрани. Мокетът бе сив. Нямаше прозорци. Там, където би трябвало да са прозорците, висяха дъски за обяви или адски стари черно-бели криминални снимки в красиви рамки. Бош забеляза, че фотографите често са поставяли художествените си способности пред клиничните си задължения. От снимките лъхаше мрачна атмосфера. Почти не се забелязваха подробности.

Райдър видя, че ги разглежда, и го осведоми:

— Казаха ми, че ги избрал писателят Джеймс Елрой и поръчал да ги поставят в рамки, специално за офиса.

Заобиколиха една ниска стена, която разделяше помещението на две, и се озоваха в ниша с две сиви стоманени бюра, долепени едно до друго, така че детективите, които седят на тях, да са един срещу друг. Райдър остави кафето си на едното бюро. Там вече имаше папки, голяма чаша с химикалки и снимка, поставена под такъв ъгъл, че да не се вижда отстрани. Освен това бръмчеше отворен лаптоп. Райдър се беше преместила в отдела предишната седмица, докато Бош още бе изпълнявал формалностите — медицинския преглед и последните документи, нужни за връщането му в управлението.

Другото бюро беше чисто, свободно и го очакваше. Той мина зад него и остави чашата си, като се опита да скрие усмивката си.

— Добре дошъл отново, Рой — рече Райдър.

Това вече го накара да се усмихне. Беше му приятно, че пак му викат Рой. Тази традиция се поддържаше от много детективи в отдел „Убийства“. Имаше един легендарен детектив, Ръсел Къстър, който преди много години бе работил в Холивудския участък. Абсолютният професионалист. Много детективи, които днес разследваха убийствата в града, по едно или друго време бяха попадали под негова опека. През 1990-а го бяха убили при случайна престрелка. Обаче навикът му да нарича човек Рой, както и всъщност да се казваше, пусна корени. Не бяха сигурни за произхода му. Едни твърдяха, че някога Къстър имал партньор, Рой Акъф, когото много обичал, и всичко започнало оттам. Други смятаха, че му допадала мисълта ченгетата от отдел „Убийства“ да са от типа на Рой Роджърс, с бялата шапка, винаги готов да се

притече на помощ. Всичко това вече нямаше значение. Бош знаеше, че е гордост просто да му викат отново Рой.

Седна зад бюрото. Столът беше стар и го убиваше — със сигурност щеше да го боли гърбът, ако прекарваше прекалено много време на него. Надяваше се, че няма да се наложи. При предишната си служба в управлението се бе ръководил от мотото „Мърдай живо и чукай по хорските врати“. Не виждаше причина да се променя на стари години.

— Къде са другите? — попита той.

— Закусват. Забравих. Казаха ми, че в понеделник сутрин всички се срещали рано на закуска. Обикновено ходели в „Пасифик“. Спомних си едва тая заран, когато пристигнах и заварих пълно мъртвило. Е, скоро трябва да се появят.

Бош знаеше, че „Пасифик Дайнинг Кар“ отдавна е любимо заведение на шефовете от управлението и отдел „Грабежи и убийства“. Знаеше и още нещо.

— Дванайсет долара за порция пържени яйца. Явно в този отдел се насърчава полагането на извънреден труд.

Райдър се усмихна.

— Позна. Обаче и без това нямаше да можеш да ометеш скъпите си яйца заради повикването при началника.

— Значи си чула, а?

— Още имам свои хора на шестия. Получи ли си значката?

— Да, даде ми я.

— Казах му кой номер би искал да получиш. Същият ли е?

— Да, Киз, мерси. Благодаря ти за всичко.

— Вече ми благодари. Няма нужда непрекъснато да го повтаряш.

Той кимна и се огледа. Забеляза, че на стената зад Райдър има снимка на двама детективи, надвесени над труп, проснат в сухото бетонно корито на река Лос Анджелис. Ако се съдеше по шапките на мъжете, беше фотография от началото на 50-те години.

— Е, с какво ще започнем? — попита Бош.

— Отделът разделя следствията на тригодишни периоди. Това осигурява известна последователност. Казват, че опознаваш епохата и някои играчи в управлението. Нещата се застъпват. Помагало и при разкриването на серийни убийства. За две години вече са успели да изровят четири серийни убийства, за които никой не подозирал.

Бош отново кимна. Беше впечатлен.

— Кои години ни се паднаха?

— Всяка група има по четири-пет периода. Тъй като сме нови, получихме четири.

Тя отвори средното чекмедже на бюрото, извади един лист и му го подаде.

Бош/Райдър — възложени следствия:

1966 1972 1987 1996

1967 1973 1988 1997

1968 1974 1989 1998

Бош прегледа списъка на годините, за които щяха да отговарят. По-голямата част от първия период беше прекарал във Виетнам.

— Лятото на любовта — отбеляза той. — Пропуснах го. Сигурно затова съм сбъркан.

Каза го просто за да каже нещо. После забеляза, че вторият период започва с 1972-ра годината, през която бе постъпил в полицията. Спомни си, че на втория ден от службата му та му като патрул го бяха го бяха пратили една къща на Върмонт. Някаква жена от източното крайбрежие помолила полицията да се отбият при майка, която не отговаряла по телефона. Бош я намери удавена във ваната. Ръцете и краката и бяха завързани с кучешки каишки. Мъртвото и куче беше във ваната с нея. Зачуди се дали убийството на старицата е сред неприключените следствия, които им възлагаха.

— Как се е стигнало до това разпределение? Искам да кажа, защо са ни възложили точно тия години?

— Прехвърлиха ни ги от другите групи Ние облекчаваме техните ангажименти. Всъщност е вече със следствия от голяма част от тия години. И в петък чух, че от осемдесет и осма имаме джакпот. Още днес трябва да започнем да работим по него. Може да се каже, че това ти е подарък за добре дошъл.

— Какво имаш предвид с „джакпот“?

— Когато сме получили съответствие от ДНК проба или пръстови отпечатащи, пуснати през компютрите или пратени в министерството на правосъдието.

— Какъв е нашият случай?

— Струва ми се, че е ДНК проба. След малко ще разберем.

— Не ти ли казаха всичко миналата седмица? Нали знаеш, можех да поработя през почивните дни.

— Знам, Хари. Обаче това е старо следствие. Нямахше нужда да се разтичваме още в мига, в който се получи съобщение по пощата. Работата в „Неприключени следствия“ е различна.

— Нима? И защо?

На лицето на Райдър се изписа раздразнение, ала преди да успее да му отвърне, вратата се отвори и в помещението се разнесоха гласове. Райдър излезе от нишата и Бош я последва да го запознае със следователите от отдела. Той всъщност добре познаваше двама от детективите от предишните следствия — Тим Марсия и Рик Джексън. Втората група се състоеше от Робърт Ренър и Виктор Роблето, а третата — от Кевин Робинсън и Джий Нодорд. Началник на отдела беше Ейбъл Прат. Репутацията на всички му бе известна. Всички бяха първокласни детективи.

Поздравите бяха приветливи и спокойни, е, малко прекалено официални. Бош знаеше, че назначаването му в отдела сигурно е било прието с подозрение. Детективите в цялото управление мечтаеха за „Неприключени следствия“. Фактът, че той е назначен направо тук след близо три години в пенсия, повдигаше някои въпроси. Както му беше напомнил началникът на полицията, Бош трябваше да благодари за това на Райдър. Тя си бе използвала лихвите, натрупани от кой знае какви вложения на шестия етаж, за да уреди връщането му в управлението и работата му в „неприключени следствия“ при нея.

След като приключиха с ръкуването, Прат покани Бош и Райдър на лична приветствена реч в кабинета си. Седна зад бюрото си, а двамата заеха столовете пред него. В големия колкото килер офис нямаше място за други мебели.

Прат беше няколко години по-млад от Бош, още нямаше петдесет. Поддържаше се във форма и притежаваше гордия дух на прочутия отдел „Грабежи и убийства“, чийто клон бяха „Неприключени следствия“. Изглеждаше уверен в способностите си и в ръководството на отдела си. Така и трябваше. ГУ разследваше най-тежките престъпления в града. Ако човек не вярваше, че е по-умен, по-

печен и по-хитър от хората, които преследва, мястото му не бе там — Бош го знаеше много добре.

— Всъщност би трябвало да ви разделя — започна Прат. — За да работите с хора, които вече са се наложили в отдела, защото работата е различна от онова, което сте вършили. Но ми спуснаха нареждане от шестия етаж и ще го изпълня. Пък и разбрах, че между вас има връзка, която дава резултати. Затова ще забравим какво би трябвало да направя и ще ви кажа една-две приказки за работата в „Неприключени следствия“. Киз, знам, че миналата седмица вече изслуша тая реч, обаче просто ще трябва да я изтърпиш, нали така?

— Естествено — потвърди тя.

— На първо място, запомнете, че тук търсим отговори. Отговорите трябва да са достатъчно пълни. Затова не се заблуждавайте за това какво вършим тук. Не заблуждавайте роднините, с които ще се срещате, не се оставяйте да бъдете заблудени от тях.

Замълча, за да види реакцията им, и след като такава не последва, продължи. Бош забеляза, че на снимката от местопрестъпление, закачена в рамка на стената, има мъж, свлякъл се в телефонна кабина с пробита от куршум стена. Такива телефонни кабинки можеха да се видят само в старите филми или в някой ретро ресторант.

— Този отдел определено е най-благородното място в сградата — каза Прат. — Град, който забравя своите жертви на убийство, е загубен. Ето това трябва да запомним. Ние сме като спортистите, които се борят до последната секунда — и побеждават. Ние теглим чертата. Ако се издъним, мачът е изгубен, защото ние сме последният шанс. Да, ние сме малцина. От хиляда деветстотин и шейсета имаме осем хиляди неприключени следствия. Обаче сме непоколебими. Даже целият отдел да се справя само с по едно следствие месечно, само дванайсет годишно, пак вършим нещо. Казах вече — ние теглим чертата. Ако искате да разследвате убийства, това ви е мястото.

Страстта му впечатли Бош. Виждаше в очите му искреност и даже болка. Веднага разбра, че иска да работи за този човек — това рядко му се бе случвало през годините, прослужени в управлението.

— Ясно — отвърна Бош.

— Вижте, знам, че и двамата имате дълъг опит в разследване на убийства. Това, което ще ви се стори различно ТУК, е връзката ви с

тях.

— Връзката ли? — изненада се Хари.

— Да, връзката. Искам да кажа, че разследването на току-що извършени убийства е съвсем друг филм. Имате труп, имате аутопсия, съобщавате вестта на роднините. Тук си имате работа с отдавна мъртви жертви. Няма аутопсии, няма истински местопрестъпления. Имате си работа със следствените доклади, ако успеете да ги откриете, и с документацията. Когато отидете при роднините, а повярвайте ми, при тях се отива чак след като сте се подготвили адски добре, заварвате хора, които вече са изпитали шока и са намерили или не са намерили начини да го преодолеят. Кое то ви се отразява. И се надявам, че сте готови за това.

— Благодаря за предупреждението.

— При новоизвършените убийства всичко е чисто клинично, защото събитията се развиват бързо. При старите случаи всичко е емоционално. Ще видите последиците от насилието във времето. Бъдете готови за това.

Прат придържа една дебела синя папка и понечи да я побутне към тях, но се отказа.

— Освен това трябва да сте готови за управлението. Знайте, че документацията няма да е пълна или изобщо ще липсва. Очаквайте веществените доказателства да са унищожени или изчезнали. Пригответе се да започнете от нулата. Този отдел беше създаден преди две години. През първите осем месеца само преглеждахме документацията и събирахме неприключените следствия. Въвеждахме каквото можехме в криминалните мрежи, но даже когато получавахме съответствия, ни спъваха празнотите във воденото следствие. А бе — каца без дъно. Направо да се побъркаш. Въпреки че за убийството няма давност, оказва се, че поне едно от ръководствата на управлението рутинно е изхвърляло веществените доказателства и даже документацията. С две думи, това, което най-много ще ви пречи в някои случаи, спокойно може да е самото управление.

— Чух, че имаме нещо като джакпот в един от нашите периоди — отбеляза Бош.

Стигаха му толкова приказки. Просто искаше да се заеме с нещо.

— Да, така е — потвърди Прат. — След малко ще стигнем и дотам. Нека първо довърша речта си. В края на краищата не ми се

случва често да я произнасям. Накратко, тук се опитваме да приложим нова техника и методи към стари следствия. Техниката обикновено се състои от три неща. Имаме ДНК, пръстови отпечатъци и балистика. През последните десет години бяха постигнати феноменални успехи в сравнителния анализ и в трите области. Само че това управление никога не се е възползвало от тия успехи и не е продължавало старите следствия. В резултат имаме около две хиляди случая, в които взетите ДНК проби изобщо не са сравнявани. От хиляда деветстотин и шейсета имаме четири хиляди случая с пръстови отпечатъци, които никога не са пускани в компютър. Никъде — нито при нас, нито в министерството на правосъдието, нито във ФБР. Същото се отнася за балистиката. В повечето случаи доказателственият материал е запазен, обаче никой не му е обърнал внимание.

Бош поклати глава. Вече изпитваше гнева на всички роднини на жертвите от забравените с времето случаи, от безразличието и некадърността.

— Освен това ще видите, че методите тук са различни. Днешното ченге е много по-напред, отколкото, да речем, през хиляда деветстотин и шейсета или седемдесета. Даже хиляда деветстотин и осемдесета. Та даже преди да стигнете до веществените доказателства и да прегледате тия случаи, Ще видите неща, които сега ви се струват очевидни, обаче изобщо не са били такива за никого по време на убийството.

Прат кимна. Беше свършил речта си.

— А сега, джакпотът — каза той и побутна избелялото следствено дело към тях. — Поиграйте си с това случайче. Разплетете го и пратете някого в затвора.

3

Излязоха от кабинета на Прат. Решиха Бош да донесе следващото кафе, докато Райдър започне със следствените материали. И двамата трябваше да ги прочетат от кора до кора, за да добият представа за следствието в реда, в който са се развили събитията и в който са документирани.

Бош каза, че ще ѝ даде голяма преднина — можела да изпие кафето си в барчето, просто защото му липсвала атмосферата на това място, а не самото кафе.

— Тогава сигурно ще имам няколко минути да отида до едното място — отвърна тя.

След като Райдър отиде до тоалетната, Бош взе страницата с годините, които им бяха определени, и я пхна във вътрешния джоб на сакото си. Излезе от стая 503, слезе с асансьора на третия етаж, мина през главното помещение на отдел „Грабежи и убийства“ и се запъти към кабинета на капитана.

Офисът беше разделен на две помещения. Едното беше кабинетче, а на другото му казаха „следствена зала“. В нея имаше продълговата заседателна маса, на която обсъждаха разследваните убийства, а стените от двете страни бяха покрити с лавици, заети от следствените дела за убийствата, извършени в града. В тези подвързани с кожа томове имаше данни за абсолютно всяко убийство в Лос Анджелис през последните над сто години. След разкриването на съответното престъпление информацията постъпваше в папките. Така управлението лесно можеше да установи кои следствия са приключени.

Бош прокара показалец по напуканите гръбчета на томове. На тях пишеше просто „Убийства“ и годините. Първите папки се отнасяха за по няколко години, но към осемдесетте убийствата бяха станали толкова много, че всеки том съдържаеше данни само за една година. Извършените през 1988-а убийства бяха включени в два тома. Изведнъж Бош разбра защо тази година е била възложена на тях с Райдър като нови членове на „Неприключени следствия“. Големият

брой убийства в града определено щеше да означава и голям брой неприключени следствия.

Пръстът му стигна до папката, съдържаща следствията от 1972-ра, той я смъкна от лавицата и седна на масата. Прелисти папката: прехвърляше историите, чуваше гласовете. Откри старицата, която беше удавена във ваната. Следствието така и бе останало неприключено. Продължи нататък, през 1973-та и 1974-та, след това извади папката за 1966-а, 67-а и 68-а. Прочете за Чарлз Мансън и Робърт Кенеди. Прочете за хора, чиито имена никога не беше чувал. Имена, които им бяха отнети наред с всичко друго, което бяха имали или биха могли да имат.

Докато четеше тези дневници на градските ужаси, усети как го обзема позната енергия, как потича по вените му. Само час отново на работа и вече преследваше убиец. Нямахше значение преди колко време беше пролята кръвта. Убиецът се разхождаше на свобода и Бош вървеше по петите му. Като блудния син от притчата, той знаеше, че пак си е на мястото. Отново бе кръстен във водите на единствената истинска религия. Религията на детектива. И знаеше, че ще намери спасение в онези, които отдавна бяха загубени, че ще го открие в прашните библии, в които мъртвите бяха строени в редици и на всяка страница имаше призраци.

— Хари Бош!

Сепнат, Бош затвори тома и вдигна глава. На вратата на вътрешния офис стоеше капитан Гейб Норона.

— Господин капитан.

— Е, добре дошъл!

Норона енергично стисна ръката му.

— Радвам се, че пак съм тук.

— Виждам, че вече си готвиш домашното.

— Просто влизам в обстановката.

— Нова надежда за мъртвите. Хари Бош отново по дирите на убиеца.

Бош не отговори. Не знаеше дали капитанът не му се подиграва.

— Има една такава книга — поясни Норона.

— Ясно.

— Е, успех. Действай и ги прати зад решетките.

— Такива са и моите намерения.

Капитанът пак стисна ръката му, върна се в кабинета си и затвори вратата.

Това натрапване беше нарушило светостта на мига. Бош стана и започна да връща тежките томове по местата им. Когато свърши, излезе от офиса и тръгна към барчето.

Киз Райдър — почти беше преполовила следственото дело — взе чашата си направо от ръката му.

— Мерси. Имам нужда от нещо, за да не заспя.

— Да не искаш да кажеш, че това тук е скучно в сравнение с бумажината в кабинета на началника?

— Не. Просто цялото това наваксване, четенето. Трябва да научим материалите наизуст, за да сме готови за всички възможности.

Беше изписала почти цяла страница от бележника си. Бош не можеше да прочете бележките, но виждаше, че повечето редове свършват с въпросителен знак.

— Освен това сега напрегам други мускули — прибави Райдър. — Мускули, които не използвах на шестия етаж.

— Ясно. Може ли вече да започна и аз?

— Заповядай.

Тя разтвори пръстените на папката, извади петсантиметровия сноп листове, които вече беше прочела, и ги подаде на Бош, който тъкмо се настаняваше на своето бюро.

— Да ти се намира още един такъв бележник? — попита той. — Аз имам само едно тефтерче.

Райдър престорено въздъхна. Бош знаеше, че му играе театър и че е доволна, че пак работят заедно. През последните две години беше анализирала политически събития и сложни проблеми в кабинета на новия началник, това не бе истинска полицейска работа, за която всъщност я биваше. За разлика от работата в този отдел.

Тя побутна бележника към него и подметна:

— Сигурно ще ти трябва и химикалка, а?

— Не, ще се оправя.

И почна да чете документите. Беше готов за работа и нямаше нужда от кафе, за да се съсредоточи.

Първата страница от следствените материали представляваше цветна снимка в найлонов джоб с три дупки. Фотографията беше стар

портрет от ученически годишник на привлекателно момиче с леко дръпнати очи, изумително зелени на шоколадовия фон на кожата. Имаше ситно на-къдрена кестенява коса с естествено руси кичури, отразили светкавицата на фотоапарата. Очите на момичето блестяха и усмивката му бе искрена. Усмивка, която показваше, че знае неща, които не са известни на никой друг. Бош си помисли, че не е хубавица. Още не. Чертите на лицето ѝ сякаш некоординирано се състезаваха помежду си. Ала той знаеше, че тийнейджърската тромавост често се заглажда и по-късно се превръща в красота.

Само че за шестнайсетгодишната Ребека Верлорън нямаше да има по-късно. Хиляда деветстотин осемдесет и осма бе поел едната ѝ година. Джакпотът идваше от нейното убийство.

Беки, както я наричали роднините и приятелите ѝ, била единственото дете на Робърт и Мюриъл Верлорън. Мюриъл била домакиня, Робърт — главен готвач и собственик на популярния ресторант „Айланд Хауз Грил“ в Малибу. Живеели на Ред Меса У ей, пряка на Санта Сузана Пас Роуд в Чатсуърт, в северозападния ъгъл на Лос Анджелис. Задният двор на къщата им опирал в гористия склон на планината Оут, ограничаваща града откъм северозапад. Онова лято Беки тъкмо завършила с отличие първата си година в „Хилсайд“, частна гимназия в недалечния Портър Ранч. Майка ѝ доброволно работела в училищния стол и често носела пилешко филе и други специалитети от ресторанта на мъжа си.

Сутринта на 6 юли 1988 г. Верлорън установили, че дъщеря им не си е вкъщи. Заварили задната врата отключена, макар да били убедени, че предишната вечер са я заключили. Предположили, че момичето е отишло да се поразходи, изчакали два часа, но Беки не се прибрала. Същия ден трябвало да отиде в ресторанта с баща си, за да поеме обедната смяна като помощник главна сервитьорка, и отдавна било време да тръгват за Малибу. Докато майка ѝ звъняла на приятелките ѝ с надеждата да я открие, баща ѝ се изкачил по склона зад къщата. Когато се върнал, без да намери нито следа от нея, решили да се обадят в полицията.

Пристигнали патрулни полицаи от Девънширския участък и не открили следи от влизане с взлом. На базата на това и на факта, че момичето е във възрастовата група с един от най-големите проценти бягства от дома, те определили изчезването му като вероятно бягство и

го третирали както обикновено в такива случаи. Въпреки възраженията на родителите, които не вярвали, че Беки е избягала по своя воля.

Родителите се оказали ужасяващо прави, защото след два дни до един паднал дъб на десетина метра от пешеходна пътека по склона на Оут бил открит разлагащият се труп на Беки Верлорън. Някаква жена яздил там и се отклонила от пътеката, за да види откъде идва гадната миризма. И се натъкнала на тялото. По принцип жената сигурно нямало да обърне внимание на вонята, но била видяла обяви за изчезналото момиче, разлепени по телефонните стълбове.

Беки Верлорън умряла на по-малко от половин километър от дома си. Баща ѝ най-вероятно минал на няколко метра или даже сантиметра от тялото, когато обикалял склона и я викал. Ала онази сутрин още нямало миризма, която да привлече вниманието му.

Бош имаше дъщеря. Макар че живееше далеч от него с майка си, тя никога не се отдалечаваше от мислите му. Той си представи бащата — как се катери по стръмния склон и вика дъщеря си, която никога няма да се върне вкъщи.

Опита се да се съсредоточи върху следствените материали.

Жертвата беше простреляна в гърдите. Оръжието, полуавтоматичен колт четирийсет и пети калибър, се въргнало сред листата до левия ѝ глезен. Докато разглеждаше снимките от местопрестъплението, Бош забеляза изгоряло петно върху светлосинята нощница, навярно дължащо се на изстрел от упор. Дупката от куршума се намираще точно над сърцето и ако се съдеше по калибъра и входната рана, смъртта най-вероятно беше настъпила моментално. Сърцето сигурно бе разкъсано от пронизалия тялото куршум.

Той дълго прелиства снимките. Ръцете на жертвата не бяха завързани. Устата ѝ не беше запушена. Лицето гледаше към поваления дънер. Нямахше никакви други рани, одрасквания или охлузвания. Нямахше следи от сексуално насилие.

Неправилното обяснение за изчезването на момичето отначало било усложнено от грешно тълкуване. Детективите решили, че Беки се е самоубила. Случаят останал в местния участък и двамата полицаи, които поели огледа на местопрестъплението, Рон Грийн и Артуро Гарсия, продължили да водят следствието. Девъншир и досега си беше

най-спокойният участък — голям квартал с високи цени на недвижимите имоти и обитатели главно от горната средна класа, той винаги се бе гордял с най-ниския процент престъпления в града. В управлението го наричаха Девънширския клуб. Особено го ценяха полицаи и детективи, които след дългогодишна служба бяха уморени или просто им беше писнало. Девънширският участък покриваше и онази част от града, която се намираше най-близо до Сайми Вели, тих квартал, почти без престъпност, в окръг Вентура, където предпочитаха да живеят стотици служители от Лосанджелиското полицейско управление. Назначаването в Девъншир съкращаваше пътя до работа и правеше работното време най-спокойното в цялото управление.

Докато четеше докладите, Бош разсеяно си спомняше кой е работил в Девънширския клуб. Знаеше, че задачата му отчасти е да направи преценка за постигнатото от Грийн и Гарсия, да определи дали са си изпълнили задълженията. Не ги познаваше лично. Нямаше представа до каква степен са посветили способностите и всеотдайността си на случая. Първо бяха изтълкували смъртта като самоубийство, ала ако се съдеше по следствените материали, бързо бяха влезли в правия път. Докладите им изглеждаха добре написани, подробни и цялостни. Където имаше възможност, явно бяха правили всичко по силите си.

И все пак Бош знаеше, че следствените материали могат да се манипулират, за да се остави такова впечатление. Истината щеше да се разкрие, когато се заровеше по-надълбоко и започнеше собствено разследване. Можеше да има огромна разлика между написаното и действителността.

Според докладите Грийн и Гарсия незабавно бяха променили посоката на водене на следствието, щом след аутопсията и анализа на откритото при трупа оръжие версията за самоубийство била отхвърлена. Престъплението беше определено като убийство, прикрито като самоубийство.

Първо се зае със заключението от аутопсията. Бе чел хиляди протоколи от аутопсии и беше присъствал на неколкостотин такива процедури. По стар навик прескочи всички измервания и описания и отиде направо на обобщението с придружаващите го снимки. И естествено научи, че като причина за смъртта е определена огнестрелната рана в гърдите. Вероятното време на смъртта беше

между полунощ и два часа през нощта на 6 юли. В обобщението се посочваше, че не е известно някой да е чул изстрела, поради което преценката се основава единствено на измерената загуба на телесна температура.

Изненадите го очакваха в другите резултати от аутопсията. Ребека Верлорън имала дълга гъста коса. Отдясно в основата на шията, под косата, патоанатомът се натъкнал на кръгло петънце от изгаряне, голямо приблизително колкото копче на риза. На пет и половина сантиметра от него имало друг белег от изгаряне, много по-малък от първия. Големият процент бели кръвни телца в кръвта около тези рани показвал, че са нанесени около, но не точно в момента на смъртта.

Докладът заключаваше, че изгарянията са причинени от зашеметител, ръчно устройство, което излъчва мощен електрически заряд и обезврежда жертвите за няколко минути или повече, в зависимост от мощността. Бош знаеше, че обикновено използването на такъв зашеметител оставя на кожата две малки и почти незабележими следи, показващи мястото на контакта. Но ако контактните точки на устройството се притиснеха неравномерно към кожата, в резултат от полученото се късо съединение по кожата често оставаха белези като тези на шията на Беки Верлорън.

В обобщението се посочваше, че по босите крака на жертвата не са открити пръст, рани или охлузвания, каквито би трябвало да се очакват, ако момичето се е катерило босо по склона в тъмното.

Бош забарабани с химикалката си по доклада и се замисли. Знаеше, че това е грешка, допусната от Грийн и Гарсия. Детективите бe трябвало да огледат ходилата на жертвата още на местопрестъплението и веднага да направят заключението, че самоубийството е инсценировка. Но не го бяха направили и бяха изгубили два дни в очакване на аутопсията след уикенда. Тези дни, плюс другите два, изгубени, защото патрулните бяха определили случая като бягство от Дома, вече даваха лоша насока на следствието. Нямаше съмнение, че детективите страшно са се забавили. Започваше да разбира, че управлението изобщо не си е изпълнило задълженията към Ребека Верлорън.

Докладът от аутопсията съдържаеше и резултатите от анализа на следите от изстрела по дланите на жертвата. Докато по дясната ръка на Беки Верлорън установили такива следи, по лявата нямало нищо.

Въпреки че тя си бе служила с дясната ръка, Бош знаеше, че според този анализ момичето най-вероятно не е стреляло с оръжието на убийството. Опитът — колкото и скромнен да беше — и здравият разум трябваше да подскажат на детективите, че жертвата е щяла да използва и двете си ръце, за да може да държи тежкия пистолет, насочен към собствените ѝ гърди, и да натисне спусъка. В резултат и по двете ѝ длани щяха да останат следи.

В обобщението на аутопсията имаше още един важен момент. В резултат на огледа на тялото се оказало, че жертвата е била сексуално активна и следите по стените на матката предполагали неотдавнашен гинекологичен кюртаж за премахване на бременност. Патологът, извършил аутопсията, предполагаше, че това се е случило от четири до шест седмици преди смъртта.

Бош прочете първия обобщаващ следствен доклад, написан и включен в папката след аутопсията. Грийн и Гарсия вече бяха определили смъртта като убийство и според тяхната версия някой влязъл в спалнята на спящото момиче и го обезвредил със зашеметител. После го изнесъл от къщата, изкачил се по склона до поваления дъб, където извършил убийството и несръчно го прикрил като самоубийство, най-вероятно импулсивно и по решение в последния момент. Докладът носеше датата 11 юли, понеделник — пет дни след убийството на Ребека Верлорън.

Бош премина към протокола от анализа на оръжието. Макар че в резултат на аутопсията бяха установени повече от убедителни доказателства за инсценирано самоубийство, анализът на пистолета и балистичната експертиза още повече потвърждаваха следствената версия.

По оръжието нямало никакви други пръстови отпечатьци, освен от дясната ръка на Беки Верлорън. Фактът, че от лявата ѝ длан нямало отпечатьци, нито каквито и да било петна, предполагал, че пистолетът грижливо е бил избърсан, преди да бъде поставен в ръката на жертвата и след това насочен към гърдите ѝ. През това време тя най-вероятно била в безсъзнание от зашеметителя.

Намерили гилзата, изхвърлена от кол та след фаталния изстрел, на около метър и осемдесет от трупа. И по нея нямало отпечатьци и петна.

Единственото най-важно вещественно доказателство на следствието било открито по време на анализа на самия пистолет. И по-точно в пистолета. Колтът бил модел Марк IV, серия 80, произведен през 1986-а, две години преди убийството. Тези оръжия имаха ударник с дълъг шип, нещо от особено значение, тъй като често „татуираха“ стрелящия, ако не ги държи правилно по време на стрелба. Това обикновено се случваше, когато оръжието се държи с две ръце и едната е прекалено високо и близо до ударника. При натискане на спусъка затворът автоматично се плъзгаше назад, за да изхвърли гилзата, а когато се върнеше в позиция за стрелба, можеше да прищипе ръката на стрелящия-обикновено между палеца и показалеца, като понякога откъсваше късче кожа и го отнасяше в оръжието. Всичко това се случваше за стотни от секундата и неопитният стрелец даже не разбираше какво го е „ухапало“.

Точно това се беше случило и с колта, с който бе убита Беки Верлорън. Когато го разглобил, специалистът по огнестрелно оръжие намерил парченце кожа и засъхнала кръв от долната страна на затвора. Това не можело да бъде забелязано от човек, оглеждал пистолета отвън.

Грийн и Гарсия прибавяха тези свидетелства към своята следствена версия. Във втория обобщаващ следствен доклад пишеха, че според уликите убиецът пъхнал колта в Ръката на Беки Верлорън и опрял дулото в гърдите ѝ, след което хванал оръжието с една или две ръце и натиснал спусъка. Бил произведен изстрел и затворът „татуирал“ извършителя, като отнесъл късче от кожата му в пистолета.

Бош си отбеляза, че двамата детективи не споменават за друга възможност. А именно, че откритите в оръжието тъкан и кръв вече са били там в нощта на убийството, че колтът е татуирал някой друг, а не убиеца, по време на друг изстрел, произведен преди убийството на момичето.

Въпреки този потенциален пропуск кръвта и тъканта бяха намерени в пистолета и макар от аутопсията на Беки Верлорън вече да се знаело, че по дланите ѝ няма рани, било направено рутинно сравнение на кръвните групи. Кръвта от пистолета била група 0. Кръвта на жертвата била АВ положителна. Следователите заключили, че по оръжието е останала кръвта на убиеца.

Ала през 1988-а оставаха още години до прилагането на ДНК сравнение в криминалистиката. Нещо повече, този метод не се признаваше от съда в Калифорния. Финансирането и създаването на база данни с ДНК профили на криминално проявени тепърва започваше. В хода на следствието през 1988 година детективите можеха да сравняват само кръвните групи с потенциални заподозрени. А в убийството на Верлорън нямаше главен заподозрян. По случая бе работено упорито и дълго, но накрая не се бе стигнало до арест. И следствието бе изоставено.

— Досега — без да се усети, каза Бош.

— Моля? — попита Райдър.

— Нищо. Просто мислех на глас.

— Искаш ли да започнем да обсъждаме случая?

— Още не. Искам първо да дочета материалите докрай. Ти свърши ли?

— Почти.

— Знаеш на кого трябва да благодарим за това, нали?

Тя го погледна въпросително.

— Предавам се.

— На Мел Гибсън.

— Какви ги дрънкаш?

— Кога излезе „Смъртоносно оръжие“? Точно по онова време, нали?

— Май да. Какво искаш да кажеш? Абсолютно неправдоподобен филм.

— Тъкмо това искам да кажа. От оня филм всички започнаха да държат пистолета отстрани и с две ръце, едната върху другата. Имаме кръв по тоя пистолет, защото убиецът си е падал по „Смъртоносно оръжие“.

Райдър презрително поклати глава.

— Сериозно ти казвам — не отстъпи Бош. — Ще го питам тоя тип, когато го пипнем.

— Добре, Хари, питай го.

— Мел Гибсън спаси живота на много хора. Ония, дето стреляха така, не можеха да улучат нищо. Трябва да го обявим за почетен полицай или нещо от тоя род.

— Добре, Хари. Остави ме сега да дочета материалите.

— Давай. И аз трябва да ги дочета.

Скоро след създаването на отдел „Неприключени следствия“ в Лосанджелиското полицейско управление, ДНК материалът от случая Верлорън беше предаден на калифорнийското министерство на правосъдието и беше пратен в ДНК лабораторията заедно с вещественни доказателства от десетки други случаи, събрани при първоначалната обработка на не-приключените следствия. Министерството поддържаше главната ДНК база данни в щата. По онова време исканията за сравнения, отправени до зле финансираната лаборатория, се бяха обработвали с повече от година закъснение и поради наплива искания, дошли от новосъздаденото отделение в ЛАПУ, бе минала почти година и половина, преди специалистите на МП да въведат материала от случая Верлорън в база данните и да го сравнят с хилядите ДНК профили в щатската база данни. И бяха открили съответствие, тоест джакпота.

Бош прочете състоящия се само от една страница доклад на МП. В него се казваше, че дванайсет от четиринайсетте възможни маркера свързват ДНК от оръжието, използвано при убийството на Ребека Верлорън, с трийсет и пет годишния Роланд Маки, жител на Лос Анджелис, с последен известен адрес в Панорама Сити. Бош усети как кръвта му потича малко по-бързо. Панорама Сити се намирал в долината Сан Фернандо, на петнайсетина минути от Чатсуърт, даже при задръствания. Това правеше съответствието още по-правдоподобно. Не че не вярваше в науката. Вярваше. Обаче вярваше и че само наука не стига, за да бъдат убедени съдебните заседатели. Научният факт трябваше да се потвърди с косвени доказателства и логика. И това бе едно от тези доказателства.

Вниманието му привлече датата на доклада.

— Нали каза, че току-що сме го получили? — попита той.

— Да. Струва ми се, че е пристигнал в петък — отвърна Райдър.
— Защо?

— Датата е от предния петък. Десет дни.

Райдър сви рамене и изсумтя:

— Бюрокрация. Докато стигне дотук от Сакраменто...

— Знам, че случаят е стар, обаче не смяташ ли, че би трябвало да действат по-бързичко?

Тя не отговори. Бош остави тази тема и продължи да чете. ДНК данните на Маки били в компютъра на МП, защото щатският закон задължаваше всички осъдени за сексуални престъпления в Калифорния да дават кръвни и тъканни проби за въвеждане в ДНК база данните. Присъдата, довела до въвеждането на данните на Маки, попадеше в тази група. Преди две години той бил осъден за непристойно поведение в Лос Анджелис. В доклада не се посочваха подробностите, но се съобщаваше, че Маки получил една година условно, което показваше, че престъплението му не е тежко.

Бош понечи да си запише нещо в бележника, вдигна поглед и видя, че Райдър затваря папката.

— Свърши ли?

— Свърших.

— И сега?

— Мислех да се отбия в СВД-то и да взема кашона, докато четеш.

Хари много добре помнеше и съкращенията, и полицейския жаргон. СВД бе Склад за веществени доказателства. Райдър щеше да донесе съхраняващите се там материали, свързани с техния случай. Неща като оръжието на убийството, дрехите на жертвата и всичко друго, събрано по време на първото следствие. Доказателствата обикновено се съхраняваха в кашон, поставен върху стелаж. Изключение правеха нетрайните и биологичните доказателства — например кръвните и тъканните проби, взети от оръжието на убийството — те се съхраняваха в лабораторията на отдел „Научни изследвания“.

— Бива — съгласи се Бош. — Но защо първо не пуснеш нашия човек през компютрите на регистъра за шофьорски книжки и НККИ, за да видим дали няма да открием адреса му?

— Вече го направих.

И завъртя лаптопа си към него. На екрана светеше лого-то на Националния криминален компютърен индекс. Бош започна да преглежда информацията.

Киз беше пуснала Роланд Маки в НККИ и бе намерила досието му. Присъдата му отпреди две години за непристойно поведение беше последният от цяла върволица документирани арести, започващи от осемнайсетгодишната му възраст — годината на убийството на Ребека Верлорън. По силата на законите за закрила на малолетните, досието му за годините преди това бе засекретено. Повечето посочени престъпления бяха свързани с кражби и наркотици, като °е започне от автомобилна кражба и грабеж на осемнайсет години и се стигне до два ареста за притежаване на наркотици, два ареста за шофиране под влияние на наркотици, обвинение в грабеж и притежаване на крадени вещи. Имаше и един арест за склоняване към проституция. Общо взето, досие на дребен престъпник и наркоман. Изглежда, никога не го бяха вкарвали в щатски затвор. Бяха му давали втори шанс или след като се бе признавал за виновен, го бяха осъждали условно или на краткосрочно лишаване от свобода в окръжния затвор. Най-дългият му престой в пандиза беше половин година, след като на двайсет и осем годишна възраст се бе признал за виновен в притежаване на крадени вещи. Бяха го пратили в окръжния затвор „Уейсайд Хонър Ранчо“.

Бош изхъмка. Прочетеното го смущаваше. Престъпното минало на Маки можеше да се смята за път към убийство. Само че в случая убийството беше дошло първо, на осемнайсетгодишна възраст, а дребните престъпления — по-късно. Нещо не пасваше.

— Какво има? — усетила съмненията му, попита Райдър.

— Не знам. Обърнато е отзад напред. Нашият човек преминава от убийство към дребни престъпления. Нещо не ми се връзва.

— Е, това са само нещата, за които са го арестували. Не значи, че всичките му престъпления са тук.

Той кимна.

— Малолетен престъпник?

— Възможно е. Много е вероятно. Обаче вече няма да получим досието му. Сигурно отдавна е унищожено.

Това бе вярно. Щатските власти полагаха огромни усилия да защитят анонимността на малолетните престъпници. Престъпленията им рядко стигаха до съдебната система за възрастни. Въпреки това Бош си мислеше, че трябва да има престъпления, които повече съответстват на привидно хладнокръвното убийство на шестнайсетгодишно момиче, обезвредено със зашеметител и

отвлечено от дома му. Започваше да го обзема смущаващо предчувствие. Струваше му се, че Маки не е извършителят. А връзката с извършителя.

— Пусна ли го и през регистъра за шофьорски книжки, за да намериш адреса му? — попита той.

— Вече не се прави така, Хари. Шофьорските книжки се подновяват на четири години. Ако искаш да откриеш някого, използваш АвтоТрек.

Киз отвори следственото дело и му подаде един лист. Най-отгоре на компютърната разпечатка пишеше „АвтоТрек“. Райдър поясни, че това била частна компания, с която полицията имала договор. Фирмата извършвала компютърни проверки във всички обществени архиви, включително в бази данните на Службата за издаване на разрешения за управление на МПС, комуналните услуги и кабелните оператори, както и в частни бази данни като кредитни компании, за да намери предишните и настоящия адрес на издирваната личност. Разпечатката съдържаше различни адреси на Роланд Маки от осемнайсетата му година. В последните му документи, включително шофьорската книжка и автомобилния му талон, се посочваше адресът в Панорама Сити. Но Райдър беше оградила адреса, на който Маки бе живял от осемнайсетата до двайсетата си година, от 1988 до 1990-а, апартамент на Топанга Кениън Булевард в Чатсуърт. Това означаваше, че по време на убийството Маки е живеел съвсем близо до дома на Ребека Верлорън. Бош се обнадежди. Близостта беше ключов елемент в мозайката. Като се оставеха съмненията му около криминалното минало на Маки, фактът, че през 1988-а той се е намирал в непосредствена близост и следователно е можел да види или даже да познава жертвата, рязко натежаваше откъм неговата страна на везните.

— Сега успокой ли се, Хари?

— Малко.

— Добре. Тогава тръгвам.

— Ще те чакам тук.

Райдър излезе, а Бош продължи да чете следствените материали. Третият обобщаващ следствен доклад се съсредоточаваше върху проникването на извършителя в къщата. По ключалките на вратите и прозорците нямало следи от насилване и всички известни ключове били у членовете на семейството и една чистачка, върху която не

падали никакви подозрения. Детективите предполагаха, че убиецът се е вмъкнал през гаража, който бил оставен отворен, и после е влязъл в къщата през междинната врата, която обикновено се заключвала едва след като Робърт Верлорън се прибирал от работа вечер.

Обяснението на семейството за отворения гараж било, че дъщеря им наскоро взела шофьорска книжка и от време на време ѝ позволявали да излиза с колата на майка си. Тя обаче още не била придобила навика да затваря вратата на гаража и родителите ѝ неведнъж ѝ се карали за това. Привечер преди отвлечането майка ѝ я пратила да прибере дрехите от химическо чистене. Следователите бяха потвърдили, че момичето е взело дрехите в 17:15 и след това се е прибрало вкъщи. Предполагаха, че Беки пак е забравила да затвори гаража и да заключи междинната врата. Майката казала, че въпросната вечер изобщо не била проверила гаража.

Двама съседни, разпитани след убийството, съобщили, че вечерта видели вратата на гаража отворена. Така след връщането на Робърт Верлорън от работа всеки можел лесно да влезе в къщата.

Бош си помисли колко ли пъти е виждал как нечия привидно невинна грешка се превръща в ключ към гибелта на жертвата. Една рутинна задача като прибирането на дрехи от химическо чистене можеше да е дала възможност на убиеца да влезе в дома. Беки Верлорън можеше неволно да е причинила собствената си смърт.

Отмести стола си назад и се изправи. Беше прегледал първата половина на следственото дело. Реши да си вземе още едно кафе, преди да се заеме с втората. Попита в офиса дали някой иска нещо от барчето и Джийн Норд му поръча кафе. Бош слезе по стълбището, напълни две чаши от кафемашината, после ги плати и отиде да сложи сметана и захар в кафето на Норд. Докато слагаше сметаната, усети, че зад него има някой. Направи място на плота, ала никой не се пресегна и Хари се обърна да види кой е. И се озова пред усмихнатата физиономия на заместник-началник Ървин С. Ървинг.

Бош и заместник-началник Ървинг никога не се бяха харесвали. В различни моменти началникът се беше проявявал като негов неприятел, но и като неволно спасител. Бош бе научил от Райдър, че Ървинг е изпаднал в немилост: новият началник безцеремонно го изритал от ръководството и го прехвърлил на работа извън Паркър Сентър — без никаква реална власт.

— Детектив Бош. Мислех да ви черпя едно кафе, но виждам, че вече имате повече от достатъчно. Все пак ще седнете ли с мен за минутка?

Бош вдигна двете чаши.

— Имам малко работа в момента, господин началник. Чакат ме да занеса кафето.

— Само една минутка, детектив — със строги нотки в гласа настоя Ървинг. — Кафето още ще е горещо, докато го занесете там, където отивате. Обещавам.

И без да дочака отговор, се обърна и тръгна към една маса. Бош го последва. Ървинг все още ходеше с обръсната до блясък глава. Мускулестата му долна челюст бе най-специфичната особеност на лицето му. Седна изпънат, като че ли е глътнал бастун. И заговори едва след като Бош се настани срещу него. Любезността отново се бе върнала в гласа му.

— Исках само да ви поздравя с добре дошъл отново в управлението — каза той.

И се усмихна като акула. Преди да отговори, Бош се поколеба като човек, прескачащ капак на пода.

— Радвам се, че се връщам, господин началник.

— Отдел „Неприключени следствия“. Смятам, че това е подходящо място за човек с вашите способности.

Хари отпи глътка от парещото си кафе. Не знаеше дали Ървинг му прави комплимент, или го обижда. Искаше му се да си тръгне.

— Е, ще видим — отвърна той. — Надявам се. Струва ми се, че е по-добре...

Ървинг широко разтвори длани, сякаш показваше, че не крие нищо.

— Това е всичко. Можете да си вървите. Исках само да ви поздравя за завръщането. И да ви благодаря.

Бош се поколеба, но после се хвана на въдицата.

— За какво да ми благодарите?

— Задето ме възраждате в това управление.

Хари поклати глава и учудено се усмихна.

— Не разбирам. Как ще стане тая работа? Искам да кажа, сега сте в пристройката на Градския съвет, нали така? В Службата за

стратегическо планиране или нещо подобно. Доколкото чух, трябва да си оставяте пистолета вкъщи.

Ървинг скръсти ръце върху масата и се наведе към Бош. Всякаква престорена любезност се изпари. Той заговори напрегнато, ала тихо.

— Да, там съм. Обаче ви гарантирам, че няма да е задълго. Не и след като в управлението връщат такива като вас.

После се отпусна назад и също толкова бързо възприе нехаен вид.

— Знаете ли какъв сте вие, Бош? Вие сте регенерат. Тоя нов началник обича да поставя регенерати на колата. Обаче знаете ли какво става с регенерата? Разпада се по шевовете. От триенето и топлината — идват му прекалено много. Разпада се и какво се случва? Пука се. И колата се отклонява от пътя.

Той мълчаливо кимна и остави Бош да смели думите му.

— Разбирате ли, Бош, вие сте моят билет. Ще се издъните — моля да ме извините за думата. Винаги сте го правили. Такъв сте по природа. Гарантирам ви. И когато се издъните, нашият знаменит нов началник ще се издъни, задето е сложил такъв евтин регенерат на колата ни.

Ървинг се усмихна. Бош си помисли, че му трябва само златна обеца, за да е пълен образът.

— И когато той падне, моите акции ще се вдигнат. Аз съм търпелив човек. Чакал съм над четирийсет години в това управление. Мога да почакам още.

Бош също зачака, но това бе всичко. Ървинг му кимна, стана, бързо се обърна и си тръгна. Гърлото на Хари се стегна от гняв. Той погледна двете чаши в ръцете си и се почувства като идиот — да седи като послушно момче за всичко, докато Ървинг се гаври с него. Стана и хвърли кафетата в кошчето за боклук. Когато се върнеше в стая 503, щеше да каже на Джийн Норд сама да си вземе кафе.

Все още с неприятното чувство от срещата с Ървинг, Бош взе останалата част от следствените материали и седна на бюрото. Реши, че най-добрият начин да забрави за опасността, която представляваше заместник-началникът, е отново да се потопи в работа. В папката бяха останали второстепенни доклади и справки, неща, които следователите винаги събираха в края на делата, сведения, които Бош наричаше „ключове“, защото често изглеждаха несвързани помежду си, ала можеха да „отключат“ случая, когато детективът ги погледнеше под правилния ъгъл или ги свържеше в определен ред.

Първо имаше лабораторна справка, според която анализите не бяха успели да определят точно колко време е било в оръжието на убийството парченцето кожа. То било запазено за бъдещи сравнения, но авторът на доклада не можел да каже дали кръвта е останала в пистолета по време на убийството — никой не можел да е сигурен. Той обаче бил готов да свидетелства, че кръвта е останала в колта „около или по време на убийството“.

Бош знаеше, че това е ключов доклад от гледна точка на повдигането на обвинение срещу Роланд Маки — можеше да даде на Маки възможност да изгради защитата си върху тезата, че е притежавал оръжието преди, но не и по време на убийството. Щеше да е рискован ход да признае, че оръжието на убийството е негово, но ДНК съответствието предполагаше, че най-вероятно ще направи този ход. След като науката не можеше да посочи точно кога са останали в пистолета кръвта и тъканта, Бош виждаше зейнала дупка в обвинението на прокуратурата. И защитата спокойно можеше да се провере през нея. За пореден път усети, че джакпотът им се изплъзва. Науката едновременно дава и взима. Имаха нужда от още.

Следваше доклад от отдел „Огнестрелно оръжие“, на който бяха възложили да проследи произхода на оръжието на убийството. Серийният номер на колта бил изпилен, ала в лабораторията го възстановили с помощта на киселина, която подчертала местата с по-голяма плътност в метала, образувани в резултат от производственото

отпечатване на номера. Оказало се, че пистолетът бил купен от производителя през 1987-а от магазин за оръжие в Нортридж. Купил го мъж, който живеел в Чатсуърт на Уинетка Авеню. По-късно собственикът го обявил за откраднат — на 2 юни 1988-а домът му бил ограбен, само месец преди да убият Ребека Верлорън.

Този доклад донякъде беше в тяхна полза, защото освен ако Маки нямаше връзка с първоначалния собственик на оръжието, обирът съкращаваше периода, през който заподозреният можеше да го е притежавал. Това правеше по-вероятно колтът да е бил у него през нощта, в която Беки Верлорън бе отвлечена от дома си и убита.

В папката се съдържаше и докладът за самия обир. Пострадалият се казваше Сам Уайс. Живеел сам и работел като озвучител в студиото на „Уорнър Бродуей“ в Бърбанк. Бош прегледа текста и намери само един интересен момент. В частта за наблюдения на следователя се посочваше, че лицето купило пистолета за самозащита, след като било подложено на телефонен тормоз и било заплашвано, тъй като било от еврейски произход. Сам Уайс съобщаваше, че не знаел как невписаният му в телефонния указател номер е попаднал в ръцете на човека, който му отправял заплахите, и нямал представа с какво ги е предизвикал.

Бош набързо прегледа следващия доклад от отдел „Огнестрелно оръжие“ — отнасяше се за използвания при отвлечането зашеметител. В доклада се казваше, че пет и половина сантиметровото разстояние между контактните точки, определено по следите от изгаряне по плътта на жертвата, отговаря единствено на професионален модел, произвеждан от компанията „СейфтиЧардж“ в Дауни. Този модел се продавал в магазини и се разпространявал по пощата — по време на убийството в употреба били над хиляда и двеста броя. Бош знаеше, че без самото устройство е нямало начин да свържат следите по тялото на Беки Верлорън с вероятен притежател. Поредната задънена улица.

Продължи нататък — прегледа серия снимки с размери двайсет на двайсет и пет сантиметра, заснети в дома на Верлорън след откриването на трупа. Знаеше, че детективите са ги направили, за да се подсигурят. Първата следствена версия беше бягство от вкъщи. Управлението бе хвърлило всички сили в следствието едва след откриването на трупа и заключението от аутопсията. Пет дни след съобщението за изчезването на момичето полицията се бе върнала в

къщата и я бе обявила за място на престъпление. Въпросът беше какво е било изгубено за тези пет дни.

Снимките включваха изглед отвътре и отвън на трите входни врати на къщата — предна, задна и през гаража-както и няколко близки кадъра на ключалките на прозорците. Имаше и няколко от спалнята на Беки Верлорън. Бош веднага забеляза, че леглото е оправено. Зачуди се дали го е оправил похитителят, за да инсценира самоубийство, или Просто по някое време го е направила майката на Беки. През дните, докато се е надявала дъщеря ѝ да се прибере.

Леглото бе с бяло-розово покривало на котенца, което напомни на Бош за някогашното покривало на собствената му дъщеря. Подхождаше за дете, много по-малко от шестнайсет години, и детективът се запита дали Беки Верлорън го е пазила от носталгия, или като някаква психологическа защита. Наборът не се спускаше равномерно до пода — бе прекалено дълъг и от едната страна бе паднал, а от другата — натикан навътре.

Имаше снимки на скрина и нощните шкафчета. Стаята беше отрупана с плюшени играчки от детството на Беки. По стените бяха залепени плакати на музикални групи от най-различни периоди. Един плакат на филм с Джон Траволта датираше отпреди три негови възвръщания на сцената. Спалнята беше спретната и подредена и Бош пак се зачуди дали са я заварили така сутринта, когато бяха установили, че Ребека Верлорън е изчезнала, или майка ѝ е разтребила в очакване на завръщането на дъщеря си.

Знаеше, че е трябвало да заснемат фотографиите като първа стъпка от огледа на местопрестъплението. Никъде не забеляза прах за сваляне на пръстови отпечатащи или каквато и да било друга следа от безпорядъка, който идваше с натрапването на криминалистите.

Следваха справки за разговори, които детективите бяха провели с множество ученици в „Хилсайд“. Списъкът на първата страница показваше, че следователите са приказвали с всички от класа на Беки Верлорън и с всички момчета от горните класове в гимназията. Имаше и сведения за разговори с неколцина учители и администратори.

Към тази група материали се отнасяше и справка за телефонен разговор с едно бивше гадже на жертвата. Момчето се преселило със семейството си на Хаваите година преди убийството. Към справката беше приложено потвърждение за алиби, в което прекият шеф на

тийнейджъра съобщаваше, че момчето миело коли в агенция за автомобили под наем през дните на и след престъплението — с други думи, нямаше вероятност да е било в Лос Анджелис, за да убие Беки.

Имаше справки за разговори със служители в „Айланд Хауз Грил“, ресторанта на Робърт Верлорън. Дъщеря му тъкмо започнала да работи през лятото като помощник главна сервитьорка през обедните смени. Нейно задължение било да заведе гостите до масата им и да им поднесе менюто. Бош знаеше, че в ресторантите често назначават на нископлатена работа в кухнята кого ли не, но Робърт Верлорън бе избягвал да наема хора с криминално минало и бе разчитал на множеството сърфисти и други свободни души от плажовете на Малибу. Тези хора едва ли бяха имали много възможности за контакт с Ребека, която беше работила в салона, ала следователите въпреки това ги бяха разпитали и явно ги бяха оневинили.

Освен това детективите бяха съставили хронология на движенията на Ребека Верлорън в дните преди убийството. През 1988-а Четвърти юли се паднал в понеделник. Беки прекарала по-голямата част от празничния уикенд вкъщи, само в неделя пренощувала с още две момичета у тяхна приятелка. Приложените справки за разговори с трите тийнейджърки бяха дълги, но не съдържаха информация със следствена стойност.

В понеделник, Четвърти юли, Беки си била вкъщи, после заедно с родителите си отишла в Балбоа Парк да гледа фойерверките. Това била една от редките вечери, през които Робърт Верлорън почивал, и той настоял семейството да я прекара заедно, за голямо съжаление на Беки, тъй като изпускала купон в района на Портър Ранч.

Във вторник Ребека отишла с баща си в ресторанта, за да поеме обедната смяна като помощник главна сервитьорка. В три часа Робърт я закарал вкъщи, подремнал и после потеглил обратно за вечерната смяна в „Айланд Хауз Грил“ горе-долу по същото време, по което Ребека тръгнала с колата на майка си да вземе дрехите от химическо чистене.

Нито един от елементите в хронологията на събитията не се стори подозрителен на Бош. Следователите като че ли не бяха пропуснали нищо.

Следваше разпечатка на официалния разговор с родителите, проведен в Девънширския участък на 14 юли, повече от седмица, след

като семейство Верлорън съобщили за изчезването на дъщеря си. Детективите вече бяха разполагали с много материали по случая и бяха задавали конкретни въпроси. Бош внимателно прочете текста, колкото заради отговорите, толкова и заради представата за гледната точка на следователите, която можеше да получи.

ДЕЛО №88-641, ВЕРЛОРЪН, РЕБЕКА (ДОД 7-6-88),

СЛЕДОВАТЕЛ ГАРСИЯ, №993

14/7/88 — 14:15, ОТДЕЛ „УБИЙСТВА“, ДЕВЪНШИР

ГАРСИЯ: Благодаря, че дойдохте. Надявам се, че не възразявате, но ще запишем разговора. Как сте?

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Както може да се очаква. Съсипани сме. Не знаем какво да правим.

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Все си мислим какво сме могли да сторим, за да предотвратим случилото се с дъщеричката ни.

ГРИЙН: Много съжаляваме, госпожо. Но не бива да се самообвинявате. Доколкото можем да кажем, причината не е била във вас. Просто се е случило. Не се самообвинявайте. Обвинявайте престъпника.

ГАРСИЯ: Ще го заловим. Не се съмнявайте. Вижте, трябва да ви зададем няколко въпроса. Някои може да са мъчителни за вас, но имаме нужда от отговорите, за да пипнем оня негодник.

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Сигурни ли сте, че е мъж? Имате ли вече заподозрян?

ГАРСИЯ: Още не знаем нищо със сигурност, господин Верлорън, просто предполагахме, въз основа на опита си. Но и заради стръмния склон зад дома ви. Беки определено е била пренесена горе. Тя не е била едро момиче, обаче все пак сме категорични, че трябва да го е извършил мъж.

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Но нали казахте, че тя не е била... че не е имало сексуално престъпление.

ГАРСИЯ: Така е, госпожо. Само че това не пречи мотивът за престъплението да е сексуален.

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Какво искате да кажете?

ГАРСИЯ: Ще стигнем и до това, господин Верлорън. Ако не възразявате, нека ние ви зададем въпросите си и после ще отговорим на вашите.

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Разбира се, извинявайте. Просто не можем да проумеем случилото се. Все едно не сме на себе си.

ГАРСИЯ: Напълно разбираемо. Както казах, приемете нашите най-искрени съболезнования. И от името на управлението. Ръководството внимателно следи следствието.

ГРИЙН: Първо бихме искали да се върнем към времето преди нейното изчезване. Може би около месец преди това. Дъщеря ви ходила ли е някъде през това време?

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Къде да е ходила?

ГАРСИЯ: Отделяла ли се е от вас?

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Не. Тя беше на шестнайсет години. Ходеше на училище. Никъде не се е отделяла от нас.

ГРИЙН: Не е ли нощувала при свои приятелки?

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Не, едва ли.

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Какво точно ви интересува?

ГРИЙН: Боледувала ли е месец-два преди изчезването си?

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Да, през първата седмица на ваканцията се разболя от грип. Затова не можа да започне веднага в ресторанта.

ГРИЙН: На легло ли беше?

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: През повечето време. Не разбирам какво общо има това с...

ГАРСИЯ: Госпожо Верлорън, дъщеря ви ходила ли е на лекар през това време?

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Не, само трябвало да си почива. Честно казано, ние си помислихме, че ней се ходи на работа в ресторанта. Защото нямаше температура, нито хрема. Просто решихме, че я мързи.

ГРИЙН: Тя сподели ли с вас, че е бременна?

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Моля?! Не!

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Какво искате да кажете, детектив?

ГРИЙН: Аутопсията установи, че около месец преди смъртта си Беки се е подложила на кюртаж. Аборт. Според нас, когато ви е казала, че има грип, тя е почивала и се е възстановявала от аборта.

ГАРСИЯ: Искате ли да направим почивка?

ГРИЙН: Защо не направим почивка? Ще излезем навън и всички ще прием по чаша вода. [Почивка]

ГАРСИЯ: Добре, да продължим. Надявам се, че ни разбирате и ще ни простите. Не ви задаваме въпроси, за да ви наскърбим. Трябва да изпълним правилника и да приложим методи, които ще ни позволят да съберем сведения, освободени от предварително съставени мнения.

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Разбираме какво правите. Това вече е част от живота ни. От онова, което остана от него.

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Искате да кажете, че дъщеря ни е била бременна и е предпочела да направи аборт, така ли?

ГАРСИЯ: Да, точно така. И ние смятаме, че има вероятност това да е свързано със случилото ѝ се само месец по-късно. Имате ли представа къде би могла да е абортирала?

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Не. Нямах представа за всичко това. И двамата нямахме представа.

ГРИЙН: И както вече казахте, тя не е нощувала извън къщи, нали така?

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Не, всяка вечер си беше вкъщи.

ГАРСИЯ: Имате ли представа с кого може да е имала връзка? В предишните ни разговори казахте, че в момента

не е имала приятел.

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Ами, явно сме сбъркали. Но не, не знаем с кого се е срещала, нито кой може да го е... извършил.

ГРИЙН: Някой от вас чел ли е дневника, който си е водила дъщеря ви?

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Не, даже не подозирахме, че е имала дневник, докато не го намерихте в стаята ѝ.

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Бих искала да ни го върнете. Ще ми го върнете ли?

ГРИЙН: Трябва да го задържим, докато приключи следствието, но накрая ще ви го върнем.

ГАРСИЯ: На няколко места в дневника се споменава за някой си МГЛ. Бихме искали да го открием и да разговаряме с него.

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Не познавам човек с такива инициали.

ГРИЙН: Проверихме в училищния годишник. Няма момчета с такова име. Според нас това е шифър или съкращение. Например Моята голяма любов.

МЮРИЪЛ ВЕРЛОРЪН: Значи явно е имало някой, за когото не сме знаели, за когото тя е крила от нас.

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Не мога да повярвам. Вие твърдите, че не сме познавали своето момиченце.

ГАРСИЯ: Съжалявам, Боб. Понякога ударът в такива случаи е адски тежък. Но нашата работа е да ги проследяваме докрай. В момента се движим точно по това течение.

ГРИЙН: Трябва да проучим тоя аспект на следствието и да установим кой е МГЛ. Кое то значи, че се налага да разпитаме приятелите и познатите на дъщеря ви. Боя се, че вестта за това ще се разпространи.

РОБЪРТ ВЕРЛОРЪН: Наясно сме с това, детектив. Ще го понесем. Както казахме в деня, в който се видяхме за пръв път, правете каквото трябва. Открийте човека, който го е извършил.

ГАРСИЯ: Благодаря ви. Ще го открием.

[Край на разговора, 14:40]

Бош препречете разпечатката, като този път си водеше записки. После продължи с разпечатките на три по-официални разговора, проведени с най-добрите приятелки на Беки Верлорън — Тара Уд, Бейли Костър и Грейс Танака. Ала и трите момичета — момичета по онова време — бяха заявили, че не знаели за бременността на Беки, нито за тайната ѝ любовна връзка. Не я били виждали през първата седмица от ваканцията, защото не вдигала телефона, и когато позвънили на главния номер в къщата, Мюриъл Верлорън им каза, че Беки е болна. Тара Уд, която си дележала мястото на помощник главна сервитьорка в „Айланд Хауз Грил“ с Беки, заявила, че през седмиците преди убийството приятелката ѝ била мрачна и необщителна, ала причината за това била неизвестна, тъй като отблъсквала опитите на Уд да узнае какво има.

Последният дял от следственото дело беше отреден на медиите. Там Гарсия и Грийн бяха събрали вестникарските репортажи от ранните фази на следствието. В „Дейли Нюз“ бяха отделили повече място на престъплението, отколкото в „Таймс“. Това бе разбираемо, защото „Нюз“ се разпространяваше главно в долината Сан Фернандо, а „Таймс“ обикновено я разглеждаше като нежелано заварениче и пращаше новините оттам на вътрешните страници.

Нямаше нищо за изчезването на Беки Верлорън. Вестниците явно го бяха приели по същия начин като полицията. След откриването на трупа обаче имаше няколко репортажа за следствието, погребението и училището на момичето. Имаше даже материал за „Айланд Хауз Грил“. Беше публикуван в „Таймс“ — очевидно се бяха опитали да придадат значение на случая за читателите по Западното крайбрежие. Западняците можеха да направят връзката с ресторант в Малибу.

И двата вестника проследяваха оръжието на убийството до извършения един месец по-рано обир, ала антисемитската следа не се отбелязваше никъде. Не се съобщаваше и за кръвта, открита в пистолета. Бош предположи, че откриването на кръвта и тъканната проба е било козът на детективите, факт, останал следствена тайна, за да си осигурят преимущество, в случай че имат главен заподозрян.

Отбеляза си, че медиите не бяха интервюирали опечалените родители. Верлорън явно бяха предпочели да не дават публичност на скръбта си. Това му хареса. Струваше му се, че журналистите все често принуждават жертвите на такива трагедии да скърбят публично, пред обективите и във вестникарските репортажи. Родителите на убити деца се появяваха по телевизията като експерти при следващото подобно убийство. Всичко това не му изглеждаше редно. Според него най-подходящият начин да отдадат почит на мъртвите беше да съхранят спомена за тях в душата си, а не да го споделят със света по всички телевизионни канали.

Накрая в папката със следствени материали имаше голям плик с емблемата и адреса на „Таймс“. Бош го отвори и откри вътре големи цветни снимки, направени на погребението на Ребека Верлорън една седмица след убийството. Явно бе сключена сделка и фотографиите бяха разменени за достъп до информация. Хари също бе правил такива сделки в миналото, когато нямаше време или служебни средства, за да осигури полицейски фотограф. Обещаваше на някой репортер, който отразяваше следствието, че ще го държи в течение, ако направи снимки на всички, присъстващи на службата. Човек все пак не знае кога ще се появи убиецът, за да се наслади на мъката и скръбта, които е причинил. Репортерите винаги приемаха предложението. Лос Анджелис бе един от най-конкурентните медийни пазари на света и журналистите живееха и умираха с достъпа, до който се добираха.

Разгледа снимките, но нямаше как да потърси Роланд Маки, защото не знаеше как е изглеждал през 1988-а. Фотографиите, които Киз Райдър беше отворила в мрежата, бяха от последния му арест. На тях се виждаше оплешивяващ мъж с брада катинарче и тъмни очи. Хари трудно можеше да свърже вида му с младежките лица на погребението.

Известно време проучва родителите на Беки Верлорън на една от снимките. Те стояха до гроба, опрени един на друг, като че ли се държаха, за да не паднат. По лицата им се стичаха сълзи. Робърт Верлорън бе чернокож, а Мюриъл Верлорън — бяла. Бош най-после разбра откъде дъщеря им е наследила разцъфващата си хубост. Расовото смесване при децата често се издигаше над съответните обществени трудности, за да се получи такава красота.

Остави снимките и се замисли. Никъде в следствените материали не се споменаваше вероятността да има расов мотив за убийството. Но оръжието идваше от обир на човек, заплашван заради религията си, което навеждаше на идеята за връзка с убийството на момиче от смесена раса.

Фактът, че това не се отбелязваше в следствените материали, не означаваше нищо. ЛАПУ винаги се опитваше да не дава гласност на расовия аспект. Записването на нещо в официален документ предполагаше неговото разпространяване в управлението — всички се запознаваха със следствените справки по текущите дела. Така информацията можеше да изтече и да се превърне в проблем, например политически. Затова Бош не прие нейното отсъствие за следствена грешка. Поне засега.

Прибра снимките в плика и затвори папката. В нея имаше над триста страници документи и фотографии, но никъде не беше видял името на Роланд Маки. Можеше ли Маки да е убягнал от вниманието на следствието, дори само периферно, преди толкова много години? И в такъв случай имаше ли вероятност наистина да е убиецът?

Тези въпроси го смуцаваха. Винаги се опитваше да вярва на следствените материали, което означаваше, че отговорите обикновено се крият между кориците на папките. Ала този път не можеше да повярва на джакпота. Не се съмняваше, че Маки е свързан с кръвта и тъканта, открити в оръжието на убийството. Но му се струваше, че нещо не е наред. Нещо липсваше.

Погледна бележника си. Почти не си бе водил записки. Всъщност само беше съставил списък на хората, с които искаше да разговаря.

Грийн и Гарсия
Майката/бащата
Училището/приятелките/учителите
Бившето гадже
Инспекторът от службата за условно освобождаване
Маки — училището?

Знаеше, че всички тези бележки са очевидни. Разбираше, че освен с ДНК съответствието не разполага почти с нищо, и отново го

обзе безпокойство за повдигането на обвинение без нищо друго.

Влезе Киз Райдър. Не носеше нищо и не се усмихваше.

— Какво има? — попита той.

— Лоша новина. Оръдието на престъплението е изчезнало. Не знам дали си прочел всички материали, обаче там се споменава за дневник. Момичето си е водило дневник. И него го няма. Нищо няма.

Решиха, че най-добрият начин да понесат лошата новина е да я обсъдят на обяд. Пък и Бош от нищо не огладняваше така, както от цяла сутрин висене в офиса и четене на следствени материали. Отидоха в „Чайниз Френдс“, ресторантче на Бродуей в края на китайския квартал. Още бе рано и знаеха, че ще си намерят маса. Там човек можеше да се нахрани добре и до насита само за пет долара и нещо, обаче заведението бързо се пълнеше, главно с щабари от пожарната, Детективи от Паркър Сентър и бюрократи от общината. След Дванайсет можеха само да си поръчат храна за навън и трябваше да я ядат на някоя автобусна пейка отпред.

Оставиха папката със следствените материали в колата, за да не смущават другите клиенти в ресторанта, където масите бяха нагъсто като чиновци в общинско училище. Обаче си взеха бележките и обсъдиха случая на импровизиран таен език. Когато казаха, че пистолетът и дневникът са изчезнали от СВД, обясни Райдър, всъщност имала предвид, че двама служители цял час търсили кашона с вещественни доказателства и не успели да го намерят. Това не изненада Бош. Както ги беше предупредил Прат, управлението десетилетия наред не бе полагало особено големи грижи за веществените доказателства. Кашоните се регистрираха и складираха по лавиците в хронологически ред и без никакво разделение според типа престъпление. В резултат вещественни доказателства от убийство и обир можеха да бъдат оставени едни до други. И когато служителите периодично разчистваха доказателствата от дела, при които имаше давност, се случваше да изхвърлят друг кашон. Освен това охраната на СВД дълги години не беше смятана за приоритет. Всеки, който представеше полицейска значка от ЛАПУ, лесно можеше да получи достъп до всяко вещественно доказателство в склада. Така че кашоните бяха обект на кражби. Не бе необичайно да липсват оръжия или други улики от прочути дела.

В делото Верлорън нямаше данни за кражба. Сигурно по-скоро се дължеше на безотговорност, на невъзможност да открият кашон,

складиран преди седемнайсет години в помещение с площ половин хектар, пълно с еднакви кашони.

— Ще го намерят — каза Бош. — Може даже да помолиш приятелчето ти на шестия етаж да им прочете едно конско. Тогава със сигурност ще го намерят.

— Дано. ДНК съответствието не ни върши работа без пистолета.

— Не съм сигурен.

— Такава е логиката на веществените доказателства, Хари. Не можеш да повдигнеш обвинение заради ДНК съответствието, ако не си в състояние да покажеш на съдебните заседатели оръжието, откъдето е пробата. Без колта не можем да отидем и в окръжната прокуратура. Ще ни изхвърлят като мокри котета.

— Виж, просто казвам, че в момента само ние знаем, че оръжието не е у нас. Можем да го фалшифицираме.

— Какви ги говориш?

— Не смяташ ли, че всичко ще се сведе до разговора ни с Маки в една тясна стаичка? Искам да кажа, даже пистолетът да беше у нас, не можем категорично да докажем, че той е оставил кръвта си в него по време на убийството на Беки Верлорън. Можем да докажем само, че кръвта е негова. Та затова, ако питаш мен, имаме нужда от признание. Ще го затворим в стаята, ще му шибнем ДНК пробата и ще видим как ще го понесе. И толкова. Просто предлагам да си приготвим реквизит за разпита. Ще отидем в оръжейната, ще вземем един колт четирийсет и пети калибър и когато влезем в стаята при него, ще го извадим от кашона. Ще го убедим, че разполагаме с всички улики, и той или ще го понесе, или няма.

— Не си падам по фокуси.

— Фокусите са част от занаята. В това няма нищо незаконно. Даже съдиите го признават.

— Смятам, че и без това ДНК съответствието няма да е достатъчно, за да го пречупим.

— Съгласен съм. Мислех си, че...

Бош млъкна и изчака сервитьорката да остави двете вдигащи пара чинии на масата. Беше си поръчал пържен ориз със скариди, а Райдър — свински късчета. Без да каже нищо, той вдигна чинията си и изсипа половината съдържание в нейната, после си взе три от шестте парченца свинско. Докато го правеше, едва не се усмихна. По-малко от

Ден работеха заедно и вече се бяха върнали в спокойния Ритъм на някогашното си партньорство. Това го изпълваше с Щастие.

— Ей, как е Джери Едгар? — попита Бош.

— Не знам. От известно време не съм го чувала. Така и не успяхме да преживеем оная история.

Хари кимна. Когато с Райдър бяха работили в Холивудския участък, детективите от отдел „Убийства“ бяха разделени на тричленни екипи. Джери Едгар беше третият им партньор. После Бош се бе пенсионира и скоро след това Райдър я бяха повишили и преместили в Паркър Сентър. Едгар още си бе в Холивуд и се чувстваше изолиран и пренебрегнат.

— Какво искаше да кажеш оде, Хари?

— Само това, че си права. Ще имаме нужда от още. Мислех си например, че след единайсети септември и законодателните промени ще ни е по-лесно да получим разрешение за подслушване.

Тя лапна една скарида, после каза:

— Да, така е. Това беше сред нещата, които следях за началника. Нашите предложения се увеличиха с около три хиляди процента. Както и одобренията. Като че ли се наложи мнението, че можем да използваме масово това средство. Как ще го приложим в случая?

— Мислех си да започнем да подслушваме Маки и после да подхвърлим материал във вестниците. Нали разбираш-че пак работим по следствието. Ще споменем за оръжието, може би и за ДНК пробата — нали разбираш, нещо ново. Не че имаме съответствие, а че бихме могли да получим такова. После ще го наблюдаваме и подслушваме и ще видим какво ще се случи. Може да му отидем на гости и да видим дали това ще ускори нещата.

Райдър се замисли и си взе парченце свинско с пръсти. Нещо явно я смуцаваше — и едва ли бе храната.

— Какво има? — попита Бош.

— На кого може да се обади той?

— Не знам. На оня, с когото или за когото го е извършил.

Тя замислено кимна.

— Не знам, Хари. Върнали сме се на работа от по-малко от един ден, след като три години сме се шматкали, и ти вече откриваш в делото неща, които аз не забелязвам. Май все още си учителят.

— Просто си ръждясала от седене зад голямото бюро на шестия етаж.

— Говоря сериозно.

— И аз. Горедолу. Чаках тоя момент толкова дълго, че съм като навита пружинка.

— Само ми обясни как виждаш нещата, Хари. Няма нужда да се оправдаваш за инстинкта си.

— Всъщност още не ги виждам никак и отчасти това е проблемът. Името на Роланд Маки го няма в делото и това ме смущава. Знаем, че е бил наблизно, обаче нищо не го свързва с жертвата.

— Какви ги говориш? Имаме оръжието с неговата ДНК.

— Кръвта го свързва с оръжието, не с момичето. Чела си материалите. Не можем да докажем, че неговата ДНК е останала в колта по време на убийството. Даже само тоя доклад може да провали всичко. Това е голяма дупка, Киз. Толкова голяма, че съдебните заседатели могат да минат накуп. Маки само трябва да се изтъпани на процеса и да каже: „Да, откраднах колта по време на обир на Уинетка. После се качих на хълмовете, гръмнах няколко пъти като Мел Гибсън и тая проклетия ме прищипа, откъсна парче от ръката ми. Не бях виждал с Мел да става така. И толкова се ядосах, че хвърлих гадния патлак в храстите и си отидох вкъщи да си залепя лейкопласт“.

Райдър не се усмихваше. Бош виждаше, че започва да го разбира.

— Маки трябва да каже само това, Киз, за да внуши основателно съмнение, и ние не можем да го опровергаем. Нямаме пръстови отпечатъци от местопрестъплението, нямаме косми и нишки, нямаме нищо. Обаче имаме неговия психопортрет. И ако бяхме погледнали досието му, преди да се заемем със следствието и да имаме ДНК съответствието, никога нямаше да го обявим за убиец. Може да е импулсивен и спонтанен. Обаче не и убиец, не и нещо планирано, и категорично не на осемнайсетгодишна възраст.

Райдър поклати глава почти със съжаление.

— Преди няколко часа ни поднесоха това дело като подарък за добре дошли. Трябваше да е лесна работа...

— ДНК съответствието е накарало всички да прибързат със заключението. Хората си мислят, че техниката гарантира сигурен успех. Явно прекаляват с гледането на телевизия.

— Това значи ли, че не го смяташ за извършителя?

— Още не знам какво смятам.

— Тогава ще му пуснем опашка, ще подслушваме телефона му, някак ще го подплашим и ще видим на кого ще се обади и как ще се държи.

Бош кимна.

— И аз така мисля.

— Първо трябва да получим разрешение от Ейбъл.

— Ще изпълняваме правилника. Точно както днес ми каза началникът.

— Мама му стара — новият Хари Бош.

— Самият той.

— Преди да започнем да го подслушваме, трябва да се уверим, че не е познат на никой от играчите. Ако се окаже, че е така, ще отидем при Прат.

— Съгласен. Какво друго ти направи впечатление в делото?

Искаше да разбере дали и Райдър е забелязала расовия аспект, преди да повдигне въпроса.

— Само каквото пишеше — отвърна партньорката му. — Пропуснала ли съм нещо?

— Не знам — нищо очевидно.

— Тогава какво?

— Ами... момичето е от смесен брак. Даже през осемдесет и осма тая идея не би допаднала на някои хора. Освен това имай предвид и обира, откъдето идва оръжието. Жертвата е бил евреин. Той заявил, че е бил подложен на тормоз. Затова купил пистолета.

— Струва си да се поразровим в това — рече тя. — Обаче за момента не виждам достатъчно основания да му обръщаме прекалено голямо внимание.

Няколко минути се храниха мълчаливо. Бош винаги беше смятал, че в „Чайниз Френдс“ дават най-меките и вкусни скариди с пържен ориз. Нарязано на толкова тънко, колкото пластмасовите чинии, от които ядяха, свинското също беше идеално. И Киз имаше право — най-вкусно бе да го ядеш с ръце.

— Ами Грийн и Гарсия? — накрая попита Райдър.

— Какво по-точно?

— Как би ги оценил?

— Не знам. Може би с четворка, от мен да мине. Допуснали са грешки, забавили са се. След това на пръв поглед са си свършили работата. Ами ти?

— И аз. Постарали са се за делото, обаче сякаш са знаели, че няма да разкрият убиеца, и само са искали да изглежда, че са обърнали всеки камък.

Бош кимна и погледна бележника си, оставен на свободния стол отстрани. Най-отгоре бяха хората, които искаше да разпита.

— Трябва да приказваме с родителите и с Гарсия и Грийн. Нужна ни е и снимка на Маки. От осемнайсетгодишната му възраст.

— Предлагам да отложим родителите, докато не разговаряме с всички останали. Те може да са най-важни, но трябва да ги оставим за накрая. Искам да знам колкото може повече, преди да им се натрапим пак след седемнайсет години.

— Добре. Може би трябва да започнем с инспектора от службата за условно освобождаване. Освободили са Маки само преди година. Сигурно са го разпределили във Ван Найс.

— Да. Можем да идем там и после да продължим с Арт.

— Откри ли го? Още ли е в управлението?

— Нямаше нужда да го търся. Той е комисар на бюро в Долината.

Бош кимна. Не се изненадваше. Гарсия се бе справил добре. Положението му го поставяше точно след заместник-началник в полицейската йерархия. Бюро обхващаше пет участъка, включително Девъншир, където преди години Гарсия беше работил по делото Верлорън.

— Освен обичайната ни работа в кабинета на началника, всеки от асистентите му изпълняваше ролята на свръзка с едно от четирите бюро — продължи Райдър. — Аз отговарях за Долината, затова с Гарсия се чувахме от време на време. Най-често имах работа с неговите хора или със заместник-началник Вартан, такива неща.

— Знам какво искаш да кажеш — че имам партньорка с големи връзки. Сигурно си обяснявала на Вартан и Гарсия как да ръководят работата в Долината.

Тя поклати глава с престошена досада.

— Не ми се прави на много важен. Работата на шестия етаж ми даде представа как действа управлението.

— Или как не действа. Като стана дума за това, трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Когато слязох за кафе, се натъкнах на Ървинг. Веднага след като ти излезе.

На лицето на Райдър се изписа безпокойство.

— И какво стана? Какво ти каза?

— Почти нищо. Само ме нарече регенерат и заяви, че ще се проваля с гръм и трясък и че ще повлека началника със себе си, задето ме е назначил. И че когато прахът се слегне, той, Ървинг де, ще е готов да заеме полагащото му се място.

— Господи, Хари. Още ти е първият ден на работа и Ървинг вече те е подгонил, а?

Бош широко разпери ръце и едва не удари мъжа на съседната маса по рамото.

— Отидох за кафе. Той беше там. И ме заговори, Киз. Аз просто си гледах работата. Кълна се.

Тя се наведе над чинията си и мълчаливо продължи да яде. Остави последното парче свинско недоядено.

— Не мога повече, Хари. Да ставаме.

— Готов съм.

Бош остави на масата повече от достатъчно пари и Райдър каза, че ще плати следващия път. Качиха се в колата на Хари, черен мерцедес, и потеглиха обратно през китайския квартал към магистрала 101. Едва когато се включиха в движението на север, Райдър отново заговори за Ървинг.

— Не го приемай толкова лекомислено, Хари. Много внимавай.

— Винаги внимавам, Киз, и никога не съм приемал този човек лекомислено.

— Само ти казвам, че на два пъти се е провалял в опитите си да стане началник. Може да започва да се отчайва.

— Знаеш ли какво не мога да разбера? Защо твоят човек не се е избавил от него, когато е дошъл в управлението. За да започне на чисто, нали загреваш? Преместването на Ървинг от татък улицата не слага край на опасността.

— Не можеше да го изхвърли. Ървинг е в управлението повече от четирийсет години. Има много връзки, включително в общината. И

знае много мръсни тайни. Началникът няма да му направи нищо, ако не е сигурен, че няма да има последствия.

Отново се умълчаха. Толкова рано следобед нямаше много движение. Бяха пуснали радиото на КФУБ, канал, по който предаваха само новини и информация за движението по пътищата, и не се съобщаваше за задръствания. Бош хвърли поглед към таблото и видя, че има половин резервоар бензин. Щеше да му стигне.

Бяха решили да се редуват да използват личните си коли. Бяха им разрешили да получат служебен автомобил, но и Двамата бяха наясно, че най-вероятно ще минат седмици, Докато им го предоставят. Управлението не разполагаше нито със свободни коли, нито с пари за нови. Разрешението просто им даваше основание да осребряват сметките си за бензин, изразходван с личните им коли. Сигурно щяха да навъртят толкова много километри с мерцедеса, помисли Бош, че в крайна сметка бензинът щеше да излезе на управлението повече от одобрения служебен автомобил.

— Виж, знам какво си мислиш и без да го казваш — накрая наруши мълчанието той. — Ти не се тревожиш само за мен. Напъха си главата в торбата и убеди началника да ме вземе пак на работа. Повярвай ми, Киз, разбирам, че не става въпрос само за мен. Излишно е да се измъчваш и можеш да кажеш на началника, че няма нужда да се безпокои. Няма да се издъня.

— Добре, Хари, радвам се да го чуя.

Той се опита да измисли още нещо, за да я убеди. Знаеше, че думите са само думи.

— Знаеш ли, не си спомням дали съм ти го казвал, обаче след като напуснах, отначало наистина ми хареса. Нали разбираш, да не ходя на работа и да правя каквото ми скимне. После започна да ми липсва и накрая пак започнах да разследвам престъпления. Сам. Така или иначе, една от последиците беше, че започнах да накуцвам.

— Да накуцваш ли?

— Само малко. Все едно, че единият ми ток е по-нисък от другия. Или че краката ми са с различна дължина.

— И провери ли си обувките?

— Нямаше нужда. Не бяха виновни те. Беше заради пистолета.

Бош я погледна. Райдър се взираше право пред себе си, свила вежди, както често правеше в негово присъствие. Той отново насочи

вниманието си към пътя.

— Толкова дълго бях носил пистолет, че липсата му нарушаваше равновесието ми.

— Странна история, Хари.

Минаваха през прохода Кауенга. Бош погледна през страничния прозорец и потърси с очи къщата си, сгушена сред другите в гънките на планината. Стори му се, че зърва задната веранда да се подава над кафявите храсталаци.

— Ще се обадиш ли на Гарсия да видиш дали може да се отбием при него, след като свършим с инспектора? — попита той.

— Да, веднага щом стигнеш до извода от странната си история.

— Изводът е, че имам нужда от оръжието си. Имам нужда от детективската си значка. Иначе се нарушава равновесието ми. Имам нужда от всичко това. Разбираш ли?

Бош пак се обърна към нея. Тя отвърна на погледа му, ала не отговори.

— Знам какво означава този шанс. Майната му на Тървинг и на това, дете ме нарече регенерат. Няма да се издъня.

След двайсет минути влязоха в едно от най-неприятните за Бош места в града: службата за условно освобождаване на щатското Управление на затворите във Ван Найс. Едноетажната тухлена сграда беше пълна с хора, които чакаха своите инспектори или бяха дошли да дадат урина, да се разпишат, да се предадат на властите или да подадат молба за още един шанс да получат свобода. Отчаянието, унижението и гневът почти се усещаха във въздуха. На това място Бош се опитваше да не среща погледа на никого.

Бош и Райдър имаха нещо, което другите нямаха: детективски значки. Това им помогна да си пробият път през опашките и незабавно да бъдат приети от инспекторката, назначена на Роланд Маки след ареста му за непристойно поведение. Телма Кибъл седеше в стандартната за държавните служби преградена кабинка, претъпкана с досиета на Условно освободените или осъдените, които ѝ бяха поверени. Беше средна на ръст и светлите ѝ очи рязко се открояваха на фона на тъмнокафявата ѝ кожа. Двамата детективи Се представиха. Пред Кибъл имаше само един стол, затова Останаха прави.

— За обир или убийство става дума? — попита инспекторката.

— За убийство — отвърна Райдър.

— Тогава защо някой от вас не донесе стола от съседната кабинка? Колежката още е на обяд.

Бош донесе стола, двамата с Райдър седнаха и казаха на Кибъл, че искат да се запознаят с досието на Роланд Маки. Бош видя, че инспекторката знае името, но делото ней говори нищо.

— Става въпрос за условна присъда за непристойно поведение отпреди две години — поясни той. — Дванайсет месеца.

— А, значи не е от сегашните ми клиенти. Ще трябва да донеса досието от архива. Не си спом... а, да, сетих се, сетих се. Роланд Маки, да. Тоя случай ми достави истинско удоволствие.

— Защо? — попита Райдър.

Кибъл се усмихна.

— Да речем просто, че му беше трудно да се отчита на цветнокожа. Обаче чакайте да донеса досието, за да не сбъркам нещо.

— Това може да ни е от помощ — каза Бош, когато останаха сами.

— Кое?

— Щом е имал проблеми с нея, сигурно ще има проблем и с теб. Може да го използваме.

Райдър кимна, но не каза нищо. Гледаше изрезка от вестник с две снимки, залепена на талашитената стена на кабинката. Хартията беше пожълтяла от времето. Бош се наведе натам, за да я прочете, но бе прекалено далеч, за да види нещо освен заглавието.

ПОСРЕЩАТ КАТО ГЕРОИНЯ

РАНЕНА ИНСПЕКТОРКА

— Какво гледаш? — попита той.

— Сетих се коя е — отвърна Райдър. — Преди няколко години я раниха. Отишла в дома на бивша затворничка и някой я прострелял. Осъдената се обадила да повика помощ, но после духнала. Нещо такова. Тогава ѝ връчихме награда. Господи, колко е отслабнала!

Нещо в тази история звучеше познато и на Бош и той се взря в снимките. На едната се виждаше Телма Кибъл, застанала пред службата за условно освобождаване. От покрива висеше надпис, поздравяващ я с щастливото завръщане. Райдър имаше право. От времето на снимката Кибъл като че ли бе отслабнала с поне трийсет килограма. Той си спомни, че преди няколко години бе видял надписа пред сградата, и кимна.

После нещо във втората снимка привлече вниманието му. Това бе полицейска фотография на бяла жена — бившата затворничка, живяла в къщата, в която била простреляна Кибъл.

— Не е стреляла тя, нали?

— Не, тя повикала помощ и я спасила. После изчезнала.

Бош рязко стана и се наведе през бюрото, като опря ръце на купчините папки. Снимката бе потъмняла от времето, ала лицето му беше познато. Със сигурност. Косата и очите бяха други. Както и името под снимката. Но миналата година беше срещнал тази жена в Лас Вегас.

— Разбутват ми папките — обади се Кибъл от вратата.

Бош моментално се дръпна.

— Извинявам се. Просто исках да прочета статията.

— Това беше много отдавна. Преди много години и много кила.

— Присъствах на срещата на Чернокожите служители на закона, когато ви наградиха — отбеляза Райдър.

— Наистина ли? — Кибъл най-после се усмихна. — Оная нощ наистина беше страхотна.

— Какво стана с жената? — попита Бош.

— С Каси Блек ли? А, на свобода е. Оттогава никой не я е виждал.

— Повдигнато ли е обвинение срещу нея?

— Не, и това е най-странното. Искам да кажа, Блек наруши условията на предсрочното си освобождаване, като избяга, обаче нищо повече. По дяволите, не тя ме простреля. Тя ми спаси живота. Нямаше да им позволя да я обвинят. Обаче Каси духна и не можех да направя нищо по тоя въпрос. Оня, дете ме простреля, спокойно може да я е пипнал и да я е заровил някъде в пустинята. Но се надявам, че не е. Тя ми помогна.

Бош вече не беше сигурен, че жената, която миналата година временно бе живяла в съседната стая в един мотел до летището в Лас Вегас, е била Каси Блек, и седна, без да каже нищо.

— Е, намерихте ли досието? — попита Райдър.

— Ето го — отвърна Кибъл. — На ваше разположение е. Но ако искате да ме питате нещо за момчето, трябва да го направите бързо. Следобедните ми срещи започват след пет минути. Ако закъснея, ще се получи ефектът на доминото, а довечера имам и друга среща.

Лицето ѝ засия.

— Добре, какво си спомняте за Маки? Успяхте ли да хвърлите един поглед на досието?

— Да, прегледах го на връщане. Маки беше просто досаден шегаджия. Наркоманче, което по някое време се е на-дъхало с

религиозен расизъм. Нищо сериозно. Всъщност ми достави удоволствие да го държа под контрол. Обаче нищо повече.

Райдър бе разтворила папката и Бош се наведе, за да надзърне вътре. После попита:

— Непрестойното поведение екхибиционизъм ли беше?

— Както ще научите от досието, нашето момченце здравата се насмукало и решило да се облекчи в един двор. Там се случило да живее тринайсетгодишно момиче, което тъкмо стреляло по баскетболния кош пред къщата. Господин Маки го видял и решил, че щом и без туй си е изкарал нишката от гащите, спокойно може да пита момичето дали не иска да я сподели с него. Бащата на детето пък бил полицай от участъка в Метро и в момента случайно си бил вкъщи. И значи излязъл навън и повалил господин Маки на земята. Всъщност господин Маки по-късно се оплака, че случайно или може би не толкова случайно бил повален точно в локвата, която току-що бил направил. Това много го измъчваше.

Кибъл се усмихна. Бош кимна. Версията й звучеше по-колоритно от справката за случая в досието.

— И е получил само условна присъда?

— Точно така. Предложили му сделка и той я приел. Затова дойде при мен.

— Някакви проблеми през тия дванайсет месеца?

— Нищо друго освен проблемите му с мен. Поиска друг инспектор и му отказаха. Мъчеше се да се сдържа, обаче му личеше. Под повърхността, нали разбирате. Измъчваше се, че не може да каже какво повече го тормози — това, че съм чернокожа, или че съм жена.

Докато изричаше последните думи, погледна Райдър, която кимна.

Папката съдържаше подробности за миналите престъпления и живота на Маки. Както и снимки, направени при предишните му арести. Тези материали щяха да са изходната точка за разследването на обекта. В досието имаше прекалено много неща, за да ги преглеждат пред Кибъл.

— Може ли да го преснимаме? — попита Бош. — Освен това бихме искали да вземем назаем една от тия ранни снимки, ако може.

Инспекторката присви очи.

— Преразглеждате старо следствие, а?

Райдър кимна.

— Отпреди доста отдавна.

— Неприклучено следствие?

— Да — потвърди Киз.

Кибъл замислено кимна.

— Е, на това място нищо не може да ме изненада — виждал съм хора да крадат замразена пица и да ги очистват два дни преди края на четиригодишно наблюдение. Обаче, доколкото си спомням Маки, не ми изглеждаше да притежава инстинкт на убиец. Поне ако питате мен. Той е съучастник, не извършител.

— Това е полезна информация — отвърна Бош. — Не сме сигурни, че той е убиецът. Знаем само, че е замесен. Та какво ще кажете за снимката? Копието няма да е достатъчно ясно.

— Можете да я вземете, стига да си я получа обратно. Досието трябва да остане пълно. Хората като Маки са склонни да се връщат при мен, нали разбирате какво искам да кажа?

— Да, ще ви я върнем. Може ли също да преснимам и репортажа за вас? Искам да го прочета.

Кибъл погледна вестникарската изрезка на стената.

— Само не гледайте снимката. Това е старото ми аз.

Райдър и Бош седнаха на една пейка до библиотеката. Предстоеше им среща с Артуро Гарсия в участъка във Ван Найс, който се помещаваше в една от сградите на Обществения център, но бяха подрали и решиха първо да се запознаят с досието на Маки.

Папката съдържаше подробни описания на престъпленията, за които бяха арестували Роланд Маки от осемнайсетия му рожден ден, както и биографични справки, използвани от инспекторите от службата за условно освобождаване. Райдър подаде на Бош докладите за арестите, а самата тя се зае с биографичните детайли, като от време на време прекъсваше четенето му с моменти от живота на Маки, които смяташе за важни в делото Верлорън.

— Завършил средното си образование в гимназията в Чатсуърт през лятото на осемдесет и осма — каза Киз. — Израснал в Чатсуърт. Разделено семейство. Слаб ученик. Живял при баща си, оксигенист в завода на „Дженеръл Мотърс“ във Ван Найс. Едва ли се е прехвърлил там от гимназията „Хилсайд“.

— Все пак трябва да проверим. Родителите винаги искат най-доброто за децата си. Ако е учил там и я е познавал, а после се е прехвърлил в Чатсуърт, това обяснява защо през осемдесет и осма не са го разпитали.

Райдър само кимна и продължи да чете.

— Тоя човек никога не е напускал Долината. Всичките му адреси са тук.

— Кой е последният известен?

— В Панорама Сити. Същият като в АвтоТрек. Обаче щом е тук, сигурно е стар.

Бош кимна. Всеки, който бе попадал в системата толкова пъти, колкото Маки, щеше да напусне дома си още на другия ден след края на условната присъда. Без да остави адрес. С Райдър щяха да отидат в Панорама Сити да проверят, но Хари знаеше, че няма да намерят Маки. Където и да се беше преселил, той не бе използвал истинското си име в комуналните услуги и не беше подновявал шофьорската си книжка и талона на колата си. Летеше под лъча на радара.

— Пише, че е бил в Уейсайдските бели — отбеляза Райдър, докато четеше поредната справка.

— Нищо чудно.

Уейсайдските бели беше името на затворническа банда, съществувала дълги години в „Уейсайд Хонър Ранчо“, в северната част на окръга. Бандите в окръжните затвори обикновено се образуваха на расов принцип като средство за защита, а не за расови сблъсъци. Често се оказваше, че членове на пронацистките Уейсайдски бели всъщност са евреи. Закрилата си искаше своето. Принадлежността на човек към дадена групировка го спасяваше от другите групировки. Това беше начин за оцеляване в затвора. Членуването на Маки в бандата съвсем колебливо го свързваше с теорията на Бош, че в делото Верлорън е възможно да има Расови мотиви.

— Нещо друго по тоя въпрос? — попита той.

— Поне аз не виждам.

— Ами физическо описание? Татуировки?

Райдър прелисти страниците и извади формуляра, попълнен при едно от вливанията му в затвора.

— Да, има татуировки. На единия му бицепс е написано името му, а на другия, предполагам, инициали на момиче. РСВ.

Бош за пръв път усети предчувствие, че теорията му е вярна.

— Това не е име. Това е шифър. Означава „расова свещена война“. Тоя човек е фанатик. Гарсия и Грийн са пропуснали тоя факт.

Адреналинът му започваше да се покачва.

— Я виж ти — възкликна Райдър. — На гърба му било татуирано числото осемдесет и осем. За спомен от онова, което е извършил през осемдесет и осма сигурно.

— Не точно — отвърна Бош. — И това е шифър. Веднъж разследвах едни такива расисти и си спомням всичките им шифри. За тия хора осемдесет и осем означава двойно „Н“, осмата буква от латиницата, което пък е равно на „Neil Hitler“. Сто деветдесет и осем пък означава „Sieg Heil“. Адски са печени, нали?

— Все пак си мисля, че това може да е свързано с осемдесет и осма година.

— Възможно е. Пише ли как се издържа?

— Изглежда, е шофьор на влекач. Поне шофирал влекач, когато спрял да се изпикае и си навлякъл присъдата за непристойно поведение. Тук са посочени три различни фирми, в които е работил — и трите са транспортни.

— Чудесно. Оттук ще започнем.

— Ще го открием.

Бош отново заби поглед в доклада за арест. Бяха го прибрали за обир през 1990-а. Заловили го с полицейско куче в магазина за преоценени стоки на „Пасифик Драйвин Тиътър“. Маки проникнал в сградата след работно време и задействал безшумна аларма. Обрал касата и напълнил найлонова торбичка с двеста шоколадчета. На излизане се забавил, защото решил да включи микровълновата фурна и да си направи сандвич. Още бил там, когато отзовалият се полицай пуснал кучето в магазина. В доклада пишеше, че Маки бил лекуван от кучешки ухапвания по лявата ръка и лявото бедро в медицинския център на окръжния затвор, преди да го осъдят.

Според доклада Маки се признал за виновен във влизане с взлом и бил осъден на шейсет и седем дни в затвора „Ван Найс“ и две години условно.

Следваше справка за нарушаване на условната присъда и арест за физическо насилие. Бош тъкмо се канеше да я прочете, когато Райдър измъкна снопа ксерокси от ръцете му.

— Време е да вървим при Гарсия. Сержантът му ме предупреди, че ако закъснеем, ще го изпуснем.

Тръгнаха към участъка на Ван Найс. Офисите на бюрото, което покриваше Долината, бяха на третия етаж.

— През деветдесета година арестували Маки за обир в стария „Пасифик Драйвин“ — каза Хари.

— Ясно.

— Това е на Уинетка и Преъри. Сега там има мултиплекс. И е само на пет-шест преки от мястото, където преди няколко години е откраднато оръжието от делото Верлорън.

— Какво имаш предвид?

— Два обира на пет преки един от друг. Мисля, че е обичал да действа в оня квартал. Мисля, че е откраднал оръжието. Или че е бил с човека, който го е откраднал.

Райдър кимна. Изкачиха се по стълбището до фоайето на участъка, после взеха асансьора. Стигнаха навреме, но се наложи да почакаат.

— Спомням си онова автокино, „Пасифик Драйвин“ — каза Бош, докато седяха на кушетката. — Ходил съм там Няколко пъти като малък.

— Ние си имахме наше кино откъм южната страна — отвърна Райдър.

— И него ли го направиха на мултиплекс?

— Не, на паркинг. Там не влагат пари в мултиплекси.

— Ами Меджик Джонсън?

Бош знаеше, че прочутият баскетболист е инвестирал много пари в квартала и е открил няколко кина.

— Той е единственият.

— Е, и това е нещо.

Към тях се приближи жена със сержантски нашивки на ръкавите и каза:

— Заповядайте при комисар Гарсия.

Комисар Артуро Гарсия стоеше зад бюрото си и чакаше униформената сержантка да въведе Бош и Райдър в кабинета му. Имаше стоманеносива коса и остри мустаци и униформата му стоеше отлично. Комисарят излъчваше онази самоувереност, която управлението беше имало някога и която се бореше да си възвърне.

— Заповядайте, детективи, заповядайте — покани ги Гарсия. — Седнете и разкажете на едно старо ченге как я карате.

Двамата се настаниха на столовете пред бюрото.

— Благодаря, че ни приехте толкова скоро — каза Райдър.

С Бош бяха решили тя да води разговора с Гарсия, тъй като го познаваше от работата си като свързка с кабинета на началника. Освен това Хари не бе сигурен, че ще успее да скрие неприязънта си към Гарсия и грешките, които двамата с Грийн бяха допуснали в разследването на убийството на Ребека Верлорън.

— Ами, когато ти се обаждат от „Грабежи и убийства“, трябва да отделиш време, нали така?

Той отново се усмихна.

— Всъщност ние работим в отдел „Неприключени следствия“ — поправи го Райдър.

Усмивката на Гарсия се стопи и за миг на Бош му се стори, че вижда в очите му проблясък на мъка. Райдър беше уговорила срещата чрез секретарката на комисаря и не бе разкрила по кое дело работят.

— Беки Верлорън — рече комисарят.

Киз кимна.

— Откъде знаете?

— Откъде знам ли? Та нали аз се обадох на оня детектив долу, шефа на отдела, казах му, че има ДНК проба и че трябва да я проверят.

— На детектив Прат ли?

— Да, Прат. Още щом отделът започна да действа, му се обадох и му казах да проверят Беки Верлорън, хиляда деветстотин осемдесет и осма. Имате съответствие, нали?

Райдър кимна.

— Пълно съответствие.

— Кой е? Седемнайсет години го чакам. Някой от ресторанта, нали?

Това изуми Бош. В следственото дело имаше справки за разговори със служители в ресторанта на Робърт Верлорън, но нищо не беше на очи. Нищо не предполагаше, че е имало съмнения. Нищо в следствените справки не сочеше към ресторанта. Сега със собствените си уши чуваше един от главните следователи да изразява подозрението си, че убиецът идва от тази посока, а това противоречеше на всичко, което бяха чели цяла сутрин.

— Всъщност не — отвърна Райдър. — ДНК принадлежи на някой си Роланд Маки. По време на убийството е бил осемнайсетгодишен. Живее в Чатсуърт. Едва ли е работил в ресторанта.

Гарсия се намръщи, като че ли беше озадачен или разочарован.

— Това име говори ли ви нещо? — попита Киз. — Не се натъкнахме на него в следствените материали.

Комисарят поклати глава.

— Не се сещам, обаче оттогава мина много време. Какъв е той?

— Още не знаем. Тепърва започваме.

— Щях да си спомня името, сигурен съм. Значи в пистолета е била неговата кръв, а?

— Да. Той има криминално досие. Обири, съхраняване на крадени вещи, наркотици. Според нас може да е участвал в обири, когато е било откраднато оръжието.

— Естествено — съгласи се Гарсия, сякаш вълнението му от тази мисъл можеше да я накара да стане действителност.

— Можем да го свържем с пистолета, несъмнено — каза Райдър. — Обаче търсим връзката с момичето. Решихме, че вие може да си спомните нещо.

— Разговаряхте ли вече с майката и бащата?

— Още не. Вие сте първият, с когото се срещаме.

— Нещастно семейство. За тях това беше краят.

— Останахте ли във връзка с родителите?

— Отначало. Докато водех следствието. Но щом ме направиха лейтенант и се върнах при патрулите, трябваше да се откажа от делото. Оттогава изгубих контакт с тях. Бях приказвал с Мюриъл, майката.

Бащата... нещо ставаше с него. Не беше добре. Напусна дома си, после се разведоха. Изгуби ресторанта. Чух, че живеел на улицата. От време на време се весвал при Мюриъл да я врънка за пари.

— Какво ви караше да предполагате, че е бил някой от ресторанта?

Гарсия поклати глава, сякаш ядосан, че не може да си спомни нещо.

— Не знам. Не се сещам. По-скоро е предчувствие. Имаше нещо нелогично в случая.

— По-точно?

— Ами, сигурен съм, че сте прочели следственото дело. Тя не беше изнасилена. Беше пренесена на склона, където беше инсценирано самоубийство. Слаба работа. Всъщност е било екзекуция. Следователно не ставаше въпрос за случаен престъпник. Някой неин познат беше искал смъртта ѝ. И или беше проникнал в къщата, или беше пратил някой друг.

— Смятате, че е било свързано с бременността, така ли? — попита Райдър. Гарсия кимна.

— Така ни се струваше, обаче не успяхме да го потвърдим.

— МГЛ. Така и не сте успели да разчетете инициалите.

Комисарят я погледна неразбиращо.

— Инициалите, които Ребека е използвала в дневника си. Споменавате за тях в официалния разговор с родителите. „Моята голяма любов“, спомняте ли си?

— А, да, инициалите. Беше нещо като шифър. Дневника ли търсите?

Бош кимна.

— Търсим всичко — отвърна Райдър. — Дневникът, оръжието, целият кашон с веществени доказателства се е изгубил някъде в СВД.

Гарсия поклати глава като човек, който цял живот си е имал работа с проблемите на управлението.

— Нищо чудно. Обаче ще ви кажа нещо. Даже да намерят кашона, дневникът няма да е там.

— Защо?

— Защото го върнах.

— На родителите ли?

— На майката. Както казах, направиха ме лейтенант и ме пратиха в южното бюро. Рон Грийн вече се беше пенсионирал. Предавах следствието и знаех, че това ще е краят. Никой нямаше да му обърне внимание като нас. Затова съобщих на Мюриъл, че заминавам, и ѝ дадох дневника...

— Бедната жена — въздъхна той. — Времето сякаш беше спряло за нея в оня юлски ден. Беше се замразила. Направо Не ѝ се живееше. Отидох да я видя, преди да замина. Това около година след убийството. Накара ме да вляза в спалнята на Беки. Не я беше докоснала. Беше си точно като в нощта на отвличането.

Райдър навъсено кимна. Гарсия замълча. Бош се прокашля, наведе се напред и отново отправи същия въпрос към комисаря.

— Когато дойдохме при вас и ви казахме, че имаме ДНК съответствие, вие решихте, че е някой от ресторанта. Защо?

Хвърли поглед към Киз, за да види дали е ядосана, че се намесва в разговора. Партньорката му като че ли нямаше нищо против.

— Не знам защо — отвърна Гарсия. — Както казах, винаги съм си мислил, че може да идва от тая посока, защото ми се струваше, че така и не сме успели да покрием всичко там.

— За бащата ли говорите?

Комисарят кимна.

— Бащата беше подозрителен.

— Какво имате предвид? — попита Райдър.

Преди Гарсия да успее да отговори, в кабинета влезе един сержант.

— Господин комисар? Всички са в заседателната зала и ви чакат.

— Добре, сержант. Идвам след малко.

След като сержантът излезе, Гарсия погледна Райдър, като че ли бе забравил въпроса.

— Нищо в следственото дело не хвърля каквото и да било подозрение върху бащата — напомни му тя. — Защо казвате, че е бил подозрителен?

— А, не знам точно. Просто инстинкт. Никога не реагираше така, както би следвало да се очаква от един баща, нали разбирате? Беше прекалено тих. Не се ядосваше, не крещеше... искам да кажа, все пак някой беше отвлякъл неговото момиченце. Нито веднъж не дръпна Рон

или мен настрани, за да ни каже: „Искам първия изстрел по престъпника, когато го пипнете“.

Бош естествено смяташе всички за заподозрени, въпреки че джакпотът свързваше с оръжието на убийството Маки. Не изключваше и Робърт Верлорън, обаче моментално отхвърли предчувствието на Гарсия, основаващо се на емоционалната реакция на бащата към убийството на дъщеря му. От опита си със стотици убийства знаеше, че е абсолютно невъзможно да се преценят тези реакции и че не бива да се използват като основание за подозрение. Беше виждал всякакви емоционални варианти — и те не означаваха нищо. Една от най-„ревливите“ личности, които бе срещал в работата си, накрая се беше оказала убиецът.

Като отхвърляше предчувствието и подозрението на Гарсия, Бош демонстрираше презрението си и към самия комисар. Двамата с Грийн отначало бяха допуснали грешки, но после бяха влезли в релсите и бяха провели следствието по правилата. Следственото дело го потвърждаваше. Ала Хари започваше да си мисли, че това сигурно се е дължало на Грийн. Знаеше, че е трябвало да го предположи още когато беше чул, че Гарсия е сменил детективската работа с администрацията.

— Колко време работихте в отдел „Убийства“? — попита Бош.

— Три години.

— Само в Девънширския участък ли?

— Да.

Хари бързо пресметна наум. В Девъншир не се извършваха много престъпления. Предполагаше, че Гарсия е разследвал най-много двайсетина убийства. Този опит не бе достатъчен, за да станеш добър детектив. Реши да продължи нататък.

— Ами бившият ви партньор? И той ли имаше същото мнение за Робърт Верлорън?

— Той беше малко по-благосклонен към него.

— Поддържате ли връзка?

— С кого, с бащата ли?

— Не. С Грийн.

— Не, той отдавна се пенсионира.

— Знам, но не поддържате ли връзка?

Гарсия поклати глава.

— Той почина. Пенсионира се в окръг Хумболт. Ако му бяхме прибрали оръжието... Имаше адски много свободно време и никакво занимание.

— Самоуби ли се?

Комисарят кимна.

Бош заби поглед в пода. Смущението му не се дължеше на смъртта на Рон Грийн. Не го познаваше. Само че Гарсия нямаше да е от особено голяма полза за следствието.

— Ами расизъмът? — попита Хари, отново отнемайки инициативата на Райдър.

— Какъв расизъм? В този случай ли? Не разбирам.

— Дете от смесен брак, оръжие, идващо от обир, чиято жертва е била обект на тормоз поради религиозни предразсъдъци.

— Съмнително. Имате ли нещо за този Маки?

— Може би.

— Е, ние нямахме лукса да работим с конкретен заподозрян. Не открихме нищо, което да навежда на мисълта за расизъм.

Каза го прекалено настойчиво и Бош разбра, че е засегнал болното му място. Гарсия не обичаше да го критикуват. Никой детектив не обичаше. Даже неопитните.

— Знам, че е лесно да започнем от заподозрения и да се върнем назад във времето — побърза да се намеси Райдър. - Просто трябва да проверим всичко.

Комисарят като че ли се умиловичи.

— Разбирам. Не пропускайте нищо.

После се изправи.

— Е, детективи, не ми се иска да ви припирам. Ще ми се да можем да разискваме тези неща цял ден. Някога пращах престъпници в затвора. Сега ходя на заседания за бюджета и администрацията.

„И точно това заслужаваш“, помисли си Бош и хвърли поглед към Райдър. Чудеше се дали е наясно, че я е избавил от подобна участ, когато я уговори да се прехвърли заедно с него в „Неприключени следствия“.

— Направете ми една услуга — каза Гарсия. — Обадете ми се, когато опандизите този Маки. Може да дойда да го видя през прозорчето. Отдавна го чакам.

— Няма проблем, господин комисар — отвърна Райдър и изгледа накриво Бош. — Непременно ще ви съобщим. Ако решите, че можете да ни помогнете с нещо, позвънете ми. Всичките ми телефонни номера са тук.

И също стана и остави визитката си на масата.

— Ще ви се обадя.

Гарсия понечи да излезе иззад бюрото си.

— Може да се наложи да направите още нещо — обади се Бош.

Комисарят се закова на място и го погледна.

— Какво по-точно? Трябва да побързам за съвещанието.

— Може да се опитаме да вдигнем гълъбите със статия във вестника. Сигурно няма да е зле да идва от вас. Нали разбирате, бивш детектив, сега комисар, измъчван от спомена за неразкрит престъпник. Обажда се в „Неприключени следствия“ и ги кара да проверят една ДНК проба. И естествено — резултатът е джакпот.

Гарсия кимна. Бош виждаше, че идеално е погъделичкал самолюбието му.

— Да, може да се получи. Ще направя каквото поискате. Само ми се обадете и ще го уредим. Например в „Дейли Нюз“, а? Имам връзки там. Това е най-популярният вестник в Долината.

— Да, и ние смятаме така — потвърди Хари. — Добре. Обадете ми се. Прощавайте, но трябва да тръгвам.

И бързо излезе от кабинета. Райдър и Бош се спогледаха и го последваха. Докато чакаха асансьора, Киз попита Защо е повдигнал въпроса за статията.

— Той е най-подходящ за това, защото не знае за какво говори.

— Обаче нашата цел не е такава. Трябва да внимаваме.

— Не се бой. Ще се получи.

Вратата на асансьора се отвори и се качиха. Бяха сами. Още щом потеглиха, Райдър изсумтя:

— Дай да се разберем, Хари. Или сме партньори, или не сме. Трябваше да ме предупредиш, че ще му кажеш за статията. Първо трябваше да го обсъдим.

— Права си — съгласи се Бош. — Партньори сме. Няма да се повтори.

— Дано.

Вратата на асансьора се отвори и Райдър излезе и тръгна, без да го изчака.

Сградата на гимназията „Хилсайд“ беше в испански стил, сгушена в подножието на Портър Ранч сред разкошни зелени морави. Планината сякаш закрилнически прегръщаше училището. Бош си каза, че всеки родител би искал детето му да учи на такова място. Замисли се за собствената си дъщеря, която само след година също щеше да тръгне на училище. И той би искал училището на детето му да прилича на това — поне външно.

Двамата с Райдър последваха табелите, които ги отведоха в канцеларията. На входа Бош се легитимира и обясни, че искат да проверят дали в „Хилсайд“ е учил някой си Роланд Маки. Служителката изчезна в задния офис и скоро оттам се появи мъж — най-характерните му черти бяха шкембе с големина на баскетболна топка и дебели очила, над които надвисваха рунтави вежди. На челото му се спускаше идеалният бретон на перука.

— Аз съм Гордън Стодард, директорът на „Хилсайд“. Госпожа Аткинс ми каза, че сте детективи. Помолих я да провери за този Маки. Това име не ми говори нищо, а аз съм от близо двацет и пет години. Знаете ли точно кога е бил ученик? Това може дай помогне в търсенето.

Бош се изненада. Стодард изглеждаше на около четирийсет и пет. Да не беше постъпил в „Хилсайд“ направо след училище? Нямаше представа дали това подсказва колко плащат на преподавателите тук, или говори за всеотдайността на директора към училището. Все пак се съмняваше, че е заради заплатата.

— Става въпрос за осемдесетте години, ако изобщо е учил тук. Това е било доста отдавна, за да си го спомняте.

— Да, обаче помня завършилите ученици. Повечето. Не съм директор от двацет и пет години. Първо бях учител. Преподавах естествознание, след това станах заместник-директор по учебната част.

— Спомняте ли си Ребека Верлорън? — попита Райдър.

Стодард пребледня.

— Да, спомням си я. Преподавах ѝ естествознание. Това ли е проблемът? Арестували ли сте това момче, Маки? Искам да кажа, предполагам, че вече е мъж. Той ли е?

— Не знаем, господин Стодарт — побърза да го прекъсне Бош. — Преразглеждаме делото и изскочи неговото име, така че трябва да го проверим. Нищо повече.

— Видяхте ли плочата? — попита директорът.

— Моля?

— На стената в централния коридор. Има паметна плоча на Ребека. Учениците от нейния клас събраха парите и я поставиха. Много е мило, но естествено, също е и много тъжно. Обаче си изпълнява целта. Трябва да помним Ребека Верлорън.

— Не сме я забелязали. На излизане ще обърнем внимание.

— Много хора още я помнят. Тук заплатите може да не са големи и повечето преподаватели трябва да работят на две места, за да свързват двата края, но въпреки това са много лоялни. Останали са неколцина от учителите на Ребека. Една от учителките, госпожа Сейбъл, даже ѝ беше съученичка и после се върна да преподава при нас. Всъщност Бейли беше една от най-добрите ѝ приятелки, струва ми се.

Бош хвърли поглед към Райдър и тя вдигна вежди. Бяха обсъждали как да потърсят приятелите на Беки Верлорън, но тук възможността им се откриваше сама. Хари си спомняше името Бейли. Едно от трите момичета, с които Ребека бе пренощувала, преди да изчезне — Бейли Костър.

Знаеше, че това е нещо повече от възможност да разпитат свидетел. Ако сега не отиде при госпожа Сейбъл, тя сигурно щеше да научи за Роланд Маки от Стодарт. Бош не искаше да стане така. Искеше да ограничи информацията до участниците в случая.

— Тя тук ли е днес? — попита той. — Може ли да поговорим с нея?

Директорът погледна часовника на стената до масата.

— Ами, в момента е в час, обаче той свършва след двайсетина минути. Сигурен съм, че ако изчакате, ще можете да разговоряте с нея.

— Няма проблем.

— Добре, ще пратя съобщение в класната ѝ стая и ще я помоля след часа да дойде в канцеларията.

На вратата се появи госпожа Аткинс.

— Всъщност, ако не възразявате, предпочитаме да се срещнем с нея в класната ѝ стая — обади се Райдър. — Не искаме да се чувства неудобно.

Бош кимна. Райдър беше на същата честота. Госпожа Сейбъл не биваше да получи никакво съобщение. Не трябваше да мисли за Беки Верлорън, преди да могат да я наблюдават и слушат.

— Както желаете — съгласи се директорът.

После забеляза, че госпожа Аткинс е застанала зад него, и я помоли да съобщи какво е открила.

— Нямаме данни тук да е учил Роланд Маки — каза тя.

— Натъкнахте ли се на някого с тая фамилия? — попита Райдър.

— Да, някой си Грегъри Маки е учил тук две години, хиляда деветстотин деветдесет и шеста и деветдесет и седма.

Имаше някаква далечна възможност това да е по-малък брат или братовчед на заподозрения. Можеше да се наложи да проверят това име.

— Бихте ли погледнали дали има адрес или номер за връзка с него?

Госпожа Аткинс се обърна към Стодард за разрешение, той ѝ кимна и тя отиде да донесе желаната информация. Бош вдигна поглед към стенния часовник. Имаха да убият почти двацет минути.

— Господин Стодард, може ли да прегледаме годишниците от края на осемдесетте години, докато чакаме госпожа Сейбъл? — попита той.

— Да, естествено. Ще ви заведе в библиотеката и ще ви ги дам.

На път за библиотеката директорът им показва паметната плоча на Ребека Верлорън в централния коридор. На плочата имаше простичко посвещение с нейното име, годините на раждането и смъртта ѝ и младежкото обещание „Вечно ще те помним“.

— Беше много мило дете — каза Стодард. — И много емоционална. И семейството ѝ. Ужасна трагедия.

После избърса с ръкав праха от ламинираната фотография на усмихнатата Беки Верлорън.

Библиотеката се намираще зад ъгъла. Неколцина ученици седяха до масите или обикаляха стелажите. Наближаваше краят на учебния ден. Стодард шепнешком ги покани да седнат на една маса и се изгуби

между лавиците. След минута се върна с три дебели годишника и ги остави пред тях. На кориците пишеше „Veritas“¹ и съответната година. Директорът им беше донесъл годишниците за 1986-а, 1987-а и 1988-а.

— Това са последните три години — поясни той. — Тя учи тук още от първи курс, така че ако искате и предишните, само кажете. Те са на лавицата.

Хари поклати глава.

— Засега това ни стига. Преди да си тръгнем, ще се отбием в канцеларията. И без това трябва да получим оная информация от госпожа Аткинс.

— Добре. Ще ви оставя да си вършите работата.

— А, можете ли да ни упътите към класната стая на госпожа Сейбъл?

Стодард им даде номера на стаята и им обясни как да стигнат дотам, после се извини и каза, че се връща в канцеларията. Преди да излезе, прошепна няколко думи на момчетата, които седяха на масата до вратата. Учениците се наведоха и вдигнаха раниците си, които бяха захвърлили на пода, за да не пречат на придвижването между масите. Нещо в небрежно стоварените на пода раници напомни на Бош за Виетнам — през войната момчетата пускаха мешките си там, където спираха, без да ги е грижа за нищо друго, освен да смъкнат товара от плещите си.

Щом директорът излезе, учениците направиха физиономии към вратата.

Райдър изпревари Бош и взе годишника за 1988-а. Хари се задоволи с 1986-а. Не очакваше да открие нищо ценно, след като госпожа Аткинс беше опровергала теорията му, че Роланд Маки по някое време е учил в „Хилсайд“, но е напуснал преди убийството. Вече се бе примирил с мисълта, че връзката между Маки и Беки Верлорън се крие другаде, ако изобщо беше съществувала.

Пресметна наум и прелисти страниците, докато стигна до снимките на осми курс. Бързо намери снимката на Беки Верлорън. Момичето имаше плитки и зъбни шини. Усмиваше се, но изглежда, тъкмо започваше онзи период на пуберска тромавост. Бош се съмняваше, че е била доволна от вида си в годишника. Прегледа груповите снимки с различните кръжоци и организации на випуска и така проследи извънкласните ѝ дейности. Беки бе играла футбол,

имаше я на снимките на кръжоците по естествознание и изобразително изкуство и беше участвала в ученическото ръководство. На всички снимки стоеше на задния ред или отстрани. Хари се зачуди дали там я е поставял фотографът, или просто така се е чувствала по-добре.

Райдър бавно разглеждаше годишника от 1988-а, обръщаше внимание на всяка страница и по някое време побутна тома към Бош — беше стигнала до учителите. Посочи му снимката на младия Гордън Стодард. Косата му бе много по-дълга и не носеше очила. Освен това беше по-слаб и изглеждаше по-як.

— Погледни го — каза Киз. — Никой не бива да остарява.

— Но всеки трябва да получи шанс.

Бош продължи с годишника от 1987-а. Хубостта на Беки Верлорън очевидно тъкмо разцъфтяваше. Усмивката ѝ бе по-широка, по-уверена. Даже още да беше с шини, не се забелязваха. На груповите снимки се беше преместила по-напред и към центъра. На снимките на ученическото ръководство вече не бе председател на класа, но ръцете ѝ бяха скръстени в решителна поза. Спокойно отправеният ѝ към обектива поглед му подсказваше, че момичето вече ходи насам-натам. Само че някой го беше спрял.

Прелисти още няколко страници и затвори годишника. Чакаше звънецът да бие, за да могат да разговарят с Бейли Костър-Сейбъл.

— Нищо ли няма? — попита Райдър.

— Нищо ценно — отвърна Бош. — Обаче не беше излишно да я видим. В контекст. В нейната среда.

— Да. Погледни тук.

Двамата седяха един срещу друг. Тя обърна годишника от 1988-а наопаки, за да му го покаже. Беше стигнала до груповите снимки. В горната половина на дясната страница имаше фотография на момче и четири момичета, позиращи пред стената на входа на ученическия паркинг. Едното Момиче беше Беки Верлорън. Над снимката пишеше „Ученическо ръководство“. Отдолу бяха посочени имената и длъжностите на всички. Беки Верлорън беше „член на ученическия съвет“, а Бейли Костър — „председател на класа“.

Райдър понечи да завърти тома пак към себе си, но Бош я задържа за момент, вторачен в снимката. Позата и стилът му показваха, че Беки Верлорън е оставила тийнейджърската неловкост зад гърба си. Не можеше да нарече ученичката на снимката „момиче“. Тя беше на

път да се превърне в привлекателна и самоуверена млада жена. Детективът пусна годишника и Киз го придърпа към себе си.

— Щяла е да разбива мъжките сърца — подметка Бош.

— Може вече да ги е разбивала. Може да е избрала неподходящия човек, чието сърце да разбие.

— При теб има ли нещо друго?

— Погледни.

Тя отново обърна тома към него. На двете страници имаше снимки от екскурзия на кръжока по изобразително изкуство във Франция от предишното лято: двайсетина ученици, момчета и момичета, както и неколцина родители или учители, застанали пред Нотър Дам, в двора на Лувъра и на туристическо корабче по Сена. Райдър посочи Ребека Верлорън на една от снимките.

— Значи е ходила във Франция — рече Хари. — И какво от това?

— Може да се е запознала с някого там. В тая история може да има чуждестранна връзка. Може да се наложи да идем там и да проверим.

Опитваше се да скрие усмивката си.

— Да — отвърна Бош. — Попълни командировъчните. Прати ги на шестия етаж.

— Божичко, Хари, май че чувството ти за хумор си е останало в пенсия.

— Сигурно.

Училищният звънец би и сложи край както на часовете, така и на дискусиата. Бош и Райдър станаха, оставиха годишниците на масата, излязоха от библиотеката и следвайки упътванията на Стодард, се запътиха към класната стая на Бейли Сейбъл, като се пазеха от бързащите към изхода ученици. Момчетата носеха карирани полички и бели блузи, а момчетата — тъмнозелени панталони с бяло поло.

Надникнаха през отворената врата на стая Б-6. Жената на катедрата не вдигна поглед от тестовете, които оценяваше. Бейли Сейбъл. Почти не приличаше на председателката на класа, чиято снимка бяха видели в ученическия годишник. Косата ѝ беше по-тъмна и по-къса, тялото ѝ — по-широко и по-тежко. Също като Стодард, носеше очила. Бош знаеше, че е само трийсет и две — трийсет и три годишна, ала изглеждаше по-възрастна.

В стаята имаше и една ученичка, хубавко русокосо момиче, което прибираше учебниците в раницата си. Когато свърши и дръпна ципа, тръгна към вратата и каза:

— Довиждане, госпожо Сейбъл.

— Довиждане, Кейтлин.

Ученичката пътъм любопитно изгледа Бош и Райдър. Те влязоха в класната стая и Бош затвори вратата. Това накара Бейли Сейбъл да вдигне поглед от тестовете.

— Какво обичате?

Хари пое инициативата.

— Господин Стодард каза, че може да дойдем при вас.

И се приближи към бюрото. Учителката го погледна предпазливо.

— Родители ли сте?

— Не, ние сме детективи, госпожо Сейбъл. Казвам се Хари Бош, а това е Кизмин Райдър. Искаме да ви зададем няколко въпроса за Беки Верлорън.

Тя реагира така, сякаш са я ударили в корема. След толкова години мъката все още бе точно под повърхността.

— Боже Господи!

— Съжالياваме, че идваме така неочаквано — каза Бош.

— Какво е станало? Открихте ли кой...

Не довърши.

— Просто пак работим по случая. И вие можете да ни помогнете.

— С какво?

Бош бръкна в джоба си и извади полицейската снимка от досието на Роланд Маки в службата за условно освобождаване — снимка на осемнайсетгодишен крадец на коли. Сложи я върху най-горния тест и учителката я погледна.

— Познавате ли човека на снимката? — попита Хари.

— Направена е преди седемнайсет години — прибави Райдър. — Приблизително по времето на смъртта на Беки.

Бейли Сейбъл се взираше в предизвикателно отправените към обектива очи на Маки. Дълго не каза нищо. Бош се обърна към партньорката си и кимна — знак, че може би трябва да поеме разпита.

— Прилича ли ви на някого, с когото вие, Беки или някоя ваша приятелка може да сте се срещали? — попита Киз.

— Тук ли е учил? — най-последно проговори Сейбъл.

— Едва ли. Обаче знаем, че е живял в квартала.

— Той ли е убиецът?

— Не знаем. Просто проверяваме дали е имало връзка между него и Беки.

— Как се казва?

Райдър хвърли поглед към Бош и той отново кимна.

— Казва се Роланд Маки. Изглежда ли ви познат?

— Не. Трудно ми е да си спомня. Да си спомня лица на непознати, искам да кажа.

— Значи определено не го познавате, така ли?

— Определено.

— Смятате ли, че Беки може да го е познавала, без вие да знаете?

Тя дълго мисли.

— Ами, възможно е. Нали разбирате, оказа се, че е била бременна. Аз не подозирах за това и предполагам, че може да не съм знаела и за него. Той ли е...

— Не знаем.

Учителката сама бе насочила разпита към следващата група въпроси на Бош.

— Госпожо Сейбъл, оттогава са минали много години. Ако тогава сте мълчали заради приятелката си, ще ви разберем. Но ако знаете още нещо, сега можете да ни го кажете. Това сигурно е последният опит да разгадаем загадката.

— Бременността ѝ ли имате предвид? Наистина не знаех. Съжалявам. И аз бях също толкова изумена, колкото и всички останали, когато полицията започна да разпитва за това.

— Ако Беки е искала да сподели с някого, това нямаше ли да сте вие?

Тя отново не отговори веднага.

— Не знам. Бяхме много близки, обаче тя беше близка и с други момичета. Четири приятелки бяхме тук още от първи курс. Бяхме се кръстили Котешкия клуб, защото всички имахме котенца. В различни периоди и години всяка от нас беше по-близка с една от другите, това постоянно се променяше. Но като група винаги се държахме заедно.

Бош кимна.

— Онова лято, когато отвлякоха Беки, коя беше най-близка с нея?

— Сигурно Тара. Тя го понесе най-тежко.

Хари погледна Райдър. Мъчеше се да си спомни имената на момичетата, с които Беки бе пренощувала два дни преди смъртта си.

— Тара Уд ли? — попита партньорката му.

— Да. Онова лято двете се мотаеха много заедно, защото бащата на Беки имаше ресторант в Малибу и те работеха там. Деляха си едно място. Като че ли не говореха за нищо Друго.

— Какво говореха? — продължи Райдър.

— А, нали знаете — кои звезди ходели там. Хора като Шон Пен и Чарли Шийн. Понякога говореха и за хората, които работели в ресторанта, обсъждаха кои били готини. Нищо особено интересно за мен, защото не работех там.

— Обръщаха ли особено внимание на някого?

— Не, поне не си спомням. Просто обичаха да си приказват, защото бяха толкова различни, сърфистки и бъдещи актриси. Тара и Беки бяха калифорнийски момичета. За тях това беше нещо като културен бунт.

— Тя ходеше ли с някого от ресторанта? — попита Бош.

— Поне аз не знам. Но както казах, няхах представа за бременността, така че явно в живота ѝ е имало някой, за когото не съм подозирала. Пазила го е в тайна.

— Завиждахте ли им, че работят там? — обади се Райдър.

— Не. Изобщо. Нямаше нужда да работя и това много ме радваше.

Киз насочваше разговора нанякъде, затова Бош я остави да продължи.

— С какво се забавлявахте, когато бяхте заедно? — попита тя.

— Ами... с обичайните неща. Ходехме заедно на пазар, на кино, такива работи.

— Кои от вас имаха коли?

— Ние с Тара. Тара имаше кабрио. Ходехме...

Сейбъл млъкна: спомняше си за миналото.

— Да? — подкани я Райдър.

— Просто си спомних, че след училище често ходехме в Лаймкилн Кениън. Тара имаше хладилник в багажника и баща ѝ не забелязваше, че откъква бира от вкъщи. Веднъж ни спря полицейска кола. Скрихме бирите под униформените си поли. Свършиха идеална

работа. Полицаят не забеляза. — Тя се усмихна. — Естествено, откакто преподавам тук, внимавам за такива неща. Униформата още си е същата.

— Ами преди Беки да започне работа в ресторанта? — Бош искаше да върне разговора към Беки Верлорън. — Веднага след края на учебната година е била болна една седмица. Отидохте ли да я видите, обадохте ли й се по телефона?

— Сигурна съм, че съм й се обаждала. Това беше, когато казаха, че сигурно е абортирала. Значи всъщност не е била болна. Просто се е възстановявала. Обаче аз не знаех. Мислила съм си, че е болна. Не си спомням дали сме разговаряли точно оная седмица.

— Навремето детективите зададоха ли ви всички тия въпроси?

— Да.

— Къде би отишло момиче от гимназията „Хилсайд“, ако забременее? — попита Райдър. — По онова време, искам да кажа.

— Имате предвид клиника или лекар?

— Да.

Шията на Бейли Сейбъл се изчерви. Въпросът я засрамваше. Тя поклати глава.

— Не знам. Това беше също толкова смайващо, нали разбирате, колкото и убийството на Беки. Накара ни да си помислим, че всъщност не сме познавали приятелката си. Беше много тъжно, защото осъзнах, че тя не ми се е доверявала достатъчно, за да споделя тия неща. Знаете ли, още си го мисля, когато си спомням за едно време.

— Тя имаше ли гаджета, за които сте знаели? — попита Бош.

— Онова лято — не. По-рано имаше гадже, но той се пресели на Хаваите с родителите си. Това беше предишното лято. После си мислех, че през цялата учебна година е била сама. Нали разбирате, не ходеше на танци и мачове с момчета. Обаче явно съм сбъркала.

— Заради бременността — вметна Райдър.

— Ами да. Това е очевидно, нали?

— Кой е бил мъжът? — Бош се надяваше, че директният въпрос може да предизвика реакция, която да проследи.

Ала Сейбъл сви рамене.

— Нямам представа. Винаги съм се питала същото.

Той кимна. Не бе постигнал нищо.

— Раздялата с момчето, което се е преселило на Хаваите — как го преживя Беки?

— Ами, струваше ми се, че това ѝ е разбило сърцето. Наистина го понесе тежко. Бяха като Ромео и Жулиета.

— Защо?

— Разделиха ги родителите им.

— Искате да кажете, че родителите им не са искали двамата да ходят заедно?

— Не, баща му си намери работа или нещо подобно на Хаваите. Трябваше да се преселят и това ги раздели.

Бош отново кимна. Не знаеше дали тези сведения ще са им от полза, но разбираше, че е важно да хвърли колкото може по-широка мрежа.

— Знаете ли къде е сега Тара Уд?

Сейбъл поклати глава.

— Не дойде на десетата годишнина от завършването ни. Изгубих връзка с нея. Още се чуваме с Грейс Танака от време на време. Обаче тя живее в Залива и не се виждаме често.

— Можете ли да ни дадете номера ѝ?

— Естествено.

Тя се наведе, изтегли едно от чекмеджетата на бюрото и извади чантичката си. Докато търсеше бележника си, Бош вдигна снимката на Маки от бюрото и я прибра в джоба си. Сейбъл продиктува телефонния номер и Райдър го записа в тефтерчето си.

— Пет десет — каза Киз. — Къде е това, в Оукланд ли?

— Тя живее в Хейуърд. Иска да се пресели в Сан Франциско, но там е прекалено скъпо за нейните доходи.

— С какво се занимава?

— Скулпторка е, работи с метал.

— Фамилията ѝ още ли е Танака?

— Да. Така и не се омъжи. Тя...

— Да?

— Оказа се лесбийка.

— Как се оказа?

— Ами, имам предвид, че ние не знаехме. Тя криеше от нас. Пресели се там и веднъж преди осем години ѝ отидох на гости. Тогава разбрах.

— Толкова очевидно ли беше?

— Да.

— Тя дойде ли на десетата годишнина от завършване на училище?

— Да, дойде. Забавлявахме се, обаче стана и тъжничко, защото хората говореха за Беки, за това, че убиецът така и не е разкрит. Предполагам, че Тара затова я нямаше. Не е искала да си припомня случилото се с Беки.

— Е, може да направим нещо по този въпрос до двайсетата ви годишнина — подметка Бош и веднага съжали за лекомислената си забележка. — Извинявайте, не биваше да го казвам.

— Надявам се да направите нещо. Постоянно си мисля за нея. Все се питам кои са го направили и защо не са разкрити. Всеки ден, когато идвам на училище, гледам снимката ѝ на паметната плоча. Странно е. Аз участвах в събирането на пари за тая паметна плоча, когато бях председателка на класа.

— Кои са го извършили ли?

— Моля?

— Използвахте множествено число.

— Не знам. Той, тя, какво значение има?

Бош кимна.

— Благодаря, че ни отделихте от времето си, госпожо Сейбъл. Бихте ли ни направили услугата да не разговаряте за това с никого? Не искаме хората да са подготвени за въпросите ни, нали ме разбирате?

— Като с мен ли?

— Точно така. И ако се сетите за още нещо, каквото и да било, за което искате да поговорим, партньорката ми ще ви даде визитка с нашите номера.

— Добре.

Мислите ѝ като че ли се бяха отнесли в миналото. Детективите се сбогуваха и я оставиха с купчината ѝ тестове. Бош си помисли, че учителката сигурно си спомня времето, когато четири момичета са били най-добри приятелки и бъдещето е искряло пред тях като океан.

Преди да напуснат училището, се отбиха в канцеларията, за да видят дали в училищния архив има актуална информация за връзка с бившата ученичка Тара Уд. Гордън Стодард бе помолил госпожа Аткинс да провери, ала резултатът се оказа отрицателен. Бош попита

дали може да преснимат снимките от годишника за 1988-а и директорът се съгласи.

— Тъкмо си тръгвам — каза той. — Ще ви изпратя.

Докато вървяха към библиотеката, приказваха за общи неща. Стодарт им даде годишника, после още веднъж спря с тях — пред паметната плоча. Бош прокара пръсти по релефните букви. Забеляза, че ръбовете са се изгладили през годините — безброй ученици бяха правили същото.

Панорама Сити се намираше от източната страна на магистрала 405, зад границата на Девънширския участък.

Кварталът беше откъснат от северната част на Ван Найс преди много години, когато обитателите му бяха решили, че трябва да се дистанцират от неговата лоша слава. Всъщност нищо не се бе променило освен името и няколко пътни знака. И все пак Панорама Сити навяваше асоциации за чисто и красиво място без престъпност и това даваше самочувствие на местните жители. Само че беше изтекло много време и отделни групи бяха подали заявления пак да преименуват квартала си, за да се дистанцират, ако не физически, поне като имидж, от лошата слава на Панорама Сити. Бош си помисли, че по този начин Лос Анджелис се подмладява. Като писател или актьор, който постоянно си сменя псевдонима, за да остави провалите зад гърба си и да започне на чисто, макар и със същата писалка и стил.

Както се очакваше, Роланд Маки вече не фигурираше сред служителите на транспортната компания, в която беше работил по време на последната си условна присъда. Но също според очакванията, не бе скрил следите си особено интелигентно. В досието от службата за условно освобождаване се съдържаше информация за работните места през целия ту живот, по-голямата част от който беше преминала в условни освобождавания или присъди. По време на предишните периоди под наблюдението на щатските власти Маки беше карал влекач в други две фирми. Представяйки се за негова позната, Райдър се обади и лесно откри сегашната му месторабота: „Тампа Тоуинг“. Позвъни и там и попита дали Маки е на смяна. След малко затвори телефона и се обърна към партньора си.

— „Тампа Тоуинг“. Застъпва в четири.

Бош си погледна часовника. До четири оставаха десет минути.

— Да се отбием да го видим. После ще проверим адреса му. Къде е фирмата?

— На Тампа и Роско. Трябва да е срещу болницата.

— Болницата е на Роско и Рисида. Защо не са я нарекли „Роско Тоуинг“?

— И какво ще правим, след като го видим?

— Ами, ще идем при него и ще го питаме дали преди седемнайсет години е убил Беки Верлорън, той ще каже „да“ и ще го закараме в управлението.

— Стига бе, Бош.

— Не знам. Ти какво искаш да направим?

— Ще проверим адреса му, както каза ти, и после мисля, че сме готови за родителите. Трябва да поговорим с тях за тоя човек, преди да му изиграем театър. Особено номера с вестника. Предлагам да се отбием в къщата и да се срещнем с майката. И без това сме тук. Защо да не идем?

— Искаш да кажеш, ако е останала тук — отвърна той. - Провери ли и нея през АвтоТрек?

— Нямаше нужда. Още е тук. Нали чу Гарсия. Призракът на момиченцето ѝ витае в оная къща. Съмнявам се, че тя някога ще я напусне.

Бош си помисли, че е права, ала не каза нищо. Продължи на изток по Девъншир Булевард до Тампа Авеню и зави по Роско Булевард. Стигнаха до пряката в четири без няколко минути. „Тампа Тоуинг“ всъщност беше сервиз на „Шеврън“ с два обслужващи екипа. Хари паркира на търговското площадче отгатък улицата и угаси мотора.

Не се изненада, когато четири часът дойде и отмина, без да има и следа от Роланд Маки. Не го смяташе за човек, който гори от нетърпение да върти геврека.

— Как мислиш? — попита Райдър в четири и петнайсет. — Дали моето обаждане може да...

— Ето го.

Трийсетинагодишно камаро с боядисани в сиво калници влезе в сервиза и спря до компресора. Бош едва успя да зърне шофьора, но това му стигаше, за да го познае. Отвори жабката и извади бинокъла, който си бе купил от самолетния каталог по време на един полет до Лае Вегас.

Смъкна се на седалката и погледна през бинокъла. Маки слезе от камарото и тръгна към отворения гараж на сервиза. Носеше

униформен тъмносин панталон и светлосиня риза. На левия джоб на гърдите му имаше овално пришито парче с надпис „Ро“. От задния му джоб стърчаха работни ръкавици.

На хидравличния лифт в гаража имаше стар форд и отдолу работеше монтьор с въздушен гаечен ключ. При появата на Маки мъжът с гаечния ключ нехайно вдигна ръка и двамата с новодошлия плеснаха длани във въздуха. Маки спря и другият монтьор му каза нещо.

— Предполагам, че му съобщава за телефонното обаждане — каза Бош. — Маки не изглежда особено загрижен. В момента вида мобифон от джоба си. Сигурно звъни на човека, който си мисли, че го е търсил.

И като четеше по устните на Маки, продължи:

— Ей, ти ли си ме търсила?

Разговорът скоро приключи.

— Явно не — каза Бош.

Маки прибра мобилния телефон в джоба си.

— Обади се само на един номер — отбеляза Райдър. — Явно не води богат обществен живот.

— На ризата му пише „Ро“ — отвърна Хари. — Ако приятелят му е казал, че са търсили Роланд, Маки може да го е свел до единствената жена, която го нарича така.

— Какво прави сега?

— Не го виждам. Влезе навътре.

— Може би трябва да се измъкнем оттук, преди да започне да се оглежда, а?

— Я стига. Само едно обаждане и вече си мислиш, че ще реши, че някой го дебне след седемнайсет години?

— Не, не заради Беки. Безпокоя се за онова, в което се е забъркал в момента. Може да сме се натъкнали на нещо, без изобщо да подозираме.

Бош свали бинокъла. Райдър имаше право. — Добре, видяхме го. Да се махаме оттук. Да вървим при Мюриъл Верлорън.

— Ами Панорама Сити?

— Панорама Сити може да почака. И двамата сме наясно, че той вече не живее на оня адрес. Проверката му е чиста формалност.

Хари даде на заден, за да излезе от паркинга.

— Смяташ ли, че първо трябва да се обадим на Мюриъл? —
попита Райдър.

— Не. Ще ѝ се изгърсим изневиделица.

— Да бе. Много ни бива за тия неща.

След десет минути бяха пред къщата на Верлорън. Кварталът, в който беше живяла Беки, все още изглеждаше приятен и безопасен. Ред Меса Уей бе с широки тротоари и много дървета. Повечето къщи бяха големи, с просторни дворове. През шейсетте години тъкмо поголемите имоти бяха привличали хората в северозападния край на града. Четири десетилетия по-късно дърветата бяха пораснали и кварталът имаше вид на сплотена общност.

Домът на семейство Верлорън беше един от малкото с втори етаж. Пак си бе класическо ранчо, но покривът беше повдигнат над двойния гараж. От следственото дело Бош знаеше, че спалнята на Беки е била в дъното над гаража.

Паркираха на отбивката и тръгнаха към входа. Бош натисна звънеца и чу как звънът отеква вътре — единичен тон, някак много далечен и самотен.

Отвори жена, облечена в безформен дълъг син пуловер, който скриваше безформеното ѝ тяло. Носеше сандали с равни подметки. Косата ѝ беше боядисана в червено с прекалено оранжев оттенък. Приличаше на самоделно изпълнение, което не е минало според плановете, но тя или не бе забелязала, или не я беше грижа. В мига, в който вратата се откряна, през процепа се шумугна сива котка и изфуча в предния двор.

— Къде побягна пак, Смоук! — извика жената. После ги погледна. — Какво обичате?

— Госпожа Верлорън? — попита Райдър.

— Да, какво има?

— Ние сме от полицията. Бихме искали да поговорим за дъщеря ви.

Още щом Киз изрече думата „полиция“ и преди да стигне до „дъщеря“, Мюриъл Верлорън вдигна ръце към устата си и реагира така, сякаш тъкмо ѝ съобщаваха за смъртта на Беки.

— Боже Господи! Кажете ми, че сте го заловили! Кажете ми, че сте заловили мръсника, който ми отне момиченцето.

Райдър утешително протегна ръка към рамото ѝ.

— Не е толкова просто, госпожо. Може ли да поговорим вътре?

Жената се отдръпна и ги пусна да влязат. Като че ли шепнеше нещо и Бош си помисли, че се моли. Щом влязоха, Мюриъл затвори вратата, но не и преди още веднъж да извика на избягалата котка.

Вътре миришеше така, като че ли котката не бягаше достатъчно често. Жената ги въведе в грижливо подредена дневна, ала със стари захабени мебели. Във въздуха се носеше специфичната миризма на котешка урина. Бош съжали, че не е поканил Мюриъл Верлорън на разговор в Паркър Сентър, но знаеше, че това щеше да е грешка. Трябваше да разгледат тази къща.

Седнаха един до друг на дивана, а жената се тръшна на един от фотьойлите срещу тях. Хари забеляза отпечатащи от лапи по стъклото върху масичката.

— Какво става? — отчаяно попита тя. — Има ли нещо ново?

— Ами, новото е това, че преразглеждаме случая — отвърна Киз. — Аз съм детектив Райдър, а това е детектив Бош. Работим в отдел „Неприключени следствия“ в Паркър Сентър.

На път за къщата двамата се бяха уговорили да действат предпазливо със сведенията, които съобщават на членовете на семейство Верлорън. Докато не се запознаеха с отношенията им, щеше да е по-добре да взимат, отколкото да дават.

— Има ли нещо ново? — настойчиво повтори Мюриъл.

— Тъкмо започваме. В момента проверяваме старата информация. Опитваме се да наберем скорост. Просто решихме да се отбием и да ви кажем, че пак работим по случая.

Жената като че ли се пооклюма. Явно си бе помислила, че след като полицията се появява след толкова години, трябва да има нещо ново. Бош изпита мимолетно угризение, че ще скрие ДНК съответствието — джакпота, — но смяташе, че засега така е по-добре.

— Има някои неща — почна той. — Първо, докато преглеждахме следствените материали, се натъкнахме на тази снимка.

Извади снимката на осемнайсетгодишния Роланд Маки от джоба си и я остави на масичката пред Мюриъл. Тя веднага се наведе да я погледне.

— Не сме сигурни каква е връзката — продължи Хари. — Решихме, че може да разпознаете този човек и да ни кажете дали сте го

познавали навремето.

Тя безмълвно се взираше в снимката.

— Направена е през хиляда деветстотин осемдесет и осма — прибави Бош.

— Кой е този човек? — попита Мюриъл.

— Не сме сигурни. Казва се Роланд Маки. Има досие с дребни престъпления, извършени след смъртта на дъщеря ви. Не сме сигурни защо снимката му е в делото. Познавате ли го?

— Питайте ли Арт или Рон за това?

Бош понечи да попита кои са Арт и Рон, после се сети.

— Всъщност детектив Грийн отдавна се е пенсионирил и е починал. Детектив Гарсия вече е комисар. Разговаряхме с него, обаче не можеше да ни помогне с Маки. Ами вие? Дали не е бил познат на дъщеря ви? Познавате ли го?

— Може и да е бил. Нещо в него ми се струва познато.

— Сещате ли се откъде го познавате?

— Не, не си спомням. Защо не ми кажете повече? Това може да опресни паметта ми.

Хари хвърли поглед към Райдър. Това не беше съвсем неочаквано, но нещата винаги се усложняваха, когато родителят на жертвата гореше от нетърпение да помогне или просто питаше какво искат да каже. Мюриъл Верлорън бе чакала седемнайсет години правосъдната система да се добере до убиеца на дъщеря ѝ. Беше ясно, че внимателно ще подбира отговорите, за да не попречи по никакъв начин за това. В момента нямаше абсолютно никакво значение дали Маки е истинският убиец. Изтеклите години се бяха отнесли жестоко с нея и с паметта на детето ѝ. Някой трябваше да плати за това.

— Не можем да ви кажем, защото не знаем, госпожо Верлорън — отвърна Бош. — Помислете и ни кажете дали си го спомняте.

Тя тъжно кимна, като че ли смяташе, че това е поредната пропусната възможност.

— Как се издържате, госпожо Верлорън? — попита Райдър.

Това сякаш откъсна Мюриъл от света на спомените и желанията ѝ.

— Продавам разни неща — безразлично заяви тя. — По Интернет.

Двамата зачакаха обяснение, но не получиха.

— Какви неща? — продължи Киз.

— Каквито намеря. Ходя по гаражни разпродажби. Търся разни неща. Книги, играчки, дрехи. Хората купуват какво ли не. Тая заран продадох две халки за салфетки за петдесет долара. Бяха много стари.

— Искахме да попитаме мъжа ви за снимката — обади се Бош.
— Знаете ли къде можем да го открием?

Мюриъл поклати глава.

— Някъде в страната на играчките. От много отдавна не съм го чувала.

Възцари се мрачно мълчание. Повечето приюти за бездомници в центъра на Лос Анджелис бяха съсредоточени в края на Квартала на играчките, на няколко преки от фабриките, складовете на едро и магазините за играчки. Не бе необичайно да заварят бездомник, заспал на входа на такъв магазин.

Мюриъл Верлорън всъщност искаше да каже, че съпругът ѝ се е изгубил в света на носещите се по течението човешки отрепки. Беше пропаднал от собственик на ресторант, посещаван от звезди, до бездомен скитник. Само че тук имаше противоречие. Той все още имаше дом. Просто не можеше да живее в него заради случилото се. А жена му никога нямаше да си тръгне оттук.

— Кога се разведохте? — попита Райдър.

— Нямаме официален развод. Мислех си, че Робърт ще се събуди и ще осъзнае, че колкото и далеч да тича, човек не може да избяга от онова, което го е сполетяло. Мислех си, че ще го проумее и ще се прибере. Още не се е прибрал.

— Смятате ли, че сте познавали всички приятели на дъщеря си?
— върна си инициативата Бош.

Мюриъл дълго размишлява над този въпрос.

— До сутринта на изчезването ѝ смятах, че ги познавам. Обаче после започнахме да научаваме разни неща. Тя беше имала тайни. Мисля, че това е едно от нещата, които най-много ме измъчват. Не че е имала тайни от нас, а че е смятала за нужно да крие разни работи. Ако ни ги беше казвала, животът ни може би щеше да се развие по друг начин.

— Бременността ли имате предвид?

Тя кимна.

— Какво ви кара да смятате, че това е свързано със смъртта ѝ?

— Просто майчински инстинкт. Нямам доказателство. Просто си мисля, че с това се е започнало.

Бош също кимна. Ала не можеше да обвинява дъщерята за тайните ѝ. На нейната възраст той вече живееше сам. Нямаше представа какви отношения би поддържал с истинските си родители.

— Разговаряхме с комисар Гарсия — рече Райдър. — Той ни съобщи, че преди няколко години ви върнал дневника на дъщеря ви. Пазите ли го?

Мюриъл се сепна.

— Чета го всяка вечер. Нали няма да ми го вземете? Той е моята библия!

— Налага се да го вземем назаем и да го преснимаме. Комисар Гарсия е трябвало да направи копие още навремето, но е пропуснал.

— Не искам да го изгубя.

— Няма, госпожо Верлорън. Обещавам ви. Ще го преснимаме и веднага ще ви го върнем.

— Сега ли го искате? Той е до леглото ми.

— Да, моля.

Мюриъл Верлорън стана и тръгна по коридора, който водеше към лявата половина на къщата. Бош погледна Райдър и повдигна вежди в безмълвен въпрос. Тя сви рамене, което означаваше, че ще го обсъдят по-късно.

— Преди време дъщеря ми искаше да си вземе още една котка — прошепна Хари. — Бившата ми отказа: една ѝ стигала. Сега разбирам защо.

Райдър се усмихна.

Мюриъл се върна с книжка в ръце. Кориците бяха на цветя. „Моят дневник“, гласеше златният релефен надпис. Златната боя се лющеше. Явно често държаха дневника в ръце. Жената го подаде на Райдър и тя направи всичко възможно да покаже уважението си.

— Ако не възразявате, госпожо Верлорън, бихме искали да поогледаме дома ви — каза Бош. — За да свържем онова, което сме видели и прочели в делото, с действителното разположение на къщата. Искам също да хвърля един поглед на задната врата.

Тя посочи с ръка накъде трябва да вървят. Детективите се изправиха.

— Всичко се промени — предупреди ги жената. — По-рано над нас нямаше къщи. От нашата врата човек направо се изкачваше по планинския склон. После го терасираха и сега там има къщи. За милиони долари. Построиха имение на мястото, където откриха момиченцето ми. Мразя го.

Нямаше какво да ѝ отговорят. Бош само кимна и я последва по къс коридор, който водеше до кухнята. В задния двор се излизаше през врата със стъклен прозорец. Мюриъл я отключи и излязоха навън. Озоваха се на стръмен склон, който се изкачваше към евкалиптова горичка. Между дърветата се червенееше покрив на голяма къща.

— По-рано там горе беше съвсем голо — поясни жената. — Имаше само дървета. Сега там са къщите. Има портал. Не ме пускат да се качвам като едно време. Мислят ме за скитница или нещо подобно, защото понякога се качвах и си правех пикник на мястото на Беки.

Бош кимна и за миг се зачуди, че една майка ходи на пикник на мястото, където са убили дъщеря ѝ. Опита се да прогони тази мисъл и проучи релефа наоколо. В доклада за аутопсията се посочваше, че Беки Верлорън е тежала четирийсет и четири килограма. Макар и толкова лека, пренасянето ѝ по този склон трябваше да е било мъчително трудно. Дали можеше да е имало повече от един убиец? Изведнъж си спомни използването от Бейли Сейбъл множество число.

Погледна Мюриъл Верлорън — тя стоеше неподвижно и мълчаливо, със затворени очи. Беше наклонила глава, така че късното слънце грееше лицето ѝ. Бош се зачуди дали това е някаква форма на общуване с изгубената ѝ дъщеря. Сякаш усетила, че я наблюдават, тя заговори, без да вдига клепачи.

— Обичам това място. Никога няма да го напусна.

— Може ли да надзорнем в стаята на дъщеря ви? — попита Бош. Жената отвори очи.

— Само си избършете краката, преди да влезем.

Преведе ги обратно през кухнята и коридора. Стълбището започваше до вратата на гаража, която бе отворена, и Бош зърна очукан микробус, заобиколен от купища кашони и неща, явно събирани от Мюриъл Верлорън при обиколките ѝ на гаражните разпродажби. Освен това забеляза близостта на гаражната врата до стълбището. Не знаеше дали това означава нещо. Ала си спомняше обобщаващия доклад в следственото дело, в който се изтъкваше, че убиецът може да

се е скрил някъде в къщата и да е изчакал семейството да заспи. Гаражът изглеждаше най-подходящото място.

Стълбището беше тясно, защото покрай стената чак догоре бяха струпани кашони от гаражни разпродажби. Райдър се заизкачва първа. Мюриъл даде знак на Бош да я последва и докато минаваше покрай нея, му прошепна:

— Имате ли деца?

Той кимна: знаеше, че отговорът му ще я нарани.

— Дъщеря.

Тя също му кимна.

— Никога не я изпускайте от поглед.

Хари не й каза, че тя живее при майка си далеч от погледа му. Само кимна за стотен път и се заизкачва по стълбището.

На втория етаж имаше площадка и две спални с баня помежду им. Стаята на Беки Верлорън се намираще в дъното и прозорците й гледаха към склона.

Вратата бе затворена и Мюриъл я отвори. Влязоха и се озоваха в друго време. Стаята изглеждаше по същия начин като на снимките отпреди седемнайсет години, които бяха видели в следственото дело. Останалата част от къщата беше пълна с боклуци и останки от един разбит живот, ала стаята, в която Беки Верлорън бе спала, разговаряла по телефона и писала в тайния си дневник, си оставаше непроменена. Видът ѝ беше запазен по-дълго от самия живот на момичето.

Хари направи две крачки навътре и безмълвно се огледа. Тук не влизаше даже котката. Въздухът бе чист и свеж.

— Точно както беше в утрото, когато тя изчезна — промълви Мюриъл. — Само дете оправих леглото.

Бош погледна завивката на котенца. Тя се спускаше до набора, който стигаше до пода.

— Със съпруга си сте спели в другата част на къщата, нали?

— Да. Ребека беше на възраст, в която искаше да е самостоятелна. Долу има две спални, и двете в другата част на къщата. Първата ѝ спалня беше долу. Но когато навърши четиринайсет, се премести тук.

Той кимна и продължи да разглежда стаята, преди да зададе следващия си въпрос.

— Често ли се качвате тук, госпожо Верлорън? — попита Райдър.

— Всеки божи ден. Понякога, когато не мога да заспя, а това се случва постоянно, идвам тук и си лягам. Обаче не под завивката. Искам да си остане нейното легло.

Бош усети, че отново кима, като че ли му звучеше логично. Приблужи се до тоалетката. В рамката на огледалото бяха пъхнати снимки. На една от тях позна младата Бей-ли Сейбъл. Имаше и самостоятелна фотография на Беки пред Айфеловата кула. Носеше черна барета. Наоколо не се виждаше нито едно от другите деца, които бяха ходили на екскурзията на кръжока по изобразително изкуство.

От друга снимка се усмихваха Беки и едно момче. Като че ли бяха в Дисниленд или просто на кея в Санта Моника.

— Кой е този? — попита той.

Мюриъл се приближи да погледне.

— Момчето ли? Дани Кочоф. Първият ѝ приятел.

Бош кимна. Момчето, чиито родители се бяха преселили на Хаваите.

— Заминаването му ѝ разби сърцето — прибави жената.

— Кога точно се случи това?

— Предишното лято, през юни. Точно след първата ѝ година в гимназията. И неговата втора година. Той беше с една година по-голям.

— Защо семейството му се е преселило, знаете ли?

— Бащата на Дани работеше във фирма за автомобили под наем и го прехвърлиха в нов клон на Мауи. Повишиха го.

Бош погледна Райдър, за да види дали е схванала значението на тази информация. Тя едва забележимо поклати глава. Явно не разбираше. Ала Хари искаше да продължи в тази посока.

— Дани в „Хилсайд“ ли учеше?

— Да, там се запознах.

Той погледна тоалетката и забеляза евтино преспание със сняг. С Айфеловата кула. Част от водата се бе изпарила и върхът на кулата стърчеше над повърхността.

— И Дани ли е ходил на кръжок по изобразително изкуство? Той беше ли на екскурзията в Париж?

— Не, семейството му замина преди това — отвърна Мюриъл. — През юни. Кръжокът отиде в Париж през последната седмица на

август.

— Дватамата с Дани поддържаха ли връзка след това?

— О, да, пишеха си писма и се чуваха по телефона. Отначало главно се обаждаха по телефона, но стана много скъпо. И после започна да се обажда само Дани. Всяка вечер преди лягане. Това продължи почти до... докато тя си отиде.

Бош се пресегна, измъкна снимката от рамката на огледалото и внимателно се вгледа в Дани Кочоф.

— Какво се случи, когато отвякоха дъщеря ви? Как научи Дани? Как реагира?

— Ами... обадихме се там и казахме на баща му, за да може да му съобщи лошата новина. Предадоха ни, че не я е понесъл добре. Нима можеше да се очаква друго?

— Бащата е казал на Дани. Вие или съпругът ви разговаряли ли сте със самото момче?

— Не, обаче Дани ми прати дълго писмо за Беки, за това колко много означавала за него. Беше много тъжно и мило.

— Разбирам. Той дойде ли на погребението?

— Не. Родителите му решиха, че е по-добре да остане на островите. Заради травмата, нали разбирате? Господин Кочоф ми се обади и каза, че Дани няма да дойде.

Бош се извърна от огледалото и пхна снимката в джоба си. Мюриъл не забеляза.

— Ами после? — попита детективът. — След писмото, искам да кажа. Той свързвал ли се е с вас? Обаждал ли ви се е?

— Не, оттогава не сме го чували.

— Пазите ли още това писмо? — включи се в разговора Райдър.

— Разбира се. Пазя всичко. Имам цяло чекмедже с писма, които получихме за Ребека. Хората много я обичаха.

— Трябва да вземем това писмо за известно време, госпожо Верлорън — рече Бош. — Освен това по някое време може да се наложи да прегледаме цялото чекмедже.

— Защо?

— Защото човек никога не знае — отвърна той.

— Защото искаме да проверим всички възможности-прибави Райдър. — Разбираме, че това е мъчително за вас, но ви молим да си спомните какво вършим. Опитваме се да открием човека, който е

сторил това с дъщеря ви. Минало е много време, но това не значи, че на някого може да му се размине безнаказано.

Мюриъл Верлорън разсеяно бе вдигнала една декоративна възглавничка от леглото и я притискаше с две ръце към гърдите си. Навярно беше ушита от дъщеря ѝ преди много години. Синьо квадратче с червено филцово сърце в средата. Както я държеше пред себе си, приличаше на мишена.

Докато Бош шофираше, Райдър прочете писмото от Дани Кочоф, пратено на родителите след убийството на Беки. Дълго само една страница, то съдържаше главно нежни спомени за тяхната изгубена дъщеря.

— „Мога само да ви кажа следното: ужасно съжалявам, че трябваше да се случи така. Тя вечно ще ми липсва. Ваш Дани“. И толкова.

— Откъде е пощенското клеймо?

Киз обърна плика и го погледна.

— От Мауи, двайсет и девет юли хиляда деветстотин осемдесет и осма.

— Не го е написал веднага.

— Може да му е било тежко. Защо насочваш вниманието си към това, Хари?

— Просто Гарсия и Грийн са разчитали на телефонен разговор, за да приемат алибито му. Нали помниш какво пише в делото? Шефът му казал, че момчето е мило коли в деня на убийството и на другия ден. Няколко време да долети в Лос Анджелис, да убие Беки и да се върне навреме за работа.

— И какво от това?

— Ами, сега научаваме от Мюриъл, че шеф на автомобилната фирма е бил неговият старец. За това не пишеше нищо в делото. Дали Гарсия и Грийн са го знаели? Откъде да знаем, че бащата е бил шеф на фирмата, в която синът е миел коли? Откъде да знаем, че началникът, който е осигурил алиби на момчето, не е бил принуден от бащата?

— И аз се майтапех за командировка до Париж. Сега явно ти се готвиш за пътуване до Мауи.

— Просто не обичам немарливата работа. Така остават много непроверени възможности. Трябва да поговорим с Дани Кочоф и лично да се уверим, че е невинен. Ако това изобщо е възможно след толкова години.

— АвтоТрек, готин.

— Системата може да го открие. Не може да го оневини.

— Даже да опровергаем алибито му, какво искаш да кажеш? Че един шестнайсетгодишен хлапак тайно е дошъл тук от Хаваите, очистил е бившето си гадже и после се е върнал, без никой да го види, така ли?

— Може и да не го е планирал така. И е бил седемнайсетгодишен — Мюриъл каза, че е по-голям от дъщерни.

— А, седемнайсетгодишен — саркастично отвърна тя, като че ли това коренно променяше нещата.

— Когато бях на осемнайсет, получих отпуска от Виетнам и отидох на Хаваите. Нямахме право да идваме на континента оттам. Щом стигнах на Хавай, се преоблякох, купих си цивилен куфар и минах под носа на военната полиция, за да се кача на самолета за Лос Анджелис. Мисля, че и седемнайсетгодишен може да го направи.

— Добре, Хари.

— Виж, искам да кажа само, че това е немарливост. Според следственото дело Грийн и Гарсия са проверили алибито на това момче само с едно телефонно обаждане. Не се споменавахе да са проверявали в автолиниите, а сега вече е Късно. Това ме тормози.

— Разбирам. Но и ти си спомни, че имаме да довършим логическия триъгълник. Лесно можем да свържем Дани с Беки и имаме оръжие, което свързва Беки с Маки. Но какво свързва Дани с Маки?

Бош сви устни. Райдър имаше основание. Само че това не успокояваше съмненията му около Дани Кочоф.

— И после, това писмо — продължи Хари. — Там пише, че момчето съжالياва, че е трябвало да се случи така. Че е *трябвало* — какво значи това?

— Просто израз. Не го приемай като аргумент за подозрение.

— Само се чудя защо се е изразил така.

— Ако още е жив, ще го открием и можеш да го попиташ.

Бяха минали под магистрала 405 и навлизаха в Панорама Сити. Бош прекъсна дискусията за Дани Кочоф и Райдър заговори за Мюриъл Верлорън.

— Тя е останала в миналото.

— Да.

— Жалко. Не са имали причина да пренасят дъщерята по оня склон. Спокойно са можели да убият всички в къщата. И все пак са го направили.

Бош си помисли, че това е доста суров поглед върху нещата, ала не го каза, а попита:

— Кои те?

— Моля?

— Казваш, че те не са имали причина да пренесат момичето горе. Говориш като Бейли Сейбъл.

— Не знам. Просто оня склон... Трудна работа за сам човек. Адски е стръмно.

— Да. И аз си мислех същото. Двама души.

— Твоята идея да подплашиш Маки става все по-добра. Ако е бил там, може да ни отведе при другия — независимо дали това е Кочоф.

Бош зави на юг по Ван Найс Булевард и спря пред стар жилищен блок, който обхващаше цялата площ между двете преки. Вляво от стъклената врата на фойето имаше надпис „Офис под наем“. Съобщаваше се също, че има свободни апартаменти за месечен и седмичен наем. Детективът угаси мотора.

— Освен за Кочоф, за какво още си мислиш, Хари?

— Искам да поговорим и с другите две приятелки. Ти можеш да поемеш лесбийката. Обаче бащата е най-важен — ако успеем да го намерим.

— Добре, ти поеми бащата, а аз ще поема лесбийката. Може да прескоча до Сан Франциско.

— До Хейуърд. И ако имаш нужда от помощ, познавам там един инспектор, който ще я открие и ще спести на Лос Анджелис командировъчните.

— Наистина хич не си забавен, Хари. И аз имам право на личен живот.

— Началникът знаеше ли за теб?

— Отначало не. После не му пукаше. Бош кимна. Браво на началника.

— Какво още? — попита Райдър.

— Сам Уайс.

— Кой е тоя?

— Жертвата на обира. С чийто пистолет е убито момичето.

— Защо той?

— Тогава не са имали Роланд Маки. Може би си струва да подхвърлим на Уайс това име.

— Добре.

— Мисля, че после трябва да поговорим с Прат.

Двамата едновременно отвориха вратите и слязоха. Докато заобикаляше мерцедеса, Бош усети, че тя го наблюдава изпитателно.

— Защо ме гледаш?

— Има още нещо.

— Какво искаш да кажеш?

— В теб. Когато над лявата ти вежда се появи тая бръчица, знам, че става нещо.

— Бившата ми жена винаги ми казваше, че от мен не става покерджия.

— Е, какво има?

— Още не знам. Нещо в оная стая.

— В къщата ли? Нейната спалня? Искаш да кажеш, че е зловещо, дето я поддържа в същия вид?

— Не, всъщност това напълно ме устройва. Мисля, че я разбирам. Има нещо друго. Нещо е различно. Ще се сетя и ще ти кажа.

— Добре, Хари, точно в това те бива.

Влязоха в блока. След десет минути се увериха, че Маки се е изнесъл скоро след изтичането на условната му присъда.

Както очакваха, не беше оставил адрес.

Ейбъл Прат седеше зад бюрото си и ядеше смес от кисело мляко и корнфлейкс от пластмасова кофичка. Едновременно сърбаше и хрускаше, което лазеше по нервите на Бош. Седяха при него вече двацет минути и му разказваха за напредъка си.

— Мамка му, още съм гладен — заяви Прат, след като омете цялата кофичка.

— Какво е това, плажна диета ли? — попита Райдър.

— Не, обаче имам нужда от диетата на Южното бюро.

— Нима? И каква е диетата на Южното бюро?

Бош усети, че Райдър се напруга. Южното бюро обхващаше мнозинството от чернокожите в града. Партньорката му сигурно се питаше дали думите на Прат не са някаква расистка шега. Понякога чувството за полицейска солидарност в управлението ескалираше до такава степен, че бели ченгета подхвърляха забележки с расистки нюанси пред свои чернокожи или латиноамерикански колеги просто защото смятаха, че в полицията цветът на синята униформа стои по-високо от цвета на кожата. И сега Райдър щеше да узнае дали Прат е сред тези ченгета.

— Смъкни си антената — отвърна той. — Просто искам да кажа, че десет години съм работил в Южното бюро и изобщо не се налагаше да мисля за теглото си. Там винаги си под пара. После ме прехвърлиха тук и за две години качих седем кила. Кофти.

Райдър се отпусна. Бош също.

— Размърдай си задника и започни да тропаш по хорските врати — обади се Хари. — Такъв беше законът в Холивуд.

— Хубав закон — съгласи се Прат. — Обаче е трудно, когато те сложат да ръководиш. Трябва да вися тук и да слушам как вие тропате по вратите.

— Но ти получаваш големите кинти — вметна Райдър.

— Да бе, да.

Това бе шега, защото като началник, Прат не можеше да работи извънредно. За разлика от подчинените си. Това позволяваше на някои

детективи да печелят повече от него, въпреки че той ръководеше отдела.

Прат се завъртя на стола си, отвори ниския хладилник до себе си, извади още една кофичка мляко, отвори я и изсумтя:

— Майната му.

Този път не си сложи корнфлейкс и Бош трябваше да търпи само сърбането.

— Добре, да се върнем на въпроса — с пълна уста продължи Прат. — Искате да кажете, че след първия ден можете да свържете оръжието с оня нещастник Маки. Той е стрелял с това оръжие. Обаче още нищо не го свързва с жертвата и затова не можете да го свържете с фаталния изстрел.

— Това и още някои неща — обади се Райдър.

— Ако бях адвокат, щях да накарам Маки да признае обира, защото има давност — каза Прат. — Той ще заяви, че pistolетът го е прищипал, когато го е изпробвал, затова се е избавил от пущината — много преди убийството. „Не, господин съдия — ще рече, — не съм убил онова момиченце с него и вие не можете да докажете, че съм го извършил. Не можете да докажете, че изобщо съм виждал момичето“.

Райдър и Бош кимнаха.

— Значи нямате нищо.

Двамата пак кимнаха.

— Не е зле за един ден работа. Какво възнамерявате да правите?

— Искаме да го подслушваме — отвърна Бош. — Мобифона му и телефона в сервиза. После и домашния му телефон, когато го открием и ако изобщо има телефонен пост. Ще пуснем статия във вестника, в която ще пише, че пак проучваме случая, и ще се погрижим да я прочете. Тогава ще видим дали ще потърси някого.

— И какво ви кара да смятате, че ще потърси някого заради убийство отпреди седемнайсет години, което може и да не е извършил?

— Защото, както казахме, досега по никакъв начин не можем да го свържем с момичето. Затова си мислим, че в цялата тая история има поне още един човек. Маки или го е извършил по поръчка на някой, или е откраднал pistolета за някой.

— Има и трета възможност — прибави Райдър. — Да е бил съучастник. Момичето е било пренесено по стръмен склон. Извършителят или е много едър, или е имал помощник.

Преди да отговори, Прат изяде две лъжици кисело мляко; зяпаше намръщено кофичката.

— Добре, ами вестникът? Ще успеете ли да пуснете статията?

— Така предполагаме — отвърна Киз. — Ще използваме комисар Гарсия от бюро в Долината. Той е първият следовател. Детектив, измъчван от мисълта, че престъпникът се е измъкнал, такива неща. Комисарят каза, че имал връзка в „Дейли Нюз“.

— Добре, звучи разумно. Подгответе заповеди за подслушване и ми ги дайте. Капитанът трябва да ги одобри и да минат пред окръжната прокуратура, преди да стигнат до съдията. Ще отнеме известно време. После ще възложим на другите групи да се заемат с подслушването и ще установите наблюдение на нашия човек.

Бош и Райдър се изправиха едновременно.

— Няма ли вероятност тоя Маки да се е забъркал в нещо в момента, а? — спря ги Прат.

— Какво искате да кажете? — попита Бош.

— Ако успеем да докажем, че се готви да извърши престъпление, сигурно можем да ускорим заповедите.

Хари се замисли и призна:

— Нямаме такива доказателства. Обаче можем да поработим по въпроса.

— Добре. Това ще ни е от полза.

Райдър беше писателката. С еднаква лекота боравеше с компютъра и правната терминология. Бош я бе виждал да използва тези умения в няколко предишни следствия. Затова нямаше смисъл да го обсъждат. Тя щеше да напише заповедите за следене на Роланд Маки и подслушване на мобифона му, служебния телефон в сервиза, където работеше, и домашния му телефон, ако имаше такъв. Това изискваше усърден ТРУД — Киз трябваше да изложи аргументите срещу заподозрения, да се погрижи в логическата верига и вероятната причина да няма слаби звена. Документите първо трябваше да убедят Прат, след това капитан Норона, после прокурора, който следеше местните органи на реда да не погазват гражданските свободи, и накрая съдията, който имаше същите задължения, но освен това отговаряше пред избирателите, ако допуснеше грешка с взривоопасни последици. Имаха само един шанс и не биваше да го провалят. Поточно, Райдър не биваше да го провали.

Но всичко това щеше да дойде едва след като успееш да открият телефонните номера на Маки, без да предупредят заподозрения за разследването, което се водеше около него.

Започнаха от „Тампа Тоуинг“. Компанията имаше половин страница реклама в телефонния указател, плюс два денонощни телефонни номера. След това се обадиха в телефонни услуги и установиха, че на името на Маки не е регистриран частен телефонен номер. Това означаваше, че или няма домашен телефон, или живее на място с телефон, регистриран на друго име. Можеха да продължат с това по-късно, когато откриеха адреса му.

Последен и най-сложен бе проблемът с мобилния му телефон. Телефонните услуги не предоставяха номера на мобифони. Проверката на всички мобилни оператори можеше да отнеме дни, дори седмици, защото повечето искаха съдебна заповед, за да разкрият частен номер на свой клиент. Затова следователите обикновено използваша трикове, за да се доберат до нужните им номера — например оставяха безобидни съобщения на работните места на наблюдаваните обекти,

като обещаваха награди за първите сто обадили се, и така засичаха телефоните им. Райдър и Бош обаче бързаха, защото бяха пуснали името на Маки в публичното пространство. Трябваше да постигнат целта си незабавно.

— Не се бой — каза Хари. — Имам план.

— Тогава просто ще стоя със скръстени ръце и ще наблюдавам учителя.

Тъй като знаеше, че Маки е на работа в сервиза, Бош просто се обади там и каза, че имат нужда от пътна помощ. Отговориха му да почака и след малко чу глас, който най-вероятно бе на Роланд Маки.

— Пътна помощ ли ти трябва?

— Не мога да запаля колата.

— Къде си?

— На паркинга на Албъртсън. На Топанга до Девъншир.

— Ние сме чак в Тампа. Можеш да повикаш някой по-отблизо.

— Знам, обаче живея близо до вас. На Роско, зад болницата.

— Добре тогава. Каква е колата ти?

Бош си спомни колата, в която бяха видели Маки, и реши да я използва, за да го накара да смъкне защитната си стена.

— Камаро седемдесет и втора.

— Регенерирана ли?

— Работя по въпроса.

— Би трябвало да пристигна след петнайсетина минути.

— Добре, върхът. Как ти е името?

— Ро.

— Ро ли?

— От Роланд бе, готин. Идвам.

И затвори. Бош и Райдър изчакаха пет минути и през това време Хари ѝ обясни целия си план и нейната роля в него. Тя имаше две цели: мобилния номер на Маки и мобилния му оператор, за да могат да им представят заповедта за подслушване.

Като следваше инструкциите на Бош, Райдър се обади в „Шеврън“ и започна да се уговаря за ремонт в сервиза-подробно описваше скърцането на спирачките си. През това време Хари позвъни по втората линия, посочена в телефонния указател. Както очакваше, служителят включи Райдър на изчакване.

— Ро има ли номер, на който да се свържа с него? — попита Бош. — Той идва насам да ме изтегли, а пък аз успях запала.

— Позвъни му на мобифона — отвърна колегата на Маки, даде му номера и Бош вдигна палци към Райдър. Без да прекъсва театъра, тя довърши разговора си и затвори.

— Едно на нула за мен — каза Хари.

— Твоята част беше по-лесна.

Тя взе номера на Маки, набра го, докато партньорът ѝ слушаше по другия телефон, и с безразличен бюрократичен глас започна да обяснява на Маки, който навярно търсеше повредено камаро модел седемдесет и втора, че се обажда от мобилния му оператор „АТ & Т“ и има невероятна оферта за икономичен тарифен план.

— Дрън-дрън — прекъсна я той по средата на речта ѝ.

— Моля?

— Казах дрън-дрън — повтори Маки. — Това е някакъв номер, за да ме накарате да се прехвърля.

— Не ви разбирам, господине. Вписан сте като клиент на „АТ & Т“. Не е ли така?

— Не е така, мама му стара. Аз съм в „Спринт“. Те ми харесват и не искам никакви икономични тарифни планове. Майната ви. Добре ли ме чувате?

Той затвори и Райдър се разсмя.

— Имаме си работа с един много ядосан тип.

— Е, нали току-що е прекосил целия Чатсуърт за нищо — отвърна Бош. — И аз щях да съм ядосан.

— Той е в „Спринт“. Готова съм да се заема със заповедите. Но може би трябва да му се обадиш, за да не заподозре нещо, когато колегата му в сервиза му предаде, че си искал номера му.

Бош кимна и набра номера на Маки. Добре, че се включи гласовата поща — Маки сигурно сърдито обясняваше на служителя в сервиза, че не може да намери колата, която трябва да извлече. Хари остави съобщение, че съжالياва, но успял да запали и се опитвал да се прибере вкъщи.

Обсъдиха плановете си и решиха вечерта и на другия ден да работят изключително по заповедите и после да се погрижат да получат одобрение на различните равнища. Киз каза, че искала Бош да е с нея, когато ги занесе за окончателно одобрение. Присъствието и на

двамата членове на екипа в офиса на съдията щяло да спомогне за успешния край. Дотогава Хари щеше да продължава да действа на терен, да издирва останалите имена от списъка им с хора, които трябва да бъдат разпитани, и да раздвижи нещата със статията във вестника. Проблемът щеше да е разчетът на времето. Не биваше да публикуват материала, докато не уредят подслушването на телефоните. Регулирането на всички елементи щеше да изисква изключително маневриране.

— Прибирам се вкъщи, Хари — накрая въздъхна Райдър. — Мога да започна да работя на лаптопа си.

— Приятна вечер.

— А ти какво ще правиш?

— Искам да свърша някои неща. Може би ще се разходя до Квартала на играчките.

— Сам ли?

— Те са обикновени бездомници.

— Да бе, и осемдесет процента от тях са бездомни, защото им е изгоряла жицата. Внимавай. Защо не се обадиш в Централния участък да видиш дали не могат да ти пратят кола? Може да ти отделят една подводница.

„Подводница“ наричаха кола с един полицаи, действащ като момче за всичко на дежурния в управлението. Ала Бош смяташе, че няма нужда от придружител. Отговори на Райдър, че ще се оправи, само я помоли да му покаже как се използва системата АвтоТрек.

— Първо трябва да имаш компютър, Хари. Аз я отварям направо през лаптопа си.

Той заобиколи откъм нейната страна. Киз влезе в уебсайта на АвтоТрек, въведе паролата и стигна до бланка за поименно търсене.

— С какво искаш да започнеш?

— Да речем, с Робърт Верлорън.

Партньорката му набра името и установи параметрите на търсене.

— Колко бързо работи тая система? — поинтересува се Бош.

— Доста бързо.

След няколко минути бяха проследили поредица адреси на бащата на Ребека Верлорън. Само че дирята свършваше с къщата в Чатсуърт. През последните десет години Робърт Верлорън не бе

актуализирал шофьорската си книжка, не беше купувал имоти, не се бе регистрирал за гласоподавател, нямаше кредитни карти, нито сметки в комунални услуги. Просто беше изчезнал — поне от електронната система.

— Сигурно продължава да е на улицата — заключи Райдър.

— Ако още е жив.

Тя въведе имената на Тара Уд и Даниъл Кочоф и получи множество съответствия, но като използва приблизителната им възраст и се съсредоточи върху Хаваите и Калифорния, успя да ограничи търсенето до две групи адреси, които според двамата с Бош принадлежаха на интересуващите ги хора. Уд може да не бе отишла на годишнината от завършване на училище, но не и защото се бе преместила много далеч. Беше се прехвърлила зад хълмовете в Санта Моника. Изглеждаше също, че Даниъл Кочоф отдавна се е върнал от Хаваите, няколко години е живял във Венис и после пак е заминал за Мауи, където се намираше настоящият му адрес.

Накрая Бош даде на Райдър да провери още едно име в системата — Сам Уайс, жертвата на обир, с чийто пистолет бяха убили Ребека Верлорън. Въпреки че имаше стотици хора с това име, лесно откриха нужния им Сам Уайс. Той никога не беше напускал къщата, в която бе извършен обирът. Даже имаше същия телефонен номер. Явно беше човек с навици.

Киз принтира цялата информация и даде на Бош номера на Грейс Танака, който бяха получили от Бейли Сейбъл. След това събра всичко, което щеше дай трябва, за да подготви вкъщи заповедите за подслушване.

— Ако ти потрябвам, повикай ме по пейджъра — каза, докато прибираше лаптопа в чантата си.

Когато партньорката му си тръгна, Бош погледна часовника над вратата на Прат и видя, че тъкмо минава шест. Реши да прекара около час в проверка на имената, преди да потегли към Квартала на играчките, за да потърси Робърт Верлорън. Знаеше, че само се опитва да отложи отиването си в страната на човешките отрепки, което със сигурност щеше да го потисне. Затова пак погледна часовника и си обеща, че ще отдели за телефонни разговори не повече от час.

Първо позвъни на местните, но скоро удари на камък. Тара Уд и Сам Уайс не отговаряха, включиха се телефонни секретари. Той остави

съобщение на Уд, като се представи, даде номера на мобилния си телефон и спомена, че се обажда във връзка с Беки Верлорън. Надяваше се, че името на приятелката ѝ ще е достатъчно, за да предизвика реакция, На Уайс остави само името и номера си, тъй като не искаше предварително да го предупреждава, че обаждането е свързано със събитие, което можеше да е източник на угризения за човека, непряко осигурил оръжието за убийството на едно шестнайсетгодишно момиче.

После набра номера на Грейс Танака в Хейуърд и тя вдигна след шестото извънпяване. Отначало обаждането като че, ли я подразни, сякаш той прекъсваше нещо важно, но сърдитият ѝ глас омекна още щом Бош каза, че се обажда за (Ребека Верлорън.

— Боже Господи, какво е станало? — попита жената.

— Управлението проявява засилен интерес към преразглеждането на случая — отвърна Хари. — Изскочи едно име. Става въпрос за човек, който може да е бил замесен през хиляда деветстотин осемдесет и осма, и се опитваме да проверим дали по някакъв начин е бил свързан с Беки или нейните приятели.

— Как се казва?

— Роланд Маки. Бил е две години по-голям от Беки. Не е учил в „Хилсайд“, обаче живеел в Чатсуърт. Името говори ли ви нещо?

— Не. Не се сецам. Каква е връзката? Той ли е?

— В смисъл?

— От полицията казаха, че е била бременна.

— Не, не знаем дали връзката е такава. Значи името не ви говори нищо, така ли?

— Не.

— Викат му Ро.

— Не го познавам.

— И казвате, че не сте знаели за бременността, нали така?

— Не знаех. Никоя от нас не знаеше. Искам да кажа, от приятелките ѝ.

Бош кимна, макар да знаеше, че тя не го вижда. Не каза нищо: надяваше се Грейс Танака да се почувства неловко от мълчанието и да каже нещо, което да му е от полза.

— Хм, имате ли снимка на този човек? — попита тя накрая.

Целта му не бе такава.

— Да — отвърна той. — Ще трябва да измисля как да ви я пратя, за да видим дали няма да ви подсети за нещо.

— Не може ли просто да я сканирате и да ми я пратите по мейла?

Бош разбираше какво му говори и въпреки че не можеше да го направи сам, предполагаше, че Киз Райдър сигурно няма да се затрудни с това.

— Мисля, че можем да го уредим. Моята партньорка е компютърният специалист в екипа, само че в момента не е тук.

— Ще ви дам имейл адреса си и тя може да ми прати снимката веднага щом пристигне.

Бош записа в тефтерчето си адреса, който му продиктува Грейс Танака, и ѝ обеща да ѝ пратят имейла още на другата сутрин.

— Има ли нещо друго, детектив?

Той знаеше, че може да приключи разговора и да прехвърли топката на Райдър, за дай даде възможност да се сближи с Грейс Танака, след като ѝ пратеха снимката. Ала реши да не пропуска шанса да събуди чувства и спомени. От това можеше да излезе нещо.

— Имам само още няколко въпроса. Хм, онова лято... как бихте характеризирали връзката си с Беки?

— Какво искате да кажете? Бяхме приятелки. Познавах я от първи курс.

— Ясно, но... хм, вие ли бяхте най-близка с нея, как смятате?

— Не, мисля, че беше по-близка с Тара.

Поредното потвърждение, че накрая Тара Уд е била най-близка приятелка на Беки.

— Значи не е споделила с вас, когато е открила, че е бременна.

— Не, вече ви казах, не знаех за това, преди да я убият.

— Ами вие? Споделяхте ли с нея?

— Разбира се.

— Всичко ли?

— Какво точно ви интересува, детектив?

— Тя знаеше ли, че сте лесбийка?

— Какво общо има това?

— Просто се опитвам да придобия представа за групата. Котешкия клуб, нали така сте се наричали четирите...

— Не — рязко го прекъсна Грейс Танака. — Тя не знаеше. Никоя от другите не знаеше. Струва ми се, че и самата аз не знаех по онова

време. Това стига ли ви?

— Съжалявам, госпожо Танака. Просто се опитвам да си съставя колкото може по-пълна картина. Оценявам искреността ви. Още един последен въпрос. Ако Беки е абортирала в клиника и е имала нужда някой да я закара вкъщи, защото се е съмнявала, че може да шофира в това състояние, кого смятате, че е щяла да повика?

Последва дълго мълчание, преди Грейс Танака да отговори.

— Не знам. Ще ми се да беше повикала мен. Ще ми се да вярвам, че съм ѝ била такава приятелка. Обаче явно е бил някой друг.

— Тара Уд ли?

— Трябва да питате нея. Лека нощ, детектив Бош.

Тя затвори и Бош взе годишника, за да погледне снимката ѝ. Дребната азиатка от фотографията, направена толкова отдавна, сякаш нямаше нищо общо със сърдития глас от телефона.

Хари написа бележка на Райдър с имейл адреса и инструкции да сканира и изпрати снимката на Маки. Освен това накратко я предупреди за съпротивата на Танака по въпроса за сексуалната ѝ ориентация. После остави листа на бюрото ѝ, за да го види на сутринта.

Предстоеше му още един разговор, с Даниъл Кочоф, който според АвтоТрек живееше на Мауи. Там беше три часа по-рано.

Набра номера и му отговори жена, която се представи като съпруга на Даниъл Кочоф. Каза му, че мъжът ѝ бил на работа в хотел „Фор Сизънс“, където бил организатор. Бош се обади на номера, който му даде жената, и го свързаха с Даниъл Кочоф. Даниъл каза, че можел да говори само няколко минути, и включи Бош на изчакване в продължение на пет от тях, докато отиде на по-спокойно място. Когато най-после се обади, разговорът започна безрезултатно. Също като Грейс Танака, той не бил чувал за Роланд Маки. Освен това, изглежда, приемаше обаждането като досадно или смущаващо. Даниъл обясни, че бил женен, имал три деца и вече рядко си мислел за Беки Верлорън. Напомни на Бош, че с родителите си е напуснал континента година преди смъртта ѝ.

— Но ми казаха, че след като сте се преселили на Хаваите, сте продължили често да се чувате по телефона — отбеляза Хари.

— Не знам кой ви го е казал. Хм, да, чувахме се. Особено отначало. Аз ѝ се обаждах, щото тя каза, че родителите ѝ твърдели, че

било много скъпо да ми звъни. Според мен това беше номер, те просто искаха да ме разкарат. Затова трябваше да се обаждам аз, обаче нали разбирате, какъв смисъл имаше? Аз бях на Хавай, тя беше в Лос Анджелис. Всичко беше приключило. И съвсем скоро си намерих гадже тук — всъщност тя вече ми е жена — и престанах да звъня на Бек. После научих за случилото се и детективът ми се обади.

— Знаехте ли за смъртта ѝ, преди той да ви потърси?

— Да, знаех. Госпожа Верлорън се обади на баща ми и той ми каза. Освен това ми се обадиха някои стари приятели. Беше странно момичето, което познавах, да изчезне просто ей така.

— Да.

Бош се замисли какво още да го пита. Във версията на Кочоф имаше някои дребни противоречия с казаното от Мюриъл Верлорън. Знаеше, че по някое време ще се наложи да ги изясни. Освен това продължаваше да го смущава алибито на Даниъл.

— Вижте, вече трябва да затварям — каза Кочоф. — На работа съм. Има ли още нещо?

— Само още няколко въпроса. Помните ли колко време преди смъртта на Ребека престанахте да ѝ се обаждате?

— Хм, не знам. Някъде към края на първото лято. Нещо такова. Мина доста време, почти година.

Бош реши да се опита да обърка Кочоф, за да види какво ще излезе. Предпочиташе да прави такива неща лично, обаче нямаше нито време, нито пари за командировка на Хаваите.

— Значи по време на смъртта ѝ връзката ви вече е била окончателно приключила, така ли?

— Да, окончателно.

Хари си помисли, че няма много голяма вероятност да получи сведения за телефонните разговори от онова време.

— Когато още ѝ се обаждате, винаги ли звъняхте в точно определено време? Нали разбирате, нещо като уговорка?

— Горедолу. Заради разликата във времето не можех да звъня много късно. Обикновено се обаждах веднага след вечеря, преди тя да си легне. Но както казах, това не продължи много.

— Добре. Сега трябва да ви питам нещо лично. Правихте ли секс с Ребека Верлорън?

Последва мълчание.

— Какво общо има това?

— Не мога да ви го обясня, Дан. Но това е част от следствието и може да има връзка със случая. Бихте ли ми отговорили?

— Не.

Бош зачака, но Кочоф не каза нищо друго.

— Това ли е отговорът ви? — накрая попита Хари. — Никога ли не сте правили секс с нея?

— Никога. Тя каза, че не била готова, и аз не настоявах. Вижте, трябва да затварям.

— Добре, Дан, само още минутка. Сигурен съм, че искате да заловим човека, който го е извършил, нали?

— Да, естествено, просто съм на работа.

— Това вече го казахте. Кога за последен път видяхте Ребека?

— Не си спомням точната дата, обаче трябва да е било в деня, в който заминахме. Когато се сбогувахме. Оная сутрин.

— Значи след като семейството ви се е преселило, изобщо не сте се връщали от Хаваите, така ли?

— Не, отначало не. Искам да кажа, после съм се връщал. След като завърших училище, няколко години живях във Венис, но после пак дойдох тук.

— Но не сте се връщали, след като родителите ви са се преселили там и преди убийството на Ребека. Това ли искате да кажете?

— Да, точно така.

— Другата свидетелка, с която приказвах, твърди, че ви е видяла в града она уикенд на Четвърти юли точно преди изчезването на Ребека. Сигурно греша, така ли?

— Да, греша. Вижте, каква е тая работа? Нали ви казвам. Изобщо не съм се връщал. Хванах си ново гадже. Искам да кажа, не се върнах даже за погребението. Кой ви е казал, че ме е видял? Грейс ли? Тя никога не ме е харесвала, тая обратна. Все се опитваше да ме скара с Бек.

— Не мога да ви кажа кой е, Дан. Просто, ако искате да споделите с мен нещо, ще уважа решението ви.

— Която и да е, тя е лъжкиня, мама му стара — пискливо заяви Кочоф. — Абсолютна лъжа! Проверете си в архива! Имам алиби. В деня на отвличането ѝ бях на работа, на другия ден също. Как може да

съм дошъл там и да съм се върнал? Който ви го е казал, е долен измамник!

— Измамно може да е алибито ви, Дан. Вашият старец може да е накарал шефа ви да излъже. Нищо по-лесно.

По линията отново се възцари мълчание.

— Не знам за какво говорите — накрая отвърна Кочоф. — Баща ми не е принуждавал никого да лъже и това е факт, по дяволите. Пазехме работните картони и шефът ми говори с полицията. С това се приключи. Сега след седемнайсет години идвате вие и ми изтърсвате тая глупост?! Банамбите ли се с мен?

— Добре, Дан, успокойте се. Понякога хората грешат. Особено когато е за нещо отпреди толкова време.

— Само това ми трябва, да ме въвличате в убийство. Мама му стара, аз имам семейство.

— Казах да се успокоите. В нищо не ви въвличам. Това е просто телефонен разговор. Просто си приказваме, нали така? Искате ли да ми кажете още нещо, което може да ми е от полза?

— Не. Казах ви всичко, каквото знам, с други думи — нищо. И трябва да затварям. Тоя път говоря сериозно.

— Значи сте се разстроили, когато Ребека ви е казала, че е бременна, и сте знаели, че е от друг мъж.

Не последва отговор и Бош се опита да го попритисне.

— Особено защото не е искала да имате сексуални контакти, когато сте били заедно.

Разбра, че е прекалил. Кочоф се бе досетил, че детективът едновременно играе ролята на доброто и лошото ченге, и когато отговори, гласът му звучеше спокойно.

— Тя изобщо не ми каза. Узнах едва много по-късно. — Нима? Кой ви съобщи?

— Не си спомням. Сигурно някой от приятелите ми.

— Наистина ли? Защото Ребека е водил а дневник. И навсякъде пише за вас. Че ви е казала и вие не сте се зарадвали особено.

Сега вече Кочоф се Засмя и Бош разбра, че окончателно се е издънил.

— Дрънките глупости, детектив. Всъщност вие сте лъжецът. Слабо изпълнение готин. Искам да кажа, и аз гледам „Ред и закон“, Нали разбирате.

— Да не би да гледате и специализирани полицейски предавания?

— Да, и какво от Това?

— Ами, имаме ДНК на убиеца. Ако го идентифицираме, ще го осъдят. ДНК е абсолютно доказателство.

— Добре, проверете моята ДНК и може би веднъж завинаги ще ме избавите от тоя кошмар.

Бош знаеше, че се налага да отстъпи и да приключи разговора.

— Добре тогава, Дан ще ви съобщим. Засега ви благодаря за съдействието. Един последен въпрос. Какво организирате?

— В хотела ли имате предвид? Грижа се за големите партита, конференции и сватби, такива неща. Гледам всичко да върви гладко, когато пристигат големи групи.

— Добре, ще поддържаме връзка. Приятен ден.

Бош затвори и се замисли за разговора. Срамуваше се, че е изпуснал преимуществото си. Знаеше, че през последните три години не е използвал способностите си за водене на разпит, ала това не променяше нищо. Трябваше да влезе във форма, при това скоро.

Иначе, имаше да анализира много неща. Сърдитата реакция на Кочоф към съобщението, че са го видели в Лос Анджелис точно преди убийството, не му подсказваше почти нищо. В края на краищата Бош беше изфабрикувал свидетелката и отношението на Даниъл навярно бе оправдано. Важното беше, че гневът му се бе насочил към Грейс Танака. Може би си струваше да проучи отношенията помежду им, например чрез Киз Райдър.

Замисли се и за Твърдението на Кочоф, че не знаел за бременността на Ребека Верлорън. Инстинктивно му вярваше. В крайна сметка това не го изваждаше от списъка на заподозрените, но поне го преместваше на по-задно място. Щеше да обсъди всички отговори на Кочоф с Райдър и да види дали е съгласна с него.

Най-интересното сведение, получено от телефонния разговор, бяха противоречията между спомените на Кочоф и Мюриъл Верлорън, майката на жертвата. Мюриъл беше казала, че Даниъл с фанатична страст се обаждал на дъщеря ѝ чак до нейната смърт. Кочоф заявяваше, че няма такова нещо, и Бош не виждаше причина да лъже. В такъв случай паметта на Мюриъл Верлорън не бе наред. Или пък дъщеря ѝ беше лъгала и някой друг ѝ се бе обаждал всяка вечер преди лягане.

Тъй като момичето беше крило връзката си и дошлата от нея бременност, най-вероятно всяка вечер наистина бе разговаряло по телефона, само че не с Кочоф. А с някой друг, някой, за когото Бош започваше да мисли като за господин Хикс.

Намери телефонния номер на Мюриъл Верлорън в следственото дело и ѝ се обади. Извини се за натрапването и каза, че имал няколко изясняващи въпроса. Мюриъл отговори, че изобщо не я смущава.

— Какво искате да ме питате?

— Видях телефона на нощното шкафче до леглото на дъщеря ви. Дериват ли е, или е имала самостоятелен номер?

— Самостоятелен. Личен.

— Значи, когато Даниъл Кочоф ѝ е звънял вечер, тя е вдигала слушалката, нали?

— Да, в своята стая. Нямаше дериват.

— С други думи, вие сте знаели, че я търси Дани, защото ви го е казвала тя.

— Не, понякога чувах телефона да звъни. Той наистина я търсеше.

— Искам да кажа, госпожо Верлорън, че вие никога не сте вдигали телефона и не сте разговаряли с Дани Кочоф, нали така?

— Точно така. Телефонът си беше неин.

— Значи, когато телефонът е звънял и тя е разговаряла с някого, вие всъщност не сте знаели кой се обажда и сте приемали това, което ви е казвала тя.

— Хм, да. Искате да кажете, че не я е търсил Дани, така ли?

— Още не съм сигурен. Обаче разговарях с Дани на Хаваите и той твърди, че престанал да се обажда на дъщеря ви много преди да я отвлекат. Имал ново гадже, нали разбирате. На Хаваите.

Тази информация бе посрещната с дълго мълчание. Накрая Бош заговори, за да запълни празнотата.

— Имате ли представа с кого може да е разговаряла, госпожо Верлорън?

След нова пауза Мюриъл Верлорън предложи неубедителен отговор:

— Сигурно с някоя от приятелките си.

— Възможно е. Сещате ли се за някой друг?

— Това не ми харесва — бързо отвърна тя. — Като че ли пак започвам да научавам разни неща.

— Съжалявам, госпожо Верлорън. Ще се опитам да не ви занимавам с това, ако не се налага. Но се боя, че сега се налага. Със съпруга си стигнахте ли до някакво заключение за бременността?

— Какво искате да кажете? Ние научихме за това много по-късно.

— Знам. Искам да кажа, как смятате, дали е било резултат от тайна връзка, или просто някой ден е допуснала грешка с някого, нали разбирате, някой, с когото всъщност не е имала връзка?

— Такова ли ви е мнението за дъщеря ми?

— Не, госпожо, не е такова. Просто ви задавам въпроси. Не искам да ви разстройвам, обаче искам да открия човека, който е убил Ребека. И трябва да знам абсолютно всичко.

— Така и не можахме да си го обясним — студено отвърна тя. — Нея вече я нямаше и решихме да не ровим в това. Оставихме всичко на полицията и просто се опитахме да запомним дъщеря си такава, каквата я познавахме и обичахме. Казахте, че имате дъщеря. Надявам се, че разбирате.

— Струва ми се, че разбирам. Благодаря за отговорите. Още един последен въпрос — без да настоявам. Бихте ли желали да разговаряте с репортер за дъщеря си и случая?

— Защо? И навремето не го направих. Не вярвам в публичното излагане на такива неща.

— Уважавам позицията ви. Но този път искам да го направите, защото може да ни помогне да подплашим пилето.

— Искате да кажете, че това може да накара убиеца да се разкрие, така ли?

— Точно така.

— Тогава нямам никакви колебания.

— Благодаря ви, госпожо Верлорън. Ще ви се обадя.

Ейбъл Прат излезе от кабинета си по сако. Бош седеше в нишата и пишеше с два пръста доклад за телефонния разговор с Мюриъл Верлорън. Готовите доклади за разговорите с Грейс Танака и Даниъл Кочоф бяха на бюрото.

— Къде е Киз? — попита Прат.

— Работи по заповедта вкъщи. Там мисли по-добре.

— Аз пък не мога да мисля, когато се прибера вкъщи. Мога само да реагирам. Имам две момчета.

— Успех.

— Да, ще имам нужда. И аз си тръгвам. До утре, Хари.

— До утре.

Но Прат не си отиде. Бош вдигна поглед от пишещата машина. Помисли си, че нещо не е наред. Може би пишещата машина.

— Намерих я на едно бюро от другата страна — поясни Хари. — Не изглеждаше някой да я използва.

— Никой не я използва. Повечето хора вече пишат на компютър. Ти определено си от старата школа, Хари.

— Сигурно. Киз обикновено пише докладите, обаче имам да убия известно време.

— Извънредна работа, а?

— Ще ходя до Пета улица.

— Какво ще правиш там?

— Ще потърся бащата на нашата жертва.

Прат се навъси и поклати глава.

— Поредният. Някои хора просто не издържат.

Бош кимна.

— Последниците.

— Да, последниците — съгласи се Прат.

Хари си помисли дали да не му предложи да излязат заедно, да си поговорят и да се поопознаят, ала мобилният му телефон извъня. Той го откачи от колана си и видя на дисплея името на Сам Уайс.

— Трябва да се обадя.

— Добре, Хари. Внимавай, като отидеш там.

— Благодаря, шефе. Той отвори телефона.

— Детектив Бош.

— Детектив?

Бош си спомни, че не е оставил информация в съобщението си до Уайс.

— Господин Уайс, казвам се Хари Бош. Детектив съм от ЛАПУ. Бих искал да ви задам няколко въпроса във връзка със следствието, което провеждам.

— На ваше разположение съм, детектив. За моето оръжие ли се отнася?

Въпросът смути Бош.

— Защо смятате така?

— Ами, защото знам, че е използвано в убийство, чийто извършител така и не е разкрит. И не се сещам за нищо друго, за което могат да ме разпитват от ЛАПУ.

— Да, господин Уайс, отнася се за оръжието. Може ли да поговорим за това?

— Ако се опитвате да откриете кой е убил онова момиче, можете да ме питате каквото пожелаете.

— Благодаря. Първо искам да ми разкажете как и кога сте узнали или са ви съобщили, че откраднатото от вас оръжие е използвано в убийство.

— Пишеше го във вестниците, за убийството, и веднага събрах две и две. Обадих се на детектива, който се занимаваше с обира, попитах го и получих отговора, който се бях надявал да не получа.

— Защо, господин Уайс?

— Защото трябваше да продължа да живея както преди.

— Но вие не сте извършили нищо нередно.

— Знам, обаче човек не се чувства по-добре от това. Купих пистолета, защото имах проблеми с шайка хулигани. Имах нужда от защита. После с това оръжие убиха момичето. Не мислете, че не съм си представял алтернативна история. Искам да кажа, ами ако не бях толкова упорит? Ако просто се бях преместил да живея другаде, вместо да купя оня проклет колт? Разбирате ли какво искам да кажа?

— Да.

— Какво друго мога да ви кажа, детектив?

— Имам само няколко въпроса. Като ви се обадох, просто стрелях наслуки. Мислех си, че може би ще е по-лесно, отколкото да се опитам да се ровя в полицейска бумащина отпреди седемнайсет години. Имам оригиналния доклад за обира и посоченото име на следователя е Джон Маклелан. Помните ли го?

— Естествено, че го помня.

— Той откри ли извършителя?

— Не, доколкото знам. Отначало смяташе, че може да е свързано с хулиганите, които ме бяха заплашвали.

— А какво се оказа?

— После ми обясни, че не били те. Обаче не ме убеди. Крадците бяха обърнали апартамента ми нагоре с краката. Като че ли всъщност не бяха търсили да откраднат нещо. Просто бяха съсипали всичко наред.

— Защо казвате „крадците“? Полицията смяташе ли, че са повече от един?

— Джон предполагаше, че са поне двама-трима. Беше ме нямало само около час — отидох до магазина. Сам човек не може да е направил толкова много поразии за толкова малко време.

— В доклада е посочено, че липсвали пистолетът, колекция от монети и пари. После установихте ли още липси?

— Не, нямаше повече. И това стигаше. Поне ми върнаха монетите, те бяха най-ценното. Баща ми ги беше събирал от дете.

— Как ви ги върнаха?

— Джон Маклелан ми ги донесе след две седмици.

— Каза ли къде ги е открил?

— В заложна къща в Западен Холивуд. И после, естествено, разбрахме какво се е случило с пистолета. Обаче него не ми го върнаха. И без това нямаше да го взема.

— Разбирам. Детектив Маклелан каза ли ви кой смята, че е обрал дома ви? Имаше ли някакви теории?

— Според него просто били други хулигани. Не Чатсуъртските осмици.

Споменаването на Чатсуъртските осмици говореше нещо на Бош, ала той не се сещаше точно какво.

— Господин Уайс, представете си, че не знам нищо. Кои са Чатсуъртските осмици?

— Една от бандите в Долината. Всички бяха бели хлапаци. Скинари. През осемдесет и осма извършиха много престъпления в района. Престъпления от омраза. Така ги наричаха във вестниците. По онова време това беше ново понятие за престъпления, мотивирани от расова или религиозна нетърпимост.

— И вие попаднахте под ударите на тая банда, така ли?

— Да, започнаха да ми се обаждат по телефона. „Убийте евреите“, такива неща.

— Но после от полицията са ви казали, че Осмиците не са извършили обира.

— Точно така.

— Странно, нали? Не са открили никаква връзка.

— И аз така си помислих навремето, но той беше детективът, не аз.

— Защо Осмиците са се насочили към вас, господин Уайс? Знам, че сте еврейин, но какво ги е накарало да ви нарочат?

— Много просто. Едно от ония лайна, Били Бъркхарт, живееше в моя квартал, през четири къщи от мен. На Ханука поставих седем свещника на прозореца си и тогава започна всичко.

— Какво стана с Бъркхарт?

— Отиде в затвора. Не за онова, което направи с мен, а с други. Пипнаха него и останалите за други престъпления. Бяха изгорили кръст на няколко преки от мен. Пред къщата на чернокожо семейство. Извършиха и други неща. Гадни неща, вандализъм. Опитаха се да изгорят и един храм.

— Но не и за обира във вашата къща?

— Не. Поне така ми казаха от полицията. Разбирате ли, нямаше графити, никакъв намек за религиозни мотиви. Просто всичко беше обърнато надолу с главата, затова не определиха обира като престъпление от омраза.

Бош се поколеба; чудеше се още какво да попита. Реши, че не знае достатъчно, за да задава хитри въпроси.

— Добре, господин Уайс, благодаря, че ми отделихте от времето си. Извинявайте, че събудих лоши спомени.

— Не мислете за това, детектив. Повярвайте ми, те не бяха заспали.

Бош затвори телефона. Опита се да измисли на кого да се обади за всичко това. Не познаваше Джон Маклелан и след седемнайсет години имаше голяма вероятност той вече да не работи в Девънширския участък. И тогава го осени: Джери Едгар. Предишният му партньор в Холивудския участък по-рано бе работил с девънширски детективи. През 1988-а трябваше да е бил там.

Бош набра номера на холивудския отдел „Убийства“, но се включи телефонен секретар. Всички си бяха тръгнали рано. Обади се в детективското бюро и попита дали Едгар е там. Служителят отговори, че си е отишъл.

Товава позвъни на мобилния му телефон. Някогашният му партньор веднага отговори.

— Рано си тръгвате в Холивуд — каза Бош.

— Кой се обажда, по дяволите... Ти ли си, Хари?

— Аз съм. Как я караш, Джери?

— Чудех се кога ще те чуя. Днес ли започна?

— Най-старият новобранец на света. И вече работя по гореща следа. С Киз разследваме един случай.

Едгар не отговори и Бош разбра, че е сбъркал, като е споменал Райдър. Пропастта помежду им не само че още съществуваше, но и явно беше покрита с лед.

— Както и да е, имам нужда от съдържанието на великия ти мозък. Става въпрос за дните на Девънширския клуб.

— Да, за кога точно?

— Хиляда деветстотин осемдесет и осма. Чатсуъртските осмици. Помниш ли ги?

Едгар се замисли и след кратко мълчание отговори:

— Да, помня Осмиците. Шайка бели пикльовци, които си мислеха, че бръснатите глави и татуировки ги правят мъже. Направиха много бели, после ги спипаха. Не просъществуваха дълго.

— Помниш ли някой си Роланд Маки? Това трябва да е бил осемнайсетинагодишен.

След нова пауза Едгар отвърна, че името не му говори нищо.

— Кой работеше по Осмиците? — попита Бош.

— Не беше от Девънширския клуб. Всичко, свързано с тях, отиваше направо в зайчарника.

— В ОБ ли?

— Позна.

Отделът за обществени безредици. Полусекретно звено в Паркър Сентър, което беше събиращо данни и разузнавателни сведения за заговори, но почти без да предава случаи на прокуратурата. През 1988-а ОБ трябваше да е бил под ръководството на тогавашния комисар Ървин Ървинг. Отделът вече не съществуваше. Когато бе станал заместник-началник, Ървинг го беше разформирова и мнозина в управлението бяха решили, че го прави, за да скрие нещо и да се дистанцира от неговата дейност.

— Това няма да ми е от полза — каза Бош.

— Съжالياвам. По какво работиш?

— Убийство на момиче в подножието на Оут.

— Онова, дето го бяха отвлекли от вкъщи ли?

— Да.

— Помня го. Не съм работил по него — тъкмо бях постъпил в отдел „Убийства“. Но си го спомням. Та казваш, че са били замесени Осмиците, така ли?

— Не. Просто изскочи едно име, което може да е свързано с Осмиците. Какво означава името им, каквото си мисля ли?

— Да, „Хайл Хитлер“.

Бош си помисли, че Киз Райдър е била права — годината на престъплението навярно имаше значение. Убийството и останалите престъпления на Чатсуъртските осмици бяха извършени през 1988-а. Всички тези привидно дребни неща обаче като че ли бяха свързани. А сега към всичко това се прибавяха Ървин Ървинг и ОБ. Случайното разкритие, свързващо ДНК пробата с неудачник, който караше влекач, за да се изхранва, прерастваше в нещо много по-голямо.

— Джери, помниш ли някой си Джон Маклелан? Работил е в Девъншир?

— Джон Маклелан ли? Не, не си го спомням. По какво е работил?

— Попаднах на името му в един доклад за обир.

— Не, определено не е бил в „Грабежи“. Работих в „Грабежи“, преди да ме прехвърлят в „Убийства“. В „Грабежи“ нямаше Джон Маклелан. Кой е той?

— Нали ти казах, просто попаднах на името му в един доклад. Ще се оправя.

Това означаваше, че Маклелан най-вероятно е бил от ОБ и че разследването на обира в дома на Сам Уайс е било част от разследването на Чатсуъртските осмици. Нямахше желание да го обсъжда с Едгар.

— Значи по онова време си бил нов в „Убийства“, а, Джери?

— Да.

— Добре ли познаваш Грийн и Гарсия?

— Не особено. Аз току-що бях постъпил там, а те не се задържаха дълго. Грийн го пенсионираха, а година след това Гарсия го направиха лейтенант.

— Какво е мнението ти за тях?

— В какъв смисъл?

— Като детективи.

— Е, по онова време бях новак, Хари. Искам да кажа, какво съм разбирал? Още се учех. Обаче имах чувството, че Грийн командва парада. Гарсия беше домакинята. Хората казваха за Гарсия, че не можел да намери и лайно в мустаците си, даже с огледало и гребен.

Бош не отговори. Като наричаше Гарсия „домакиня“, Едгар искаше да каже, че във всичко е слушал партньора си. Грийн беше истинското ченге, а Гарсия му бе помагал с бумацината. Много партньори установяваха такъв род отношения. Кучето водач и неговият помощник.

— Е, предполагам, че не му се е налагало — рече Едгар.

— Какво не му се е налагало?

— Да търси лайно в мустаците си. Направиха го лейтенант и го прехвърлиха. Знаеш ли, че в момента е заместник-началник в Долината?

— Да, знам. Всъщност, ако го видиш, може би не бива да споменаваш тая работа с мустаците.

— Сигурно.

Бош продължи да мисли какво би могло да означава това за делото Верлорън. Под повърхността се движеше тънка цепнатина.

— Това ли е, Хари?

— Чух, че Грийн налупал патлака скоро след като се пенсионира.

— Да, и аз го чух. Помня, че не се изненадах. Той винаги ми се е струвал прекалено емоционален. Ще провериш ли връзката с ОБ,

Хари? Нали знаеш, че това беше отделението на Ървинг?

— Да, Джери, знам. Съмнявам се, че ще се насоча натам.

— Ако се наложи, внимавай, мой човек.

Бош искаше да смени темата, преди да затвори. Едгар бе известен клюкар и той нямаше желание някогашният му партньор да се раздрънка, че Бош е нарочил Ървинг, след като се е върнал в управлението.

— Е, как е в Холивуд? — попита той.

— Тъкмо се нанесохме пак в бюрото след ремонта. За около година ни бяха натикали горе.

— И как е сега?

— Като офис на застрахователна фирма. Имаме прегради и звукоизолиращи филтри между бюрата. Всичко е издържано в бюрокралично сиво. Чисто е, но не е същото.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Е, какви са плановете ти за бъдещето, Джери?

— Какви са плановете ми ли? Ще я карам като сега. Раз-карай ми се от главата и върви да тропаш по хорските врати.

— Готово, готин.

— Пази си гърба, Хари.

— Винаги.

След като затвори, Бош известно време остана неподвижен — премисляше разговора и значението му за случая. Ако имаше връзка с ОБ, играта коренно се променяше.

Погледна следственото дело, все още разтворено на доклада за обира, и се вторачи в подписа на Джон Маклелан. Вдигна слушалката, обади се в Оперативния отдел в Паркър Сентър и помоли дежурния офицер да провери къде работи детектив Джон Маклелан, като продиктува номера му от доклада. Превключиха го на изчакване. Най-вероятно щяха да му съобщят, че Маклелан отдавна се е пенсионирал. Бяха минали седемнайсет години все пак.

Ала когато се върна на телефона, дежурният му каза, че полицаи Джон Маклелан със съответния личен номер сега е лейтенант в Службата за стратегическо планиране. Колелцата в главата на Бош започнаха да се въртят. Преди седемнайсет години Маклелан беше работил при Ървинг в ОБ. Сега чинът и длъжността му бяха други, но продължаваше да работи при него. И Ървинг съвсем случайно се бе

натъкнал на Бош в барчето в Паркър Сентър, при това точно в деня, в който Хари се беше заел със случая.

Подобно на завиващ боен кораб, случаят бавно, сигурно и безвъзвратно поемаше в нова посока. Бош се замисли за съвпадението, че Ървинг му е пресякъл пътя. Ако беше съвпадение. Зачуди се дали заместник-началникът вече е знаел по кой случай са улучили джакпота и докъде ще ги отведе той.

Управлението ежедневно погребваше тайни. Това бе факт. Ала преди седемнайсет години кой би могъл да си помисли, че химически тест, проведен някой ден в лабораторията на правосъдното министерство в Сакраменто, ще забие лопата в калната пръст и ще извади миналото на бял свят?

По пътя за къщи Бош си мислеше за многото различни пипала, които следствието увиваше около тялото на Ребека Верлорън. Знаеше, че не бива да откъсва очи от целта. Най-важни бяха уликите. Политиката на управлението, проявите на вероятна корупция и укриване на незаконни действия можеха да бъдат опасни и отвличаха вниманието от крайната цел. Трябваше да ги избягва и в същото време да се пази от тях.

Накрая успя да прогони мислите за сянката на Ървинг върху следствието и да се съсредоточи върху случая. Разсъжденията му някак си го отведоха до спалнята на Ребека и факта, че майка ѝ я беше запазила непокътната от времето. Зачуди се дали това се дължи на самата загуба на дъщерята, или на обстоятелствата на загубата. Ами ако човек изгубеше детето си поради естествена смърт, злополука или развод? Бош имаше дъщеря, която рядко виждаше. Това му тежеше. Знаеше, че близо или далеч, дъщеря му го оставя напълно уязвим, че накрая може да стане като майката, която пазеше спалнята на дъщеря си като музей, или като бащата, който отдавна беше изгубен за света.

И все пак нещо в спалнята го смущаваше. Не можеше да го определи точно, ала знаеше, че го има, и това го гризеше. Погледна наляво към Холивуд. Небето все още светлееше, но нощта скоро щеше да се спусне. Мракът бе чакал достатъчно дълго. На хоризонта се пресичаха прожекторни лъчи, чиито източници можеха да се проследят до ъгъла на Холивуд и Вайн. Изглеждаше му красиво. Родно.

Когато стигна до къщата си на склона, провери пощата и телефона за съобщения, после съблече костюма, който беше купил за завръщането си на работа, и грижливо го окачи в гардероба: реши, че може да го облече поне още веднъж, преди да го занесе на химическо чистене. Обу си джинси и черни маратонки и нахлузи черен блузон. Облече спортно яке с разръфано дясно рамо. После си взе пистолета, детективската значка и портфейла, качи се в мерцедеса и потегли към Квартала на играчките.

Остави колата на паркинга на музея в японския квартал, за да не я откраднат или потрошат. Оттам отиде пеш до Пета улица. Срещаше все повече бездомници. Главните скитнически свърталища в града и мисиите, които се грижеха за скитниците, обхващаха пет преки на Пета улица, южно от Лос Анджелис Стрийт. Тротоарите пред мисиите и евтините хотели бяха осеяни с кашони и пазарски колички, пълни с мръсни и мизерни вещи на изгубени хора. Като че ли беше избухнала някаква бомба на обществен разпад и навсякъде се въргаляха шрапнели от разбити животи. По улицата крещяха мъже и жени, надаваха нечленоразделни или просто зловещи викове в нощта. Приличаше на град със свои закони и логика, болен град с толкова дълбока рана, че превръзките, които се опитваха да слагат мисиите не можеха да спрат кръвта.

Докато вървеше, забеляза, че нито веднъж не му искат пари, цигари и каквито и да било подаяния. Тази ирония не убягна на вниманието му. Явно мястото с най-голяма концентрация на бездомници в града беше и най-безопасно от тяхната просия, ако не друго.

Лосанджелиската мисия и Армията на спасението имаха най-големите приюти. Бош реши да започне с тях. Носеше снимка на Робърт Верлорън отпреди дванайсет години, взета от шофьорската му книжка, и още по-стара фотография от погребението на дъщеря му. Показваше ги на служителите в приютите и кухненските работници, които ежедневно сипваха безплатна храна в стотици чинии. Не получи почти никаква реакция. Накрая един кухненски работник си спомни Верлорън като „клиент“, който преди няколко години редовно се редял на опашките.

— Оттогава мина доста време — каза човекът. — Не съм го виждал пак.

След като прекара по един час в двата приюта, Бош продължи по улицата, проверяваше по-малките мисии и хотели. Тук-там разпознаваха Верлорън, ала нямаше нови следи, нищо, което да го отведе при мъжа, окончателно изчезнал от човешкия радар преди много години. Към десет и половина реши да дойде пак на другия ден, за да покрие и останалата част от улицата. На връщане към японския квартал осъзна колко го е потиснал светът, в който се беше потопил. Надеждите му да открие Робърт Верлорън почти бяха угаснали.

Вървеше с наведена глава и ръце в джобовете, затова видя двамата мъже едва когато вече го бяха издебнали. Появиха се от входовете на два съседни магазина за играчки. Единият му препречи пътя. Другият застана зад него. Бош спря.

— Ей, ти, мисионерът — каза онзи отпред.

На слабата светлина на една улична лампа на половин пряка от тях Бош зърна проблясък на нож в ръката му и леко изви глава, за да види човека зад себе си. Беше по-дребен. Хари не бе сигурен, ала му се стори, че държи парче бетон. Къс от разбит тротоар. Двата бяха с извадени изпод елците ризи, често срещана гледка в тази част на града. Единият беше чернокож, другият — бял.

— Всички кухни са затворени, а ние още сме гладни — заяви мъжът с ножа. — Имаш ли някоя кинта? Нали загряваш, да ни дадеш назаем.

Бош поклати глава.

— Не, всъщност нямам.

— Всъщност, а? Не си ли сигурен, малкият? Приличаш ми на човек, дето има хубав дебел портфейл. Не го крий от нас.

Черна ярост обзе Бош. В миг на ясна съсредоточеност той осъзна какво ще направи. Щеше да извади оръжието си и да застреля тези хора. В същия момент си помисли, че това ще му се размине след повърхностно вътрешно следствие. Блясъкът на ножа беше неговият билет и той го знаеше. Мъжете от двете му страни си нямаха и представа на какво са попаднали. Също като в тунелите преди много години. Всичко се свеждаше до съвсем тясно пространство. Нищо друго, освен да убиваш или да бъдеш убит. В това имаше нещо абсолютно чисто, без сиви зони и без място за нищо друго.

После изведнъж мигът отмина. Бош видя, че онзи с ножа го зяпа напрегнато, прочел нещо в очите му, един хищник, който измерва с поглед друг. Мъжът сякаш почти незабележимо се смали и отстъпи, без да го прави физически.

Хари знаеше, че някои хора се смятат за телепати. Всъщност те четяха по изражението. Умението им се криеше в тълкуване на безброй мускулни движения около очите, устата, веждите. По тях съдеха за намеренията. Самият той донякъде владееше това изкуство. Бившата му жена си изкарваше прехраната от покер, защото я биваше още

повече. Мъжът с ножа също притежаваше известни способности. Това определено му спаси живота.

— Добре де, зарежи — каза той.

И заотстъпва към входа на магазина.

— Лека вечер, приятел — докато потъваше в мрака, рече мъжът.

Бош се обърна и впери очи в другия. Той безмълвно се вмъкна в скривалището си и зачака следващата си жертва.

Хари се огледа. Улицата изглеждаше пуста. Той продължи към колата си. В движение извади мобилния си телефон и се обади в патрулното отделение на Централния участък. Съобщи на дежурния сержант за двамата мъже и го помоли да прати кола.

— Такива неща се случват на всяка пряка в оная дупка — отвърна сержантът. — Какво искате да направя?

— Искам да пратите кола и да ги приберете. Следващия път хубаво ще си помислят, преди да нападнат някого.

— Защо не го направите сам?

— Защото работя по случай, сержант, и нямам време да върша вашата работа.

— Виж, приятел, не ме учи как да си върша работата. Всички детективи сте еднакви. Мислите си...

— Виж, сержант, утре заран ще проверя криминалната сводка. Ако прочета, че някой е пострадал тук и заподозрените са чернокож и бял, ще се озовеш сред адски много детективи. Гарантирам ти го.

И затвори телефона, като прекъсна поредния протест на дежурния. Ускори крачка, стигна при колата си и потегли обратно към магистрала 101. После зави на север към Долината.

Беше трудно да намери скривалище с видимост към „Тампа Тоуинг“. Магазините около двата площада на другите ъгли бяха затворени и паркингите им пустееха. Конкуrentният сервиз на третия ъгъл още работеше и поради тази причина не ставаше за наблюдение. След като обмисли положението, Бош паркира на една пряка оттам и се върна до кръстовището пеш. Зае идеята на провалилите се крадци отпреди по-малко от час — намери тъмен вход на едното площадче, откъдето можеше да наблюдава сервиза. Знаеше, че проблемът с избора му на място за наблюдение е да се върне при колата си достатъчно бързо, за да не изпусне Маки, когато свършеше смяната му.

Рекламата, която беше прочел в телефонния указател, съобщаваше, че „Тампа Тоуинг“ предлага денонощни услуги. Ала приближаваше полунощ и Бош бе убеден, че Маки, който беше застъпил в четири следобед, скоро ще си тръгне. Или имаше нощна смяна, или Маки щеше да е на повикване през нощта.

Тъкмо в такива моменти си мислеше пак да пропуши. С цигарите времето сякаш винаги течеше по-бързо, а и те облекчаваха напрежението, което задължително вървеше с наблюдението. Ала бяха минали повече от четири години и не искаше да пречупва волята си. Преди две години бе научил, че е баща, и това му помагаше в мигове на слабост. Ако не беше дъщеря му, сигурно вече да е пропушил. В най-добрия случай бе овладял порока. Но не се беше излекувал от него.

Извади мобилния си телефон и като наклони светещия екран в посока, обратна на сервиза, набра домашния номер на Киз Райдър. Тя не отговори. Опита мобифона ѝ и постигна същия резултат. Накрая заключи, че партньорката му е изключила телефоните си, за да се съсредоточи върху съставянето на заповедта. В миналото правеше точно така. Знаеше, че оставя пейджъра си включен за спешни случаи, ала не смяташе, че новините, събрани от телефонните разговори тази вечер, са чак толкова спешни. Реши да изчака до сутринта и тогава дай разкаже какво е научил.

Прибра телефона и вдигна бинокъла пред очите си. През прозорците на офиса видя Маки да седи зад очукано сиво бюро. В стаята имаше друг мъж с подобна синя униформа. Очевидно тази нощ нямаха работа. И двамата бяха изпружили крака на бюрото и се бяха вторачили в нещо високо на стената над предния прозорец. От променящата се светлина в помещението ставаше ясно, че гледат телевизия.

Мобифонът му извънтя и той го извади от джоба си и отговори, без да откъсва бинокъла от очите си. Не погледна дисплея, защото предположи, че се обаждат Киз Райдър, след като е забелязала, че я е търсил.

— Да?

— Детектив Бош?

Не беше Райдър. Бош отпусна бинокъла.

— Да. Какво обичате?

— Безпокои ви Тара. Получих съобщението ви.

— А, да, благодаря, че се обаждате.

— Предполагам, че това е мобифонът ви. Извинете, че се обаждам толкова късно. Току-що се прибирам. Реших просто да оставя съобщение на служебния ви телефон.

— Няма проблем, още работя.

Бош премина през същия процес, който бе приложил и с другите. Когато й спомена името на Роланд Маки, вдигна бинокъла. Маки още седеше на бюрото и гледаше телевизия. Също като другите приятелки на Ребека Верлорън, името му не говореше нищо на Тара Уд. Хари прибави нов въпрос — дали си спомня Чатсуъртските осмици. Спомените й за тях бяха съвсем смътни. Накрая я попита дали на другия ден може да продължи разговора и дай покаже снимката на Маки. Жената се съгласи, но го предупреди, че ще трябва да се срещнат в телевизионното студио на Си Би Ес, където работела във връзки с обществеността. Си Би ЕС беше до Фермерския пазар, едно от любимите места на Бош. Реши, че може да отиде до пазара, може би да обядва чорба от бамя и после да се срещне с Тара Уд, за дай покаже снимката на Маки и да я попита за бременността на Ребека Верлорън. Определиха си среща за един следобед и тя обеща да го чака.

— Оттогава мина адски много време — каза Уд. — Да не работите в отдел за стари случаи?

— Наричаме го „Неприключени следствия“.

— Знаете ли, ние имаме подобен сериал, „Студени досиета“. В неделя вечер. Мисля си... искате ли да се запознаете с някои от своите телевизионни колеги? Сигурна съм, че биха желали да се срещнат с вас.

Бош разбра, че предложението ѝ е продиктувано от професионален интерес. Насочи бинокъла към Маки, който продължаваше да гледа телевизия, и за момент се замисли дали да не използва случая за театъра, който се канеха да разиграят. После бързо се отказа — щеше да е по-лесно да го направят със статия във вестник.

— Да, може би, но смятам, че това ще трябва да почака. В момента работим доста усилено по този случай и утре просто трябва да поговорим.

— Естествено. Искрено се надявам да откриете когото търсите. Откакто излъчваме този сериал, все си мисля за Ребека. Нали разбирате, питах се дали има някакво развитие. После вие ми се обаждате изневиделица. Странно е, обаче е хубаво. До утре, детектив.

Бош ѝ пожела лека нощ и затвори.

След няколко минути, в полунощ, осветлението в сервиза угасна. Хари знаеше, че предлагането на денонощни услуги не означава непременно, че сервизът е отворен по двацет и четири часа. Маки или другият шофьор сигурно бяха на повикване през нощта.

Измъкна се от скривалището си и забърза по Роско към мерцедеса. Точно когато стигна при колата, чу мощния рев на камарото на Маки. Запали мотора и потегли към кръстовището. Докато чакаше на червен светофар, видя автомобила със сиви калници да се носи на юг по Тампа. Изчака няколко секунди, огледа се за други коли и мина на червено.

Първата спирка на Маки беше един бар — „Сайд Покет“ на Сепълвида Булевард във Ван Найс край железопътните релси, малко заведение със син неонов надпис и зарешете-ни прозорци, боядисани в черно. Бош нямаше представа как изглежда вътре и какви хора се събират там. Преди да слезе от колата, съблече спортното си яке, уви в него пистолета, белезниците и резервния пълнител и остави вързопа на пода пред предната дясна седалка. Слезе, заключи вратата и тръгна към бара, като в движение извади ризата от дънките си.

Барът напълно оправда очакванията му. Две билиардни маси, бар за правостоящи и няколко очукани дървени сепарета. Въпреки че пушенето беше забранено, във въздуха се стелеше тежък син дим, висящ като призрак под лампата над всяка маса. Никой не протестираше.

Повечето мъже пиеха прави. И повечето имаха верижки на портфейлите и татуировки на ръцете. Макар и с променен външен вид, Бош знаеше, че ще изпъква. Видя място в сенките, където барът завиваше под монтирания в ъгъла телевизор, вмъкна се там и се наведе над плота с надеждата, че ще скрие външността си.

Барманката, изхабена жена с черен кожен елек и тениска, известно време не му обръщаше внимание, но това го устройваше. Не идваше, за да пие. Маки изсипа шепа монети от по двацет и пет цента на една от масите и зачака своя ред да играе. И той не си бе поръчал пиене.

Десетина минути Маки оглежда щеките на стената и накрая намери една, която задоволяваше изискванията му. После застана до масите и се заговори с хората наоколо. Изглеждаше съвсем нехаен разговор, като че ли ги познаваше, но само от други игри на билиард.

Докато чакаше, наблюдаваше и отпиваше бира и уиски, които барманката най-после му беше донесла, Бош отначало реши, че хората също го зяпат, но после разбра, че всъщност се вторачват в телевизионния екран на по-малко от трийсетина сантиметра над главата му.

Накрая дойде редът на Маки и се оказа, че го бива. Той бързо овладя масата и победи седем претенденти — печелеше пари или бира. След половин час отсъствието на конкуренция явно му омръзна и стана небрежен. Осмият претендент го победи, след като Маки изпусна чист изстрел на осмата топка. Той прие загубата спокойно и остави върху зеления филц петдоларова банкнота. По изчисления на Бош Маки бе спечелил най-малко двацет и пет долара и три бири.

Когато Маки пренесе бирата си на бара, Бош реши, че е време да се оттегли. Пъхна десетачка под празната си чаша от уиски и се обърна, без да показва на Маки лицето си. Излезе от бара и отиде при колата. Първо затыкна пистолета си отдясно, с дръжката напред. После запали двигателя и потегли по Сепълвида. На следващата пряка зави на юг. Обиколи квартала и спря до тротоара пред един пожарен кран.

Оттук имаше добра видимост към входа на „Сайд Покет“ и можеше да проследи колата на Маки на север по Сепълвида към Панорама Сити. Маки може да бе сменил адреса си след изтичане на условната присъда, но Хари предполагаше, че не се е преместил далеч.

Този път не се наложи да чака дълго — Маки явно пиеше само безплатна бира. Излезе от бара десет минути след Бош, качи се в камарото и потегли на юг по Сепълвида.

Хари беше сбъркал. Маки се отдалечаваше от Панорама Сити. Това означаваше, че Бош трябва да направи обратен завой по почти съвсем пустия Сепълвида Булевард, за да го проследи. Прекалено явна маневра. Затова продължи да чака, наблюдаваше отдалечаващото се камаро в страничното огледало.

Когато видя мигачът на камарото да се включва, настъпи газта, рязко обърна мерцедеса и като едва не изгуби управление, зави надясно по Виктърри и настигна камарото на светофара при надлеза на магистрала 405. Маки обаче продължи на запад по Виктърри.

Следван от Бош, който прилагаше всевъзможни маневри, за да не бъде забелязан, Маки стигна чак до Удланд Хилс. На Мариано Стрийт, широка улица близо до магистрала 101, най-после зави по дълга отбивка и паркира до малка къща. Хари го подмина и спря по-нататък, после слезе и се върна пеш. Чу входната врата на къщата да се хлопва и видя, че лампата на верандата угасва.

Бош се огледа. Намираще се в квартал с тесни парцели — бивши имоти, предназначени за ферми преди десетилетия, нарязани на части, заради разрастването на града. Бяха с предна и задна част, между които минаваше тясна отбивка.

Това затрудняваше наблюдението. Бош предпазливо закрачи по отбивката, като едновременно наблюдаваше къщата в предния парцел и къщата на Маки отзад. Камарото бе паркирано до очукан форд пикап. Това означаваше, че Маки може би има съквартирант.

Спря да запише номера на форда и забележа на пикапа стара лепенка, на която пишеше: „Последният американец, който напусне Лос Анджелис, да вземе знамето“. Поредният щрих към очертаващата се в съзнанието на Бош картина.

Мина колкото можеше по-тихо по каменната алея покрай къщата. Прозорците бяха прекалено високо, за да надникне вътре. Когато стигна отзад, чу гласове, ала после забележа движещата се синя

светлина по щорите в задната стая и разбра, че идват от телевизора. Тъкмо се канеше да прекоси задния двор, когато телефонът му внезапно иззвъня. Бързо бръкна в джоба си и изключи звука, светкавично отстъпи назад по алеята, излезе на отбивката и се затича към улицата. Заслуша се за някакъв звук след себе си, но не чу нищо. Стигна до улицата и се обърна към къщата. Нищо не показваше, че са чули телефона.

Знаеше, че му се е разминало на косъм. Задъхваше се. Опитва се да се овладее. Също като при неловко проведения разпит на Даниъл Кочоф, това бе признак, че е започнал да ръждясва. Беше забравил да изключи звука на мобилния си телефон, преди да се приближи до къщата. Тази грешка можеше да провали всичко и дори да го сблъска със следствения обект. Преди три години, преди да напусне полицията, такова нещо никога нямаше да се случи. Спомни си, че Ървинг го бе нарекъл регенерат, който ще се разпадне по шевовете.

В колата провери кой го е търсил и видя, че се е обаждала Киз Райдър. Набра номера ѝ.

— Проверих мобифона си, Хари, и видях, че преди малко си ми звънил. Бях си изключила телефоните. Какво има?

— Нищо особено. Просто се обаждах да видя как върви.

— Горедолу. Почти приключих с писането. Утре сутрин ще свърша и ще пусна документите по каналния ред.

— Добре.

— Лягам си. Ами ти? Откри ли Робърт Верлорън?

— Още не. Но ти намерих един адрес. Проследих Маки, след като си тръгна от работа. Живее в малка къща край магистралата в Удланд Хилс. Може да има домашен телефон, който да включиш в заповедта за подслушване.

— Чудесно. Дай ми адреса. Няма да е трудно да открия номера. Но не съм сигурна, че искам да следиш заподозрения сам. Това не е разумно, Хари.

— Трябваше да научим адреса му.

Нямаше намерение да признае фала си. Продиктувай адреса, изчака да го запише и добави:

— Имам и още някои неща. Обадох се на няколко души.

— Свършил си доста работа само за първия си работен ден. Какво откри?

Хари ѝ предаде телефонните разговори, които беше провел, след като тя си бе тръгнала. Райдър не му задаваше въпроси и след като той свърши, настана кратко мълчание.

— Вече знаеш всичко — каза Бош. — Какво мислиш?

— Мисля, че като че ли картината започва да се оформя, Хари.

— И аз си мислех същото. Освен това годината, хиляда деветстотин осемдесет и осма. Възможно е да сме се натъкнали на нещо. Ония задници може би са се опитвали да ни кажат нещо с това „осемдесет и осем“. Проблемът е, че всичко е минало през ОБ. Кой знае къде са сега всички тия материали. Ървинг сигурно ги е унищожил.

— Едва ли. Когато дойде в управлението, новият началник поиска пълен анализ на всичко. Така или иначе, аз не участвах в това, обаче знаех какво става и чух, че много от архивите на ОБ са запазени след разформироването на отдела. Ървинг пратил голяма част от тях в спецархива.

— В спецархива ли? Какво е това, по дяволите?

— Просто архив с ограничен достъп. Трябва ти разрешение от началството. Всичко е в мазето на Паркър Сентър. Главно вътрешни следствия. Политически неща. Опасни. Тая работа с Чатсуърт всъщност не отговаря на изискванията, освен ако не е свързана с нещо друго.

— С какво например?

— Например с човек в управлението или в града.

Последното означаваше влиятелна личност в градската политика.

— Можеш ли да влезеш там и да видиш дали още съществуват някакви материали? Ами твоето приятелче на шестия? Може би той...

— Ще опитам.

— Действай.

— Ами ти? Мислех, че тая вечер ще ходиш да търсиш Робърт Верлорън, а сега научавам, че си следил нашия заподозрян.

— Ходих. Не го намерих.

Разказа ѝ преживяванията си в света на бездомниците, като пропусна срещата си с провалилите се крадци. Този инцидент и фалът с телефона зад къщата на Маки не бяха от нещата, които му се искаше да сподели с нея.

— Добре, Хари. Разбрахме се. Докато пристигнеш утре, би трябвало да съм готова със заповедта. И ще проверя за архива на ОБ.

Бош се поколеба, но после реши да не крие тревогите си. Погледна тъмната улица през прозореца. Чуваше свистенето от недалечната магистрала.

— Внимавай, Киз.

— Какво имаш предвид, Хари?

— Корупция по върховете.

— Искаш да кажеш, че началството бърка в кацата с меда?

— Точно така.

— И какво от това?

— Просто внимавай. Тая история отвсякъде мирише на Ървинг. Не е толкова очевидно, обаче е така.

— Смяташ, че срещата ви не е била случайна, така ли?

— Не вярвам в случайности. Поне не в такива.

Райдър не отговори веднага.

— Добре, Хари, ще внимавам. Обаче няма да стоим със (скръстени ръце, нали? Ще направим каквото трябва.

— Да. До утре.

— Лека нощ, Хари.

Тя затвори. Бош дълго седя неподвижно, преди да за-Г върти ключа.

Бош бавно направи обратен завой на Мариано и подмина отбивката, която водеше към къщата на Маки. Там изглеждаше тихо и мирно. Не забеляза светлина зад прозорците.

Мина направо към магистралата и пое на изток през Долината, после влезе в прохода Кауенга. По пътя се обади в главната диспечерска служба и провери пикапа, до който беше паркирал Маки. Оказа се, че е регистриран на Уилям Бъркхарт, трийсет и седем годишен, с криминално досие, датиращо от края на осемдесетте години, но през последните петнайсет нямаше нищо. Диспечерката даде на Бош калифорнийските съдебни шифри на арестите му, защото така фигурираше в компютъра.

Бош веднага позна обвинения в нанасяне на телесни повреди с утежняващи вината обстоятелства и съхраняване на крадени вещи. Но през 1988-а имаше обвинения с код, който не му бе известен.

— Няма ли някой със списък на шифрите, който да ми каже какво е това? — попита той с надеждата, че в диспечерската служба е достатъчно спокойно и диспечерката ще го направи сама. Знаеше, че в службата винаги има списък с шифрите, защото полицаите често се обаждат да получат съответните кодове още докато са на терена.

— Почакайте.

Бош зачака. Шофираше по Баръм, после пое по Уилсън към дома си.

— Детектив?

— Да?

— Това е престъпление от омраза.

— Благодаря за помощта.

— Няма проблем.

След малко вкара колата под навеса и угаси мотора. Съквартирантът или хазяинът на Маки имаше обвинение в престъпление от омраза, датиращо от 1988-а — същата година като убийството на Ребека Верлорън. Уилям Бъркхарт най-вероятно беше същият Били Бъркхарт, когото Сам Уайс посочваше като свой съсед и

един от бандитите. Бош не знаеше каква е връзката между всички тези неща, ала бе убеден, че са елементи от една и съща картина. Искаше му се да бе взел със себе си досието на Маки от Управлението на затворите. Реши да остави нещата така до сутринта и да прочете досието на другия ден в службата. Освен това щеше да вземе материалите по ареста на Уилям Бъркхарт за престъплението от омраза.

В къщата цареше тишина. Той взе телефона и една бира и излезе на верандата. Пътном включи компактдискплеъра. Вътре имаше диск и Бош скоро чу гласа на Боз Скагс по външните тонколони. Пееше „Доколкото знаем“.

Песента се състезаваше с приглушения рев от магистралата долу. Нямаше прожекторни лъчи, прорязващи небето от студиото на „Юнивърсъл“ — беше прекалено късно. И все пак гледката бе пленителна, както бе единствено нощем. Градът искреше долу като милион сънища, не всички приятни.

Помисли си дали да не се обади пак на Киз Райдър и да ѝ разкаже за връзката с Уилям Бъркхарт, но реши да почака до сутринта. Отново отправи поглед към града и се почувства доволен от успехите през деня. Ала беше и малко потиснат. Обичайната реакция към корупцията.

Онзи човек с ножа не бе сбъркал много, като го бе нарекъл мисионер. Почти беше познал. Бош знаеше, че има мисия в живота, и сега, след три години, отново се насочваше към целта. Ала не можеше да повярва, че всичко е за добро. Усещаше, че има още нещо освен блещукащите светлинки и сънищата, нещо, което не виждаше. И това нещо го очакваше.

Отвори телефона и се заслуша в постоянния сигнал. Това означаваше, че няма съобщения. Все пак набра номера на оператора и пусна съобщението, което беше записал миналата седмица. Чу тъпичкия глас на дъщеря си.

— Здравей, татко — рече тя. — Лека нощ, татко.

Нищо повече. Ала и това стигаше. Бош записа съобщението за следващия път, когато изпиташе нужда от него, и изключи телефона.

ВТОРА ЧАСТ КОРУПЦІЯ

В 7:50 на другия ден Бош се върна в Квартала на играчките. Наблюдаваше опашката за храна в приюта на Метро и държеше под око Робърт Верлорън в кухнята зад масите. Беше извадил късмет. Рано сутринта сякаш бе застъпила нова смяна бездомни. Хората, които бяха патрулирали по улиците в мрака, спяха след нощните си провали. Бяха ги сменили други, достатъчно благоразумни, за да се махнат от улицата през нощта. Бош беше възнамерявал да започне пак от големите центрове, ала на влизане в зоната на бездомните, след като отново паркира в японския квартал, реши да покаже снимката на Верлорън на по-нормалните от скитниците, които срещаше, и почти незабавно получи резултат. Хората от дневната смяна познаваха Верлорън. Някои казваха, че били виждали човека от снимката, обаче сега бил много по-стар. Накрая се натъкна на мъж, който безразлично отвърна: „Да, това е главният готвач“ и насочи Бош към приюта на Метро.

Метро бе един от по-малките сателитни приюти, нароени около Армията на спасението и Лосанджелиската мисия и предназначени да поемат притока от скитници, особено през зимните месеци, когато по-топлото време в Лос Анджелис привличаше цели вълни бездомници от по-студените места на север. Тези по-малки центрове не разполагаха със средства да осигуряват по три хранения дневно и по уговорка се специализираха в едно хранене. Приютът на Метро осигуряваше закуска, която започваше в седем сутринта. Когато стигна там, Бош видя дълга опашка клатушкаци се чорлави мъже и жени. Редиците сгъваеми маси бяха заети — всички казваха, че в Метро дават най-хубавата закуска в Квартала на играчките.

Бош се легитимира на входа, проправи си път навътре и бързо забеляза Верлорън в кухнята зад масите. Мъжът като че ли нямаше конкретна задача, по-скоро наблюдаваше готвенето на няколко неща. Явно ръководеше другите. Носеше чиста бяла работна риза, тъмен панталон, безупречно чиста престилка, която му стигаше до под коленете, и висока бяла готварска шапка.

Закуската се състоеше от бъркани яйца с червени и зелени пиперки, пържени картофи, овесена каша и наденички. Храната изглеждаше и миришеше вкусно и Бош преглътна — бе излязъл, без да закуси, защото искаше да започне по-рано. Надясно от опашката имаше два големи термоса с кафе и лавици с чаши от дебел порцелан, олющен и пожълтял от времето. Хари си взе чаша, напълни я с парещо черно кафе и зачака, като от време на време отпиваше по глътка. След малко Верлорън се приближи до масите за сервиране — държеше с края на престилката си горещ тежък тиган с яйца и Бош надвика тракането на черпаците и гласовете:

— Ей, готвачо.

Верлорън го погледна и веднага определи, че не е от неговите „клиенти“. Както и предишната нощ, Хари носеше спортни дрехи, ала мъжът най-вероятно се досети, че е ченге. Приблужи се към Бош. Но не докрай. Сякаш на пода имаше някаква невидима граница, демаркационна линия между кухнята и трапезарията. Верлорън не я пресече, а спря пред нея. Все така държеше с престилка вече празния тиган.

— Какво обичате?

— Може ли за момент? Искам да поговоря с вас.

— Не мога. Зает съм със закуската.

— Отнася се за дъщеря ви.

Бош видя колебание в очите на Верлорън. Те се сведоха за миг, после пак се впериха в него.

— От полицията ли сте?

Хари кимна.

— Може ли само да мине навалицата? Тъкмо готвим последните порции.

— Няма проблем.

— Искате ли да хапнете? Изглеждате ми гладен.

— Ами...

Бош се огледа. Не знаеше къде да седне. Безплатните трапезарии си имаха същите неписани закони като затворите. Като се прибавеше и големият процент психически заболявания сред бездомниците, човек можеше да прекоси някаква граница дори просто като седне на място по свой избор.

— Елате с мен — каза Верлорън. — Имаме маса отзад.

Бош се обърна към него, но главният готвач вече се връщаше към кухнята. Хари го последва през зоната за готвене до една стая, където имаше празна стоманена маса с поднос отгоре.

— Седнете.

Верлорън вдигна подноса и го хвана зад гърба си. Не че го криеше. Стоеше като келнер или метрдотел. Бош му благодари и седна.

— Веднага се връщам.

След по-малко от минута Верлорън донесе чиния, пълна с всички неща, които детективът беше видял на масата за сервиране. Докато я оставяше, Бош забеляза, че ръцете му треперят.

— Благодаря, но си мислех, ще има ли достатъчно? Нали разбирате, за хората, които идват тук?

— Никого няма да върнем. Не и ако дойдат навреме. Как е кафето?

— Чудесно, благодаря. Нали разбирате, не че не исках да седна с тях. Просто не знаех къде да седна.

— Разбирам. Няма нужда да ми обяснявате. Нека изнеса последните порции и ще поговорим. Арестуван ли е някой?

Бош впери очи в него. Верлорън го гледаше обнадеждено, дори умоляващо.

— Още не. Но се приближаваме към нещо.

— Ще дойда колкото може по-скоро. Нахранете се. Наричам това блюдо „Мешана закуска Малибу“.

Хари погледна чинията си. Верлорън се върна в кухнята.

Яйцата бяха вкусни. И изобщо цялата закуска. Нямахме препечен хляб, но пък той май искаше прекалено много. Стаята за отдих, в която се намираще, беше между кухнята и голямото помещение, в което двама мъже зареждаха огромна съдомиялна машина. Бе шумно и звуците от двете посоки отекваха между облицованите със сиви плочки стени. Двойна врата водеше към задната уличка. Едното крило беше отворено и вътре нахлуваше прохладен въздух, а парата от съдомиялната и топлината от кухнята излизаха навън.

След като омете чинията си и проми храната с остатъка от кафето, Бош се изправи и излезе на улицата да се обади по телефона на спокойствие. И веднага видя, че уличката е превърната в бивак. Почти от край до край до задните стени на мисиите от едната страна и складовете за играчки от другата бяха пръснати заслони от кашони и

брезент. Цареше тишина. Това сигурно бяха импровизираните убежища на нощната смяна. Не че нямаше място за тях в спалните на мисиите. Тези легла обаче вървяха заедно със строги закони и хората на улицата не желаеха да им се подчиняват.

Обади се на мобилния телефон на Киз Райдър и тя отговори веднага. Вече беше в стая 503 и тъкмо бе внесла искането за телефонно подслушване. Бош тихо каза:

— Открих бащата.

— Браво, Хари. Още те бива. Какво ти каза? Позна ли Маки?

— Още не съм разговарял с него.

Обясни й ситуацията и попита дали при нея има нещо ново.

— Заповедите са на бюрото на капитана. Ако не се обадят до десет, Ейбъл ще го натисне и документите ще тръгнат нагоре по каналите.

— Рано ли отиде на работа?

— Искам да свърша бързо.

— Снощи успя ли да прочетеш дневника на момичето?

— Да, прочетох го в леглото. Няма да ни е от голяма полза. Типичен таен дневник на гимназистка. Несподелена любов, всяка седмица ново влюбване, такива неща. МВЛ се споменава, обаче няма нито намек кой се крие зад тия букви. Възможно е даже да е измислена фигура, както го описва колко бил готин. Мисля, че Гарсия е постъпил правилно, като го е върнал на майката. Няма да ни помогне много.

— Каза „готин“. Мъж ли е?

— Хмм, точен въпрос, Хари. Просто така си помислих. Дневникът е при мен, ще проверя. Знаеш ли нещо, което не ми е известно?

— Не, просто покривам всички възможности. Ами Дани Кочоф? Пише ли за него?

— Отначало. Споменава го по име. После прекъсва и го замества с това загадъчно МВЛ.

— Господин Хикс...

— Виж, след минутка се качвам на шестия. Ще се погрижа да получим достъп до старите материали, за които приказвахме.

Бош забеляза, че тя не споменава за ОБ. Зачуди се дали наблизко е Прат или някой друг и партньорката му взема предпазни мерки да не я подслушват.

— Има ли някой при тебе, Киз?

— Да.

— Взимаш всички предпазни мерки, а?

— Позна.

— Добре. Успех. Между другото, има ли телефон на Мариано?

— Да. Има един телефон, на името на Уилям Бъркхарт. Трябва да му е съквартирант. Тоя тип е само няколко години по-голям от Маки и в досието му има престъпление от омраза. Нищо през последните години, обаче въпросното престъпление е от осемдесет и осма.

— И знаеш ли, той също е бил съсед на Сам Уайс — прибави Бош. — Май пропуснах да ти го кажа снощи.

— Приижда прекалено много информация.

— Да. Знаеш ли, чудех се нещо. Как така мобифонът на Маки не се появи в АвтоТрек?

— По тоя въпрос съм по-напред от теб. Проверих номера и се оказа, че не е негов. На името на Белинда Месиър е. Нейният адрес е на Мелба, също в Удланд Хилс. Досието ѝ е чисто, освен някакви пътнотранспортни нарушения. Може да му е гадже.

— Може.

— Когато имам време, ще се опитам да я проследя. Надушвам нещо тук, Хари. Всичко води към едно място. Всичко е свързано с осемдесет и осма. Опитах се да изискам материалите за престъпленията от омраза, обаче...

— Обществените безредици ли?

— Точно така. И тъкмо затова се качвам на шестия.

— Добре, нещо друго?

— Първо проверих в СВД. Още не са намерили кашона. Още нямаме пистолета. Питам се дали не са го сложили на грешно място. А може и да е откраднат.

— Да. — Бош си мислеше същото. Ако случаят водеше към управлението, веществените доказателства можеха нарочно и завинаги да са изгубени. — Добре. Преди да проведе тоя разговор, хайде да се върнем към дневника. Има ли нещо за бременността?

— Не, не е писала за това. Записките ѝ имат дати и е престанала да пише в края на април. Може тогава да е научила. Мисля, че е спряла да пише в случай, че родителите ѝ тайно го четат.

— Споменава ли за някакви свърталища? Нали разбираш, места, където е ходела?

— Споменава за много филми — отвърна Райдър. — Не пише с кого, само че е гледала конкретни филми и какво е мнението ѝ за тях. Какво мислиш?

Трябваше да установят къде може да са се пресекли пътищата на Маки и Ребека Верлорън. Това беше празнота в следствието, каквито и да бяха мотивите. Къде Маки бе влязъл в контакт с Верлорън, за да я нарочи?

— Кината — отвърна той. — Може да са се засекли там.

— Точно така. Доколкото знам обаче, всички кина в Долината са в търговските центрове. Това още повече разширява контактната зона.

— Струва си да се помисли върху това.

Бош каза, че ще отиде в службата, след като разговаря с Робърт Верлорън, и затвори. Върна се вътре и шумът на съдомиялната му се стори още по-силен. Закуската почти приключваше. Детективът отново седна на масата. Някой бе отнесъл празната му чиния. Опита се да се съсредоточи върху разговора с Райдър. Знаеше, че търговските центрове са огромни кръстопътища, места, където младеж като Маки спокойно можеше да се засече с момиче като Ребека Верлорън. Зачуди се дали престъплението може да е резултат от случайна среща — Маки да е видял момиче от очевидно смесен брак. Дали това можеше да го е разярило до такава степен, че да я е проследил до дома ѝ и по-късно да се е върнал сам или с други, за да я отвлече и убие?

Почти нищо не потвърждаваше това предположение, ала повечето теории започваха без много доказателства. Замисли се за първоначалното следствие и вероятността то да е било опорочено от самото управление. В следственото дело нямаше абсолютно нищо, което да загатва, че престъплението има расистки мотиви. Но през 1988-а в полицията бяха полагали всички усилия да замазват расовите проблеми. През онази година под повърхността бе гноила расова омраза, ала управлението и градските власти се бяха правили, че не забелязват. Циреят се беше пукнал след няколко години и бе разтърсил града с тридневни бунтове, най-опасните в страната през последния четвърт век. Бош трябваше да има предвид, че разследването на убийството на Ребека Верлорън може да е било опорочено в опит да не позволят на гнойта да излезе на повърхността.

— Готов ли сте?

Той вдигна глава и видя, че Робърт Верлорън стои до него. Лицето му беше потно от напрежение. Държеше готварската си шапка в ръка — ръката му все така леко трепереше.

— Да, разбира се. Стига вие да сте готов.

Верлорън се настани срещу него.

— Винаги ли е така? — попита Бош. — Толкова препълнено?

— Всяка сутрин. Днес сервирахме сто шейсет и две чинии. Много хора разчитат на нас. Не, чакайте, сто шейсет и три. Забравих за вас. Как беше?

— Адски вкусно. Благодаря ви, имах нужда да се подкрепя.

— Моят специалитет.

— Малко е по-различно от това да готвите за Джони Карсън и хората в Малибу, а?

— Да, но това не ми липсва. Изобщо. Просто отклонение от пътя, за да открия къде ми е мястото. Но сега съм тук, благодарение на Господ, и тук искам да бъда.

Бош кимна. Неволно или не, Верлорън му съобщаваше, че новият му живот е постигнат чрез намесата на вярата. Често установяваше, че хората, които най-много говорят за нея, имат най-малко вяра.

— Как ме намерихте? — попита Верлорън.

— С партньорката ми вчера разговаряхме с жена ви и тя ни каза, че когато за последен път чула за вас, сте били тук. Снощи започнах да ви търся.

— Не бих се мотал по тия улици нощем, ако бях на ваше място.

В гласа му се долавяше слаб карибски акцент, произгладен от времето.

— Мислех, че ще ви заваря на някоя опашка, а не в кухнята.

— Е, до не толкова отдавна стоях на опашката. Трябваше да мина през нея, за да стигна на мястото, където съм сега.

Бош беше слушал много такива мантри.

— Откога не пиете?

Верлорън се усмихна.

— Последният път ли? Малко повече от три години.

— Вижте, не искам да ви принуждавам да преживеете травмата отпреди седемнайсет години, обаче възобновихме следствието.

— Няма нищо, детектив. Аз преживявам травмата всяка вечер, когато затворя очи, и всяка сутрин, когато се моля на Господ.

Хари кимна за пореден път.

— Тук ли искате да поговорим, да се поразходим навън или да отидем в Паркър Сентър, където можем да седнем в някоя тиха стая?

— Тук става. Чувствам се добре тук.

— Чудесно. Значи накратко ще ви обясня какво става. Аз работя в отдел „Неприключени следствия“. В момента преразглеждаме убийството на дъщеря ви, защото имаме нова информация.

— Каква информация?

Бош възприе друг подход. Бе скрил информацията от майката, но сега реши да я разкрие на бащата.

— Имаме съответствие между кръвта, открита по оръжието на убийството, и човек, който по онова време е живял в Чатсуърт. ДНК съответствие. Знаете ли какво е това?

Верлорън кимна.

— Знам. Като в случая с О'Джей Симпсън.

— Това съответствие не означава, че лицето е убиецът на Ребека, а че е било близо до престъплението и по този начин приближава и нас.

— Кой е този човек?

— След малко ще стигна и до това. Но първо искам да ви задам няколко въпроса, свързани с вас и случая, господин Верлорън.

— Какво ви интересува за мен?

Бош усети, че събеседникът му се напруга. Осъзна, че навярно е проявил неблагоразумие с този човек, като погрешно е взел мястото му в кухнята за признак, че е здрав, и е забравил предупреждението на Райдър за особеностите на бездомниците.

— Бих искал да науча някои неща за случилото се с вас през годините след убийството на Ребека.

— Какво общо има това?

— Може би нищо, но искам да знам.

— Случи се това, че се препънах и паднах в черна дупка. Отне ми много време да видя светлината и спасението. Имате ли деца?

— Едно. Момиче.

— Тогава разбирате какво искам да кажа. Изгубвате детето си така, както аз изгубих своето, и толкова, приятелю. Край. Вие сте като

празно шише, хвърлено през прозореца. Влакът си продължава, обаче вие лежите до релсите. На парчета.

Бош кимна. Знаеше всичко това. Водеше живот на мъчителна уязвимост: разбираше, че онова, което се случва в един далечен град, определя дали той ще живее, дали ще умре, или ще пропадне в същата черна дупка като Верлорън.

— След смъртта на дъщеря си сте изгубили ресторанта, нали?

— Да. Това беше най-хубавото нещо, което можеше да се случи. Имах нужда от това, за да открия кой съм всъщност. И да намеря пътя си дотук.

Хари знаеше, че такива емоционални защитни средства не са стабилни. По логиката на Верлорън можеше да се каже, че смъртта на дъщеря му е най-хубавото нещо, което е можело да се случи, защото е довела до загубата на ресторанта, която е станала причина за всичките му прекрасни открития за себе си. Това бяха пълни глупости и двамата го разбираха. Просто единият не можеше да го признае.

— Разказвайте, господин Верлорън — рече Бош. — Оставете всички проповеди за срещите си и за дрипльовците на опашката. Разкажете ми как сте се препънали. Разкажете ми как сте паднали в оная черна дупка.

— Току-що го направих.

— Не всеки, който изгуби детето си, пада в дупката. Вие не сте единственият, с когото се е случило такова нещо, господин Верлорън. Някои хора излизат по телевизията, други се кандидатираат за Конгреса. И не ми казвайте, че е защото сте обичали дъщеря си повече от тях. Всички обичаме децата си.

Верлорън се умълча и силно стисна устни. Бош виждаше, че го е разгневил. Това и целеше. Трябваше да го притисне.

— Добре — накрая въздъхна бащата. — Добре.

И толкова. Мускулите на долната му челюст се стегнаха. Мъката от тези седемнайсет години се беше отпечатала на лицето му. Хари можеше да я прочете като меню. Мезета, основни ястия, десерти. Разочарование, гняв, безнадеждна скръб.

— Кое е добре, господин Верлорън?

Верлорън кимна и свали и последната стена.

— Бих могъл да обвинявам вас, обаче трябва да обвиня себе си. Аз изоставих дъщеря си в смъртта, детектив. И тогава единственото

място, където можех да се скрия от предателството, беше бутилката. Бутилката отваря черната дупка. Разбирате ли?

— Опитвам се. Обяснете ми какво значи „да обвинявам вас“. Ченгетата ли имате предвид? Или белите?

— Имам предвид всичко.

Верлорън се завъртя на стола си и опря гръб на стената до масата. Взря се във вратата, която водеше към уличката. Не гледаше Бош. На детектива му се искаше да вижда очите му, ала бе готов да остави нещата на течението, стига бащата да продължи да говори.

— Тогава да започнем с ченгетата. Защо обвинявате ченгетата? Какво са направили?

— Нима очаквате аз да ви кажа какво сте направили вие?

Бош внимателно помисли, преди да отговори. Усещаше, че това е преломният момент в разговора, и предчувстваше, че този човек има да сподели нещо важно.

— Да започнем с факта, че сте обичали дъщеря си, какво ще кажете?

— Разбира се.

— Случилото се с нея изобщо не е трябвало да се случва, господин Верлорън. Аз не мога да променя нищо. Но мога да се опитам да говоря от нейно име. Ето защо съм тук. Няма да направя същото като ченгетата преди седемнайсет години. Ако още обичате дъщеря си, ако ви е скъпа нейната памет, ще ми разкажете историята. Ще ми помогнете да говоря от нейно име. Това е единственият начин да изкупите онова, което сте направили тогава.

Верлорън закима още по средата на речта на Бош. Детективът разбра, че го е спечелил, че бащата ще разкрие душата си. Ставаше въпрос за изкупление.

По лявата буза на Верлорън се търкулна самотна сълза, почти незабележима на фона на тъмната му кожа. Някакъв мъж в мръсни кухненски бели дрехи влезе в стаята с бележник в ръка, но Бош побърза да му даде знак да се махне. Зачака и Верлорън най-последно заговори.

— Предпочетох себе си пред нея и накрая така или иначе се изгубих.

— Как се случи това?

Бащата притисна устата си с длан, сякаш в опит да попречи на тайните да се излеят. После отпусна ръката си.

— Един ден прочетох във вестника, че дъщеря ми е била убита с пистолет, който идвал от обир. Грийн и Гарсия не ми го бяха казали. Затова попитах детектив Грийн и той ми каза, че мъжът с пистолета го бил купил, защото го било страх. Бил евреин и го заплашвали. Помислих си...

Верлорън млъкна и се наложи Бош да го окуражи.

— Помислили сте си, че Ребека е била нарочена заради смесената си раса, така ли? Защото баща ѝ е чернокож?

Бащата кимна.

— Да, помислих си го, защото от време на време имаше подмятания и такива неща. Не всички виждаха красотата в нея. Не като нас. Аз исках да живеем в Уестсайд, обаче Мюриъл беше оттам. Там беше домът ѝ.

— Какво ви каза Грийн?

— Каза ми: не, не било това. Били проверили и нямало такава вероятност. Това не ми се... не ми се струваше вярно. Струваше ми се, че пренебрегват тая възможност. Продължих да се обаждам и да питам. Притисках ги. Накрая отидох при един клиент от ресторанта, който беше член на полицейската комисия. Разказах му за това и той обеща да провери нещата.

Верлорън кимна, по-скоро на себе си, отколкото на Бош. Явно укрепваше вярата в действията си като баща, търсец справедливост за дъщеря си.

— И какво стана? — насърчи го Хари.

— Посетиха ме двама полицаи.

— Грийн и Гарсия ли?

— Не, не те. Други. Дойдоха в ресторанта ми.

— Как се казваха?

Верлорън поклати глава.

— Така и не ми се представиха. Само ми показаха значките си. Бяха детективи, струва ми се. Казаха ми, че не бивало да притискам Грийн. Казаха ми да престана, защото само съм мътел водата. Точно така се изразиха, мътел съм водата. Като че ли ставаше въпрос за мен, а не за дъщеря ми.

Той тръсна глава. Гневът му още кипеше след толкова много години. Бош му зададе очевиден въпрос, очевиден, защото отлично знаеше как са работили в ЛАПУ по онова време.

— Заплашвах ли ви?

— Да, заплашвах ме — изсумтя Верлорън. — Знаели, че дъщеря ми била бременна, обаче не можели да открият клиниката, където отишла да абортира. Така че нямало тъкан, която да използват, за да идентифицират бащата. Нямало как да се определи кой е. Казаха, че само трябвало да зададат няколко въпроса за мен и нея, като с моя клиент в полицейската комисия, и щели да плъзнат слухове. Казаха, че само няколко въпроса където трябва, и съвсем скоро хората щели да си мислят, че съм аз.

Бош не го прекъсна. Собственият му гняв започваше да стяга гърлото му.

— Казаха, че щяло да ми е трудно да запазя бизнеса си, ако всички си мислят, че съм... че съм извършил това с дъщеря си...

По тъмно му лице потекоха още сълзи. Той не направи нищо, за да ги спре.

— И затова постъпих така, както искаха. Престанах и се отказах. Повече не мътих водата. Казах си, че няма значение, че това няма да ни върне Беки. Затова повече не се обадох на детектив Грийн... и те така и не разкриха убиеца. След известно време започнах да пия, за да забравя какво съм изгубил и какво съм направил, за да забравя, че съм поставил себе си, гордостта, репутацията и бизнеса си пред дъщеря си. И съвсем скоро, преди да се усетя, стигнах до оная черна дупка, за която ви разправях. Паднах в нея и още се опитвам да се измъкна.

След малко Верлорън се успокои и погледна Бош.

— Какво ще кажете за тая история, детектив?

— Съжалявам, господин Верлорън. Съжалявам за случилото се. За всичко.

— Тая история ли искахте да чуете?

— Просто исках да узная истината. Ако щете вярвайте, това ще ми помогне. Ще ми помогне да говоря от нейно име. Можете ли да ми опишете ония двамата, които са дошли при вас?

Верлорън поклати глава.

— Беше отдавна. Сигурно няма да ги позная, ако ги видя. Винаги съм мислил за единия като за Мистър Мускуло, защото главата му

беше обръсната и стоеше със скръстени ръце като човечето от рекламата.

Бош кимна и стисна зъби от гняв. Знаеше кой е Мистър Мускуло. Постара се обаче въпросът му да прозвучи спокойно.

— Жена ви знаеше ли за всичко това?

Верлорън отново поклати глава.

— Мюриъл не знаеше абсолютно нищо. Криех го от нея. Това беше моето бреме.

Избърса лицето си и като че ли изпита известно облекчение, след като най-после бе разказал цялата история.

Бош бръкна в задния си джоб, извади старата снимка на Роланд Маки и я сложи на масата пред бащата.

— Познавате ли това момче?

Верлорън дълго гледа снимката, после поклати глава отрицателно.

— Трябва ли? Кой е той?

— Казва се Роланд Маки. През осемдесет и осма е бил с две години по-голям от дъщеря ви. Не е учил в „Хилсайд“, но е живеел в Чатсуърт.

Зачака отговор, ала не получи. Верлорън просто се взираше в снимката на масата.

— Това е полицейска фотография. Какво е извършил?

— Откраднал кола. Обаче има досие, което го свързва с бели екстремисти. В и извън затвора. Името говори ли ви нещо?

— Не. Трябва ли?

— Не знам. Само питам. Спомняте ли си дали дъщеря ви някога е споменавала името му, или може би името Ро? Опитваме се да установим дали пътищата им не са се пресекли някъде. Долината е доста голяма. Може да са...

— Къде е учил?

— В чатсуъртската гимназия, но не е завършил.

— Ребека ходи в чатсуъртската гимназия на шофьорски курсове през лятото, преди да я убият.

— Искате да кажете през осемдесет и седма ли?

Верлорън кимна.

— Ще проверя.

Но се съмняваше, че тази следа ще го отведе донякъде. Маки бе напуснал преди лятото на 1987-а и се беше върнал, за да вземе диплома, чак през 1988-а. И все пак си струваше да покрият и тази възможност.

— Ами кино? Тя ходеше ли на кино и в търговските центрове?

Бащата сви рамене.

— Тя беше шестнайсетгодишна. Естествено, че обичаше кино. Повечето ѝ приятелки имаха коли. Щом навършиха шестнайсет и седнаха зад волана, започнаха да ходят навсякъде. Жена ми мърмореше, че само това ги интересувало — кино, търговски центрове и Мадона.

— Кои търговски центрове? Кои кина?

— Ходеха в Нортридж Мол, защото беше наблизо, нали разбирате. Също обичаха да ходят в автокиното на Уинетка. Така можеха да седят в колата и да си приказват по време на филма. Едно от момичетата имаше кабрио и най обичаха да ходят с него.

Бош се съсредоточи върху автокиното. Беше го забравил, когато с Райдър бяха разговаряли за кината. Но един от арестите на Роланд Маки бе свързан с обир в същото автокино на Уинетка. Това го превръщаше в главна възможност като място, където да са се пресекли пътищата им.

— Ребека и приятелките ѝ често ли ходеха в автокиното?

— Ходеха в петък вечер, когато пускаха новите филми.

— Срецаха ли се с момчета там?

— Предполагам. Нали разбирате, всичко това са само догадки. Нямаше нищо нередно или неестествено в това дъщеря ни да ходи на кино с приятелките си, да се среща с момчета и така нататък. Едва след като се случи най-страшното, хората питат: „Защо не сте знаели с кого е?“ Мислехме си, че всичко е наред. Пратихме я в най-доброто училище, което намерихме. Приятелките ѝ бяха от добри семейства. Не можехме да бдим над нея всеки момент. В петък вечер — по дяволите, почти всяка вечер — работех до късно в ресторанта.

— Разбирам. Не ви осъждам като родител, господин Верлорън. Не виждам нищо нередно в това. Просто хвърлям мрежа. Събирам колкото може повече информация, защото човек никога не знае какво може да се окаже важно.

— Да бе! Тая мрежа се закачи за камък и се скъса преди много години.

— Може и да не е.

— Значи смятате, че тоя Маки е убиецът, така ли?

— Той е свързан по някакъв начин, засега сме сигурни само в това. Съвсем скоро ще знаем повече. Обещавам ви.

Верлорън се обърна и за пръв път по време на разговора погледна Бош право в очите.

— Когато стигнете до това, ще говорите от нейно име, нали, детектив?

Бош бавно кимна. Струваше му се, че знае какво го пита бащата.

— Да, ще говоря от нейно име.

Киз Райдър седеше на бюрото си със скръстени ръце, като че ли цяла сутрин беше чакала Бош. Беше се намръщила и той разбра, че се е случило нещо.

— Получи ли материалите от ОБ?

— Прегледах ги. Не ми позволиха да ги изнеса.

Хари се настани срещу нея.

— А нещо хубаво?

— Зависи от гледната точка.

— Е, и аз научих някои неща.

Той се огледа. Вратата на Ейбъл Прат зееше и Бош го видя вътре, наведен над малкия хладилник до бюрото му. Прат можеше да ги чуе. Не че не му вярваше. Вярваше му. Ала не искаше да го поставя в положение да чуе нещо, което не желае или не е готов да чуе. Също като Райдър, когато бяха разговаряли по телефона.

Хари отново се обърна към партньорката си.

— Искаш ли да се поразходим?

— Да.

Станаха и тръгнаха към изхода. Прат вече разговаряше по телефона. Хари привлече вниманието му, направи жест, сякаш пие кафе, и въпросително го посочи с показалец. Прат завъртя глава и повдигна кофичка кисело мляко, като че ли искаше да каже, че има всичко, от каквото се нуждае. Бош зърна в млякото зелени късчета. Опита се да се сети за зелени плодове и му хрумна само киви. Помисли си, че единственият възможен начин още повече да развалиш вкуса на киселото мляко е да му сложиш киви.

Слязоха с асансьора във фойето и излязоха отпред при фонтана.

— Е, къде искаш да идем? — попита Киз.

— Зависи колко имаме да си говорим.

— Сигурно много.

— Предишния път, когато работех в Паркър Сентър, бях пушач. Когато исках да се поразходя и да помисля, отивах до Юниън Стейшън

и си купувах цигари от магазина. Харесваше ми там. В централната зала има удобни столове. Поне по-рано имаше.

— Звучи ми добре.

Тръгнаха натам по Лос Анджелис Стрийт. Първата сграда, която подминаха, беше федералната офис сграда и Бош забеляза, че бетонните бариери, издигнати през 2001-ва срещу потенциални коли-бомби, още са тук. Опасността, изглежда, не смущаваше хората на опашката пред сградата. Чакаха за имиграционната служба, всеки стиснал документи и готов да подаде молба за гражданство. Чакаха под мозайката на фасадата, която изобразяваше хора, облечени като ангели, с вперени в небето очи.

— Защо не започнеш пръв, Хари? — предложи Райдър. - Разкажи ми за Робърт Верлорън.

Бош повървя още малко, преди да започне.

— Хареса ми. Измъкнал се е от дупката. Готви по сто-двеста закуски на ден. Нахрани и мен, беше много вкусно.

— Сигурна съм, че подбива цените в „Пасифик“. Какво ти е казал, че толкова те е ядосал?

— Какви ги говориш?

— Ти четеш моите мисли, аз чета твоите. Знам, че ти е казал нещо, което те е вбесило.

Бош кимна. Определено сякаш не бяха минали три години, откакто не работеха заедно.

— Ървинг. Или поне си мисля, че е Ървинг.

— Разказвай.

Хари й повтори историята, която преди по-малко от час му бе разказал Верлорън. Свърши с описанието, макар и оскъдно, на двамата мъже с детективски значки, които бяха отишли в ресторанта и го бяха заплашили, за да не упорства с расовия аспект.

— И на мен ми прилича на Ървинг — съгласи се Райдър.

— И някой от неговите копои. Може да е бил Маклелан.

— Възможно е. Значи смяташ, че Верлорън е чист, така ли? Отдавна е в Квартала на играчките.

— Така ми се струва. Твърди, че от три години бил трезвеник. Обаче нали знаеш, след като седемнайсет години си мислил за нещо, скоро предположенията се превръщат във факти. И все пак всичко, което ми разказа, явно се вписва в контекста. Смятам, че са прикрили

случая, Киз. Може да са знаели какво се задава, че градът ще пламне. Родни Кинг не е бил бензинът. А само кибритената клечка. Нещата са се трупали и хората горе може да са си казали, че за доброто на всички трябва да скрият истината. Жертвали са справедливостта за Ребека Верлорън.

Пресичаха по надлеза на Лос Анджелис Стрийт над магистрала 101. Под тях вдигаха пушек осем платна с пълзящи автомобили. Яркото слънце се отразяваше в предните стъкла, сградите и бетона. Бош си сложи черните очила.

Трафикът вдигаше такъв шум, че Райдър трябваше да повиши глас.

— Това не е в твой стил, Хари.

— Кое?

— Да се опитваш да ги оправдаеш, че са извършили нещо толкова ужасно. Обикновено търсиш злото в тях.

— Искаш да кажеш, че си открила злото в архива на ОБ.

— Така ми се струва.

— И просто са те пуснали вътре, така ли?

— Рано сутринта отидох да видя нашия човек. Занесох му кафе от „Старбък“ — той мрази боклуците от барчето. Това ми осигури пропуск за кабинета му. Разказах му какво сме открили и какво искаме да направим. Освен това той ми има доверие. Затова ме пусна в специархива.

— Отдел „Обществени безредици“ е бил създаден и разформиран, преди той да дойде в управлението. Знаел ли е за него?

— Сигурна съм, че са го осведомили, след като е заел поста. Може би дори преди това.

— Каза ли му конкретно за Маки и Чатсуъртските осмици?

— Не конкретно. Казах му само, че случаят, с който се занимаваме, е свързан със старо следствие на ОБ и че трябва да вляза в специархива, за да прегледам една папка. Той прати лейтенант Хофман с мен. Влязохме, намерихме папката и трябваше да я прегледам, докато Хофман седеше на масата срещу мен. Знаеш ли, Хари? В специархивите има адски много папки.

— В които са скрити всички скелети...

На Бош му се прииска да каже още нещо, но не бе сигурен как да се изрази. Райдър го погледна и прочете мислите му.

— Какво има?

Той не отговори веднага, ала Киз го изчака.

— Казваш, че човекът на шестия ти има доверие. А ти вярваш ли му?

Райдър го погледна в очите.

— Като на теб, Хари.

— Това ме устройва.

Тя понечи да се обърне към Аркадия, но Бош посочи старото публо, мястото, където беше основан Лос Анджелис. Искаше да заобиколят по дългия път.

— Отдавна не съм идвал тук. Хайде да го поразгледаме.

Прекосяха кръглия двор, където падретата всеки Великден благославяха животните, и минаха покрай Мексиканския културен институт. Тръгнаха покрай аркадата с евтини сувенирни сергии. От невидими тонколони се носеше записана музика, ала в контрапункт се чуваше китара на живо.

Музикантът — старец — седеше на една пейка пред Авила Адоби. Спряха и го послушаха. Свиреше мексиканска балада. На Бош му се струваше, че я е чувал, но не можеше да си спомни точно.

Той впери поглед в кирпичената постройка зад китариста и се зачуди дали дон Франсиско Авила е имал представа за какво спомага, когато през 1818-а е заявил претенциите си за това място. От него щял да израсне град. Огромен град. И също толкова зъл. Град на изобретателност. Място, където изглеждаше също толкова лесно да постигнеш мечтите си, колкото и издигнатия на хълма надпис, но и където действителността винаги бе различна. Пътят към този надпис на хълма беше преграден със заключен портал.

Град, пълен с богати и бедни, кинозвезди и статисти, шофьори и возени, хищници и плячка. С тлъсти и гладни, с малко място помежду им. Град, който въпреки всичко това ги караше всеки ден да се редят на опашка и чакат зад бетонните бариери, за да влязат и да останат тук.

Бош извади парите от джоба си и пусна една петачка в кошничката на стария музикант. Двамата с Райдър минаха през старата винарна Кукамонга, чиито изби бяха превърнати в галерии и сергии на художници, и излязоха на Аламеда. Пресякоха улицата към гарата —

часовниковата кула е издигаше пред тях. По пътя минаха покрай слънчев часовник с надпис, изсечен на гранитния постамент.

*Зрение да виждаш
Вяра да вярваш
Смелост да го направиш*

Юниън Стейшън беше създадена да отразява града, който обслужваше, и начина, по който трябваше да функционира той. Представляваше смесица от архитектурни стилове — испански колониален, католически, модернизъм, ар деко, югозападен и мавритански. Ала за разлика от останалата част на града, стиловете на гарата се сливаха в нещо уникално и красиво. Бош я обожаваше.

През стъклените врати влязоха в просторната входна зала, после високата арка ги отведе в грамадната чакалня. Докато я разглеждаше, Хари си спомни, че навремето идваше тук не само за цигари, но и за да се обнови. Да влезеш в Юниън Стейшън бе нещо като да влезеш в черква, в катедрала. Гласовете на пътниците се издигаха във високата централна чакалня и се превръщаха в хор от плавен шепот.

— Обичам да идвам тук — каза Райдър. — Гледал ли си „Блейд рънър“?

Бош кимна и каза:

— Това беше полицейският участък, нали?

— Да.

— А ти гледала ли си „Истински изповеди“?

— Не. Хубав ли е?

— Да. Трябва да го гледаш. Поредната история за Черната далия и заговорите в ЛАПУ.

Тя изпъшка.

— Мерси. Съмнявам се, че в момента имам нужда точно от това.

Взеха си кафе и отидоха в чакалнята. Редиците кафяви кожени седалки приличаха на луксозни пейки в черква. Бош вдигна поглед нагоре, както винаги правеше тук. Шест грамадни полилея висяха в два реда на дванайсет метра над тях. Райдър също вдигна глава.

Хари посочи две седалки до будката за вестници. Седнаха на меката кожа и оставиха чашите си върху широките странични

облегалки.

— Готов ли си да поговорим? — попита Райдър.

— Ако ти си готова. Какво имаше в оная папка в спецархива? Толкова ли беше зловещо?

— Ами например, пишеше за Маки.

— Като заподозрян в делото Верлорън ли?

— Не, папката няма нищо общо с Верлорън. Всичко се отнася за следствие, приключено тайно още преди Ребека Верлорън да забременее, камо ли да я отвлекат от леглото ѝ през нощта.

— Добре, тогава какво общо има с нас?

— Може би нищо, може би много. Нали знаеш за оня тип, при когото живее Маки — Уилям Бъркхарт?

— Да.

— И той е вътре. Само че навремето бил по-известен като Били Блицкрига. Така му викали в бандата на Осмиците.

— Ясно.

— През март осемдесет и осма Били Блицкрига влязъл за една година, задето поругал синагога в Северен Холивуд. Материални щети, графити, изпражнения, всичко, както си му е редът.

— Престъпление от омраза. Само него ли са пипнали?

— Свалили отпечатък от флакон спрей, открит в канавка на една пряка от синагогата. Та затова го отнесъл той. Признал се за виновен, иначе щели да го използват за назидание и той го знаел.

Бош мълчеше, за да не прекъсне потока на мисълта ѝ.

— В докладите и пресата Бъркхарт — или Блицкрига, или както решиш да му викаш — бил изобразен като главатар на Осмиците. Казвали, че призовавал хиляда деветстотин осемдесет и осма да стане година на расови и етнически бунтове в памет на техния любим Адолф Хитлер. Наясно си с тия глупости. РСВ, отмъщението на белите отрепки и прочее.

— Схващам картинката.

— Така или иначе, разполагали с много сведения за Бъркхарт. Свързали го със синагогата и се обърнали към федералните власти, за да го обвинят в нарушаване на гражданските права. На гърба му лежали много престъпления, като се почне със самото начало на годината, когато отпразнували Нова година, като изгорили кръст пред дома на чернокожо семейство в Чатсуърт. После следвали още три

такива подвига, телефонен тормоз, заплахи с бомби. Взломът в синагогата. Даже съсипали една еврейска детска градина в Енсино. И всичко това в началото на януари. Освен това започнали да обикалят улиците, избирали мексикански хамали и ги примамвали в пустинята, където ги пребивали, изоставяли или и двете, обикновено и двете. Така разпалвали вражда, която според тях щяла да доведе до разделение на расите.

— Да, слушал съм тая песен.

— Както казах, били готови да използват Бъркхарт за назидание на останалите и ако го бяха направили, щяха да му тръснат най-малко десет години във федерален пандиз.

— И той приел сделката.

— Да. Излежал година в „Уейсайд“ с петгодишен условен срок. Така се приключило с Осмиците. Пръснали се и опасността преминала. И всичко това се случило до края на март, много преди Верлорън.

Докато обмисляше информацията, Бош наблюдаваше една бързаща жена, която мъкнеше малко момиче за ръка към пероните. Теглеше и тежък куфар и погледът ѝ беше вторачен в изхода. Детето бе вдигнало глава и зяпаше тавана. Усмиваше се на нещо. Бош погледна и видя детски балон, увиснал под тавана. Бедата на едно дете беше тайната усмивка на друго. Балонът бе оранжево-бял, с форма на риба: покрай дъщеря си Хари знаеше, че това е анимационният герой Немо. Представи си своето момиченце, ала също толкова бързо прогони спомена, за да може да се съсредоточи. Погледна Райдър и попита:

— И какво е участието на Маки във всичко това?

— Той бил нещо като изтърсака на бандата. Смятали го за идеален за вербуване. Завършил гимназия, без никакви перспективи. Бил на изпитателен срок за обир и досието му като малолетен било пълно с кражби на коли, грабежи и дрога. Тъкмо такъв търсели. Неудачник, от когото можели да изваят бял воин. Но след като го привлекли, открили, че е — ще цитирам Бъркхарт — по-тъп от негро, докарано от Африка. Явно бил толкова глупав, че се наложило да престанат да го пращат на графитни набези, защото не можел да научи даже правописа на основните им расистки лозунги. Според мен страда от дислексия.

Бош поклати глава.

— Въпреки фаловете в делото Верлорън, не го виждам тоя тип.

— Съгласна съм. Смятам, че е изиграл роля, но не главната. Просто не му сече пипето.

Хари реши да остави Маки и да се върне към началото на разказа ѝ.

— Щом са имали всички тия сведения за Осмиците, защо са опандизили само Бъркхарт?

— Ще стигна и до това.

— Тук ли идва проблемът с корупцията?

— Позна. Разбираш ли, Бъркхарт бил ръководител в Осмиците, обаче не и *ръководителят*.

— Аха.

— Ръководителят бил идентифициран като някой си Ричард Рос. Бил по-голям от другите. Фанатик. Двайсет и една годишен. Бил добър оратор и вербувал Бъркхарт и повечето други Осмици. Всъщност той организираше всичко.

Бош кимна. Ричард Рос бе обикновено име, но му се струваше, че се досеща накъде води това.

— Тоя Ричард Рос да не е Ричард Рос-младши?

— Точно така. Детето чудо на капитан Рос.

Капитан Ричард Рос беше дългогодишен шеф на Вътрешния отдел в ранните години от полицейската кариера на Бош. Вече бе пенсиониран.

Останалите части от мозайката веднага си застанаха по местата.

— Значи са измъкнали малкия, спасили са татенцето му и са спестили срама на управлението — заключи Хари. - Стоварили са всичко върху Бъркхарт, заместника на Рос. Той отишъл в „Уейсайд“ и групата се пръснала. Приписали са всичко на младежки темперамент.

— Позна.

— Чакай да се сетя: всички сведения са идвали от Ричард Рос-младши.

— Бива си те. Това било част от сделката. Ричард-млад-ши издал всички и ОБ нямало нужда от нищо повече, за да се справи с групата.

— Нищо работа за Ървинг.

— И знаеш ли кое е най-смешното? Струва ми се, че Ървинг е еврейско име.

Бош поклати глава.

— Независимо дали е еврейско, изобщо не е смешно.

— Знам де.

— Не и ако Ървинг е виждал една от последиците от случая.

— Доколкото мога да чета между редовете на доклада, Ървинг е виждал всички възможни последици.

— Сделката му е дала власт над Вътрешния отдел. Имам предвид истинска, абсолютна власт над разследваните и начините на разследване. Рос вече е бил в джоба му. Това обяснява много неща, които ставаха навремето.

— Повечето са били преди мен.

— Значи са се погрижили за Осмиците и Ървинг е получил голямо парче от баницата — можел е да върти Ричард Рос-старши на малкото си пръстче — замислено рече Бош. — Но после Ребека Верлорън е убита с пистолет, откраднат от човек, когото Осмиците са тормозили, и крадецът най-вероятно е един от изтърсаците, които са оставили на свобода. Цялата им сделка е можела да отиде на кино, ако някой свържел убийството с Осмиците, а оттам и с тях.

— Точно така. Затова са се намесили и са отклонили следствието в друга посока.

— Мръсници — изсумтя Бош.

— Бедният Хари. Сигурно още си ръждясал от бездействието си. Ти си мислеше, че са смотали случая, защото са се опитвали да спасят града от пожар. А всъщност няма абсолютно нищо героично.

— Не, те просто са се опитвали да спасят собствената си кожа и положението, което са си осигурили със сделката с Рос. Положението, което си е осигурил Ървинг.

— Всичко това са само предположения — предупреди го Райдър.

— Да де, просто четене между редовете, по дяволите.

Изпита силно желание да запали цигара. От година не му се беше случвало. Погледна към будката за вестници и видя пакетите зад щанда. Извърна се. Вдигна очи към балона на тавана. Струваше му се, че знае как се е озовал там Немо.

— Кога се е пенсионирил Рос?

— През деветдесет и първа. Останал на работа, докато не направил двайсет и пет години стаж — позволили му, — и се пенсионирил. Проверих: преселил се в Айдахо. Пуснах и Младши през компютъра — и той вече се бил преселил, преди таткото. Сигурно в

някоя от ония бели общности с висока ограда, където се чувства у дома.

— И сигурно се е пръскал от смях, когато тоя град се разпадна след Родни Кинг през деветдесет и втора.

— Сигурно, но не задълго. През деветдесет и трета катастрофирал в нетрезво състояние и загинал. Връщал се от антиправителствена демонстрация. Каквото повикало, такова се обадило.

Бош усети тъп удар в корема. Беше започнал да харесва Ричард Рос-младши като кандидат за убийството на Верлорън. Можеше да е използвал Маки, за да се снабди с оръжието и да му помогне да пренесат жертвата по склона. Сега обаче Младши бе мъртъв. Нима тяхното следствие щеше да ги отведе до такава задънена улица? Нима щяха да се върнат при родителите на Ребека Верлорън и да им кажат, че тяхната отдавна мъртва дъщеря е убита от също отдавна мъртъв човек? Що за справедливост щеше да е това?

— Знам какво си мислиш — каза Райдър. — Че може да е бил нашият човек. Съмнявам се. Според компютъра той получил шофьорската си книжка в Айдахо през май осемдесет и осма. Би трябвало вече да е бил там, когато са убили Верлорън.

— Да, би трябвало.

Елементарната компютърна проверка на шофьорската книжка не го беше убедила. Той отново прекара цялата информация през филтрите, за да види дали няма да се сети за нещо друго.

— Добре, хайде да го обсъдим накратко, за да се уверим, че съм разбрал всичко правилно. През осемдесет и осма имаме шайка момчетии в Долината, които се наричат Осмиците и се опитват да разпалят расова свещена война. Управлението се заема с тях и скоро установява, че мозъкът, който стои зад групата, е синчето на нашия капитан Рос от Вътрешния отдел. Комисар Ървинг вдига показалец на вятъра и си мисли: „Хммм, струва ми се, че мога да използвам случая в своя изгода“. Прекратява разследването на Ричард-младши и принася Били Блиц Бъркхарт в жертва на боговете на правосъдието. Осмиците са пръснати, едно на нула за добрите. И Ричард-младши се измъква, едно на нула за Ървинг, защото Ричард-старши вече е в джобчето му. И всички заживяват честито. Пропускам ли нещо?

— Всъщност е Били Блицкрига.

— Добре, нека е Блицкрига. И всичко приключва до ранна пролет, така ли?

— До края на март. И в началото на май Ричард Рос-младши се преселва в Айдахо.

— Добре, после през юни някой прониква в дома на Сам Уайс и му открадва пистолета. През юли, в деня след нашия национален празник, едно момиче от смесена раса е отвлечено от дома си и убито. Не изнасилено, а убито — което е особено важно. Инсценирано е самоубийство. Обаче изпълнението е кофти, по всичко личи, че го е направил аматьор. Гарсия и Грийн се заемат със случая и провеждат следствие, което не ги отвежда доникъде, защото, с тяхно знание или не, са отклонени в друга посока. И сега, след седемнайсет години, оръжието на убийството безспорно е свързано с човек, който само няколко месеца преди убийството се е мотал с Осмиците. Какво пропускам?

— Като че ли нищо.

— Значи въпросът е дали е възможно Осмиците да не са се били пръснали. Да са продължили да разпалват вражда, само че вече опитвайки се да замаскират подписа си? И да са повишили залога до убийство?

— Всичко е възможно, но не е много логично. Целта на Осмиците е била да вдигат лозунги — публични лозунги. Изгаряли кръстове и драскали по стените на синагоги. Обаче какъв лозунг е да убиеш някого и после да се опиташ да инсценираш самоубийство?

Бош кимна. Киз имаше право.

— Обаче те са знаели, че полицията им диша във вратовете — каза той. — Може някои от тях да са продължили да действат, но като някакво нелегално движение.

— Всичко е възможно.

— Добре, та значи Рос-младши би трябвало да е в Айдахо, Бъркхарт е в „Уейсайд“. Двамата ръководители. Кой е останал освен Маки?

— В папката има още пет имена. Нито едно от тях не ми говореше нищо.

— Засега това е нашият списък на заподозрените. Трябва да ги проверим и да видим откъде идват — чакай малко, чакай малко! Дали Бъркхарт още е бил в „Уейсайд“? Ти каза, че са му дали година, нали

така? Това означава, че са го пуснали след пет-шест месеца, стига да не се е забъркал в нещо там. Кога точно е влязъл?

— Не. Би трябвало да е влязъл в „Уейсайд“ в края на март или началото на април. Не може да е...

— Няма значение кога е влязъл в „Уейсайд“. Кога са го арестували? Кога се е случила оная история със синагогата?

— През януари. В началото на януари. Имам точната дата в папката.

— Добре, началото на януари. Ти каза, че отпечатъците по флакона със спрей са ги отвели при Бъркхарт. Колко време е отнело това през осемдесет и осма, когато сигурно още са го правили ръчно — седмица, в толкова „актуален“ случай. Ако са прибрали Бъркхарт към края на януари и не са го пуснали под гаранция...

Хари широко разпери ръце и остави Райдър да довърши.

— Февруари, март, април, май, юни — възбудено каза тя. — Пет месеца. Спокойно може да е бил на свобода през юли!

Бош кимна. В окръжните затвори пращаха следствени, очакващи процес или излежаващи присъди до една година. Десетилетия наред системата се беше пръскала по шевовете, което бе водило до предсрочно освобождаване на затворници. Понякога един излежан ден се беше смятал за три от присъдата.

— Това ми се струва много правдоподобно, Хари.

— Може би даже прекалено. Трябва да го проверим.

— Ще видя в компютъра кога са пуснали Бъркхарт от „Уейсайд“. Това променя ли нещо за подслушването?

Бош се замисли дали да не позабавят нещата.

— Предлагам да продължим с подслушването. Ако датите в „Уейсайд“ съвпадат, ще следим Маки и Бъркхарт едновременно. Ще подплашим Маки, защото той е по-слабият. Ще го направим, когато е на работа, далеч от Бъркхарт. Ако сме прави, той ще го издаде. — Хари стана. — Обаче все пак трябва да проверим другите имена, другите членове на Осмиците.

Райдър продължаваше да седи.

— Мислиш ли, че ще се получи?

Бош сви рамене.

— Трябва.

Огледа се. Плъзна поглед по лицата в търсене на някой, който бързо да извърне очи от него. Почти очакваше да види Ървинг в навалищата. Мистър Мускуло на сцената. Така си мислеше Бош, когато Ървинг се появяваше на някое местопрестъпление.

Райдър най-после стана. Хвърлиха празните чаши в първото срещнато кошче за боклук и си тръгнаха към изхода. На вратата Бош се обърна — пак търсеше опашка. Знаеше, че вече не бива да изключват никакви вероятности. Гарата — толкова приятна и привлекателна само допреди двацет минути, сега му се стори подозрителна и заплашителна. Гласовете вече не бяха нежен шепот. В тях имаше нещо рязко. Звучаха гневно.

Излязоха. Слънцето се беше скрило зад облаци. На връщане нямаше да има нужда от тъмни очила.

— Съжалявам, Хари — каза Райдър.

— За какво?

— Просто си мислех, че ще е различно, когато се върнеш на работа. Е, върна се, това е първото ти следствие — какво ти се пада? Пак случай на корупция.

Бош кимна. Бяха пред слънчевия часовник. Погледът му попадна върху последния ред на думите, изсечени в гранита под него.

Смелост да го направиш

— Не се боя — отвърна той. — Обаче тях би трябвало да ги е страх.

— Готов съм — отговори комисар Гарсия на въпроса на Бош.

Хари кимна и отиде до вратата, за да покани двете жени от „Дейли Нюз“.

— Здравейте, аз съм Маккензи Уърд — представи се онази, която беше влязла първа. Явно тя бе репортерката. Другата носеше чанта с фотоапарат и триножник.

— Аз съм Еми Уърд — каза фотографката.

— Сестри ли сте? — попита Гарсия, въпреки че отговорът беше очевиден, защото двете жени, и двете двайсинагодишни, много си приличаха: привлекателни, широко усмихнати блондинки.

— Аз съм по-голямата — отвърна Маккензи. — Но не много по-голяма.

Ръкуваха се.

— Как така две сестри работят в един и същи вестник и даже отразяват едно и също събитие? — продължи да любопитства комисарят.

— Аз работих във вестника няколко години, после Еми също кандидатства. Нищо особено. Често работим заедно. Задачите се разпределят по жребий, така че е чиста случайност. Днес сме заедно, утре може да не сме.

— Имате ли нещо против първо да направим няколко снимки? — попита Еми. — Имам друга задача и трябва да побързам.

— Разбира се — усмихна се Гарсия, самата любезност. - Къде искате да застана?

Еми Уърд го снима седнал на заседателната маса с разтворено пред него следствено дело. Бош го бе донесъл, за да го използват като реквизит. По време на фотосеанса Хари и Маккензи Уърд стояха настрана и водеха неангажиращ разговор. Вече надълго бяха приказвали по телефона. Тя беше приела сделката. Ако публикуваше материала в утрешния вестник, щеше да получи изключителни права за отразяване на случая, когато заловяха убиеца. Не се бе съгласила лесно. Гарсия отначало беше подходил неловко към нея, преди да

предаде преговорите на Бош, който бе наясно, че никой репортер няма да допусне полицейското управление да му диктува кога да публикува материала си и как да го напише. Затова се съсредоточи върху момента на публикуването, а не върху начина. Изхождаше от предпоставката, че Маккензи Уърд ще може да напише репортаж, който да отговаря на целите му. Просто материалът трябваше да се появи по-скоро. Киз Райдър имаше уговорка със съдията за следобед. Ако получеха разрешение за подслушване, на другата сутрин щяха да почнат.

— Свързахте ли се с Мюриъл Верлорън? — попита репортерката.

— Да, цял следобед ще си е вкъщи и е готова да разговаря с вас.

— Отворих архива и прочетох всичко от онова време — тогава съм била осемгодишна. На няколко места се споменаваше за бащата и за ресторанта. И той ли ще е там?

— Съмнявам се. Пък и това по-скоро е история за една майка. Тя е запазила стаята на дъщеря си непокътната цели седемнайсет години. Каза, че ще ви позволи да я снимате, ако искате.

— Сериозно?

— Сериозно.

Бош я наблюдаваше. Младата жена се беше вторачила в позирацията Гарсия. Бош знаеше какво си мисли. Майката в замразената във времето спалня щеше да е много по-подходящ обект от някакво старо ченге на маса с папка отпред. Уърд се обърна към него и в същото време бръкна в дамската си чанта.

— Тогава ще се обадя да проверя дали може да задържа.

— Разбира се.

Репортерката излезе от кабинета, навярно защото не искаше Гарсия да я чуе как казва на редактора, че моли Еми да отиде с нея, тъй като ще направи още по-хубави снимки с майката.

Върна се след три минути и кимна на Бош. Той реши, че Еми явно ще остане с нея, за да отрази историята, но за последен път поиска да се увери и попита:

— Значи ще публикувате репортажа утре, нали?

— Определен е за прозореца — в зависимост от снимковия материал. Редакторът искаше да го задържи за неделя, да пусне хубав дълъг репортаж, обаче му казах, че имаме конкуренция. Винаги се опитваме да изпреварваме „Таймс“.

— Да, но какво ще каже, след като „Таймс“ не пусне нищо? Ще разбере, че сте го измамили.

— Не. Ще си помисли, че „Таймс“ са спрели материала, защото сме ги изпреварили. Такива неща непрекъснато се случват.

Бош кимна умно и пак попита:

— Какъв е тоя прозорец?

— Всеки ден пускаме репортаж на първа страница. Наричаме го „прозорец“, защото е в средата на страницата. И защото снимките се виждат през прозорчето на кутиите за вестници на улицата. Най-централното място.

— Чудесно.

При мисълта за значението на този репортаж се развълнува.

— Ако ме издъните, няма да го забравя — тихо каза Маккензи.

Гласът ѝ бе заплашителен — коравата репортерка показваше ноктите си. Бош разпери ръце, като че ли нямаше какво да крие.

— Няма. Вие имате изключителните права. Веднага щом се насочим към някого, ще ви се обадя. Само на вас.

— Благодаря. А сега хайде пак да обсъдим правилата. Мога да ви цитирам по име в репортажа, но не искате да присъствате на снимките, така ли?

— Да. Може да се наложи да работя под прикритие. Не искам лицето ми да се появява във вестника.

— Ясно. Какво прикритие?

— Не знам точно. Просто искам да си запазя тая възможност. Пък и комисарят е по-подходящ за снимки. Той е живял с мисълта за тоя случай по-дълго от мен.

— Е, мисля, че вече научих каквото ми трябва от архива и предишния ни разговор с вас, но все пак искам да седна с вас двамата за няколко минути.

— Както желаете.

— Готова съм — съобщи Еми след малко и започна да прибира техниката.

— Обади се във фотобюрото — отвърна сестра ѝ. — Направиха промяна и оставаш с мен.

— Аха. — Еми явно нямаше нищо против.

— Защо не се обадиш отвън, докато приключим с интервюто? — прибави Маккензи. — Искам да свърша материала колкото може по-

бързо.

Репортерката и Бош седнаха на масата при Гарсия, а фотографката излезе да се обади за новата си задача. Маккензи започна с въпрос към комисаря какво го е накарало да прати случая в „Неприключени следствия“. Докато той несвързано дрънкаше за случаите, които се запечатвали в паметта на всеки детектив, Хари усети, че го обзема презрение. Знаеше нещо, за което репортерката не подозираше че преди седемнайсет години Гарсия волно или неволно е допуснал следствието да бъде отклонено. Фактът, че той като че ли не го осъзнаваше, му се струваше по-малкият му грях. Все пак, даже това да не предполагаше корупция или поддаване на натиск от горните ешелони на управлението, най-малкото показваше некадърност.

След още няколко въпроса към Гарсия репортерката насочи вниманието си към Бош и го попита какво ново има по случая седемнайсет години по-късно.

— Най-важното е, че имаме ДНК на убиеца — отвърна той. — В нашия отдел „Научни изследвания“ са запазили тъкан и кръв от оръжието на убийството. Надяваме се, че анализът ще ни позволи или да ги свържем със заподозрян, чиято ДНК вече е в база данните на правосъдното министерство, или да ги използваме за сравнения, за да елиминираме или идентифицираме заподозрени. В момента проверяваме всички по случая. ДНК на всеки заподозрян ще бъде сравнена с материала, с който разполагаме. Комисар Гарсия не е можел да го направи през осемдесет и осма. Надяваме се, че днес нещата ще са различни.

След това Бош обясни как се е запазила в оръжието ДНК пробата на стрелеца. Репортерката, изглежда, прояви искрен интерес към тази случайност и подробно си записа.

Хари беше доволен. Искаше историята за оръжието и ДНК пробата да попадне във вестника. Искаше Маки да я прочете и да разбере, че неговата ДНК е в база данните. Че се анализира и сравнява. Маки би трябвало да знае, че правното министерство пази пробата му. Бош се надяваше, че това ще го паникьоса. Може би щеше да се опита да избяга, може би щеше да допусне грешка и да се обади по телефона на някого, с когото да разговаря за престъплението. Трябваше им само една негова грешка.

— Кога ще получите резултати от правното министерство? — попита Маккензи.

Хари неловко се разшава. Не искаше да лъже репортерката.

— Хм, трудно е да се каже. Правното министерство обработва исканията за сравнение на проби приоритетно, но винаги има известно забавяне. Би трябвало да получим резултат, но винаги има известно забавяне.

Бе доволен от отговора си, ала в следващия миг репортерката хвърли нова граната в окопа му.

— Ами расовият аспект? Прочетох всички стари материали и като че ли изобщо не се споменава, че момичето е от смесена раса. Смятате ли, че това е изиграло някаква роля в мотивите за убийството?

Бош хвърли поглед към Гарсия. Надяваше се комисарят да отговори пръв.

— Този въпрос беше анализиран подробно още през хиляда деветстотин осемдесет и осма — отвърна Гарсия. — Не открихме нищо, което да предполага расистки мотиви. Сигурно затова няма нищо в старите вестници.

Маккензи насочи вниманието си към Бош в очакване на съвременната позиция по същия въпрос.

— Подробно проучихме следственото дело и нищо в него не предполага расистки мотиви — заяви детективът. — В момента преразглеждаме случая отначало докрай и проверяваме всичко, което може да е свързано с мотивите за престъплението.

Погледна я и се приготви за възражения. Помисли си дали да не вмъкне расисткия аспект в репортажа. Това можеше да увеличи вероятността за някаква реакция от страна на Маки. Но също можеше да му покаже, че са съвсем близо до него. Реши да не разширява отговора си.

Вместо да продължи в тази насока, репортерката затвори бележника си.

— Е, това е всичко. Ще поговоря с госпожа Верлорън и после ще трябва бързо да се върна и да напиша материала, за да е готов за утре. Ще ми дадете ли номер, на който да ви откроя, детектив Бош? Ако се наложи спешно.

Хари знаеше, че го е хванала натясно. Неохотно й даде номера на мобифона си с пълното съзнание, че в бъдеще тя ще има пряка връзка с

него и ще я използва за всички нови случаи. Това бе последната вноска по сделката, която бяха сключили.

Всички станаха. Еми Уърд тихо се бе върнала в кабинета и седеше до вратата. Двата с Гарсия благодариха на репортерите и се сбогуваха. Хари остана в офиса при комисаря.

— Мисля, че мина добре — каза Гарсия, след като вратата се затвори.

— Надявам се. Това ми струва номера на мобифона ми. Имам го от три години. Сега ще трябва да го сменя и да осведомя всички за новия. Голяма досада.

Комисарят го остави да си мърмори.

— Сигурен ли сте, че тоя Маки изобщо ще види статията?

— Не. Всъщност смятаме, че страда от дислексия. Възможно е изобщо да не може да чете.

Гарсия зяпна.

— Тогава какво ще правим?

— Ами... ще се погрижим да научи за публикацията. Не се бойте. Помислили сме за това. Освен това от вчера изскочи едно ново име. Познат на Маки. Казва се Уилям Бъркхарт. Когато сте водили следствието, бил известен като Били Блицкрига. Това говори ли ви нещо?

Гарсия се престори на дълбоко замислен, както беше позирал пред обектива, и мина зад бюрото си. После поклати глава.

— Не нищо.

— Да. Иначе сигурно щяхте да си го спомните. Комисарят се наведе над бюрото, за да погледне програмата си.

— Я да видим какво имам сега...

— Имате мен, господин комисар — каза Бош.

Гарсия го погледна.

— Моля?

— Трябват ми още няколко минути, за да изясня някои неща, които се появиха.

— Какви неща? Имате предвид тоя новия ли? Блицкрига?

— Да. После онова, за което попита репортерката и ние я излъгахме. Расистките мотиви.

Лицето на Гарсия се вкамени.

— Не съм я излъгал, нито съм лъгал вас. Нищо не открихме. Никакъв расистки мотив.

— Кои „вие“?

— Ние с партньора ми.

— Сигурен ли сте?

Телефонът на бюрото иззвъня и Гарсия гневно грабна слушалката.

— Никакви обаждания, никакво влизане. — После хвърли слушалката върху вилката и каза студено: — Искам да ви напомня с кого разговаряте, детектив. Какво значи това, сигурен ли съм? Какво искате да кажете?

— При цялото ми уважение към ранга ви, през осемдесет и осма следствието е било отклонено от расистките мотиви. Вярвам ви, щом твърдите, че не сте открили такива. Иначе не виждам защо сте се обадили на Прат в „Неприключени следствия“ да му напомните, че в случая има ДНК проба. Но ако вие не сте знаели какво става, партньорът ви със сигурност е знаел. Някога разговаряли ли сте за натиска, който му е оказало командването във връзка с това следствие?

— Никога не съм работил с по-добър детектив от Рон Грийн. Няма да ви позволя да опетните репутацията му.

Стояха съвсем близо един до друг, разделени само от бюрото, и се гледаха войнствено.

— Не ме интересува ничия репутация. Интересува ме истината. Вчера ми казахте, че той налупал дулото няколко години след тоя случай. Защо? Беше ли оставил предсмъртно писмо?

— Заради бремето, детектив. Повече не можеше да го носи. Измъчваха го ония, които се измъкнаха.

— Ами ония, които той е оставил да се измъкнат?

Гарсия гневно вдигна показалец.

— Как смеете, мама му стара? Стъпвате по тънък лед, Бош. Само един телефон на шестия етаж и до залез-слънце Ще изхвърчите на улицата. Разбирате ли ме? Знам за вас. Току-що сте се върнали от пенсия и това означава, че мога да се разправа с вас само с едно обаждане. Разбирате ли ме?

— Естествено. Разбирам ви.

Бош седна на един от столовете пред бюрото с надеждата, че това ще разсее напрежението. Гарсия се поколеба, После също седна и

изсумтя:

— Това, което казахте преди малко, е много обидно.

— Съжалявам, господин комисар. Опитвах се да разбера Какво знаете.

— Не разбирам.

— Съжалявам, но следствието определено е било манипулирано от командването. В момента не искам да ви разкривам имена. Някои хора още са на работа. Но мисля, че случаят е свързан с расизъм — връзката с Маки, а сега и с Бъркхарт го доказва. Тогава не сте имали Маки и Бъркхарт, но сте имали пистолета и други неща. Трябваше да разбера дали сте участвали в играта. По реакцията ви съдя, че не сте.

— Обаче твърдите, че партньорът ми е участвал и го е скрил от мен.

Бош кимна.

— Невъзможно — заяви Гарсия. — С Рон бяхме много близки.

— Всички партньори са близки, господин комисар. Но не чак толкова. Доколкото разбирам, вие сте се грижили за документацията, а Грийн е разчепквал случая. Ако е срещнал съпротива от страна на управлението, може да е предпочел да скрие това от вас. Според мен е постъпил точно така. Може да ви е предпазвал, а може и да се е срамувал, че се е поддал на натиска.

Гарсия сведе очи и се втренчи в бюрото си, сякаш се взира в спомените си. Нещо в каменната стена на лицето му се срути.

— Знаех, че нещо не е наред — промълви той. — Поне по някое време разбрах.

— Как така?

— Отначало решихме да си разделим родителите. Рон пое бащата, аз — майката. Нали разбирате, да установим лична връзка с тях. Рон имаше проблеми с бащата. Той беше непостоянен. Отначало беше пасивен, после изведнъж започна да тормози Рон за резултати. Обаче в това имаше още нещо и Рон го криеше от мен.

— Вие питяхте ли го?

— Да. Питях го. Той ми каза само, че бащата бил мъчен човек. Бил параноик на тема расизъм и смятал, че дъщеря му е убита заради расата ѝ. И после каза нещо, което си спомням много добре. Каза: „Не бива да ровим там“. Само това каза, но то се запечата в ума ми, защото не говореше като оня Рон Грийн, когото познавах. „Не бива да ровим

там“. Оня Рон Грийн, когото познавах, беше готов да рови навсякъде, където трябва. За него нямаше забранени места. Поне до оня случай.

Гарсия вдигна очи към Бош и той кимна, благодарен за искреността му.

— Смятате ли, че това е имало нещо общо със случилото се по-късно?

— Самоубийството ли имате предвид?

— Да.

— Възможно е. Не знам. Всичко е възможно. След оня случай пътищата ни се разделиха. Щом престанат да работят заедно, партньорите просто няма за какво да си говорят.

— Вярно е — съгласи се Бош.

— Ръководех едно щабно съвещание в Седемдесет и седми — назначиха ме там, след като ме произведоха лейтенант. И тогава научих, че е умрял. От сводката. Предполагам, че това показва колко сме се отчуждили. Научих, че се е самоубил, цяла седмица по-късно.

Хари нямаше какво да отговори.

— Всъщност и сега ми предстои щабно съвещание, детектив — каза Гарсия. — Време е да си вървите.

— Ясно. Но знаете ли, мисля си, че за да окажат толкова силен натиск на Рон Грийн, трябва вече да са имали нещо, с което да го направят. Спомняте ли си такова нещо? Например дали по онова време не са го разследвали във Вътрешния отдел?

Комисарят поклати глава. Не отговаряше отрицателно на въпроса на Бош. Искаше да каже нещо друго.

— Знаете ли, в това управление винаги има повече ченгета, които разследват колегите си, отколкото детективи, разследващи убийства. Винаги съм си мислил, че ако стигна на върха, ще променя това положение.

— Искате да кажете, че са го разследвали, така ли?

— Искам да кажа, че в управлението е рядък случай да няма нещо за някого. Имаше дело за Рон естествено. Бяха; го обвинили в насилие срещу заподозрян. Празни приказки. Хлапакът си удари главата, когато Рон го натикваше в колата, и се наложи да го шият. Голяма работа, нали така? Оказа се, че имал връзки, и Вътрешният отдел се заяде.

— Значи може да са го използвали, за да му окажат натиск във вашия случай.

— Възможно е. Зависи до каква степен вярвате в заговори.

„Когато става въпрос за ЛАПУ, вярвам“ — помисли си Бош, ала каза:

— Добре, господин комисар, струва ми се, че си съставих представа. Тръгвам си.

И стана.

— Разбирам защо се налагаше да научите всичко това — спря го Гарсия. — Просто не ми харесва как ме изнудихте да ви го кажа.

— Съжалявам, господин комисар.

— Не съжалявайте, детектив Бош. Изобщо.

Хари не отговори. На вратата се обърна към Гарсия и се опита да измисли нещо за сбогуване. Не му хрумна нищо, така че просто си излезе.

Киз Райдър седеше в чакалнята на съдия Ан Демчак. По пътя Бош бе попаднал в натоварения следобеден трафик от Ван Найс към центъра и се опасяваше, че може да изпусне срещата. Райдър четеше списание и първата мисъл на Хари беше, че в този момент от развитието на следствието той не е в състояние спокойно да прелиства някакво развлекателно четиво. Цялото му внимание бе насочено само към едно нещо. По някакъв странен начин той го оприличаваше с карането на сърф, занимание, което не си беше позволявал от лятото на 1964-та, годината на бягството му от приемното семейство. Тогава бе живял на плажа. Беше минало много време, но още помнеше водния тунел. Целта бе да се вмъкнеш в тръбата, където водата те обгръща отвсякъде, където няма нищо друго, освен водата и плъзгането. В момента се намираше в тунела. Не съществуваше нищо друго освен следствието.

— Откога чакаш? — попита той.

Райдър си погледна часовника.

— От четирийсетина минути.

— И тя оттогава не е излизала, така ли?

— Не.

— Тревожиш ли се?

— Не. И преди съм идвала при нея. По един случай в Холивуд, след като ти напусна. Просто е подробна. Чете всяка страница. Отнема време, обаче тя е добър съдия.

— Ще публикуват статията утре. Трябва да ни подпише заповедта още днес.

— Знам, Хари. Спокойно. Седни.

Той остана прав. Съдиите се редуваха да разглеждат исканията за подслушване. Демчак им се беше паднала съвсем случайно.

— Никога не съм я виждал — каза Бош. — В прокуратурата ли е работила?

— Не. На противниковата страна. Обществен защитник.

Той изпъшка. От опит знаеше, че адвокатите по наказателни дела, които стават съдии, запазват поне сянката на верността си към подзащитните.

— Сега я загажихме.

— Не сме. Всичко ще е наред. Седни, моля те. Нервираш ме.

— Джуди Шампейн още ли е съдия? Може би ще успеем Да отидем при нея.

Джуди Шампейн бе бивша прокурорка, омъжена за бивше ченге. Бош винаги ходеше при нея, за да му разписва съдебните заповеди. Не защото беше благосклонна към ченгетата. Напротив. Просто бе абсолютно справедлива и можеше да се разчита на това.

— Още е съдия, обаче не можем да разнасяме заповедите насамнатам из сградата. Наясно си с това, Хари. Ще седнеш ли най-последно? Искам да ти покажа нещо.

Бош седна на стола до нея.

— Какво?

— Досието на Бъркхарт след условното му освобождаване.

Извади една папка от чантата си, разтвори я на масичката пред него и посочи с показалец един ред от формуляра за освобождаване. Хари се наведе да го прочете.

— Освободен от „Уейсайд“ на първи юли хиляда деветстотин осемдесет и осма. Регистриран в службата за условно освобождаване във Ван Найс на пети юли.

— Значи Бъркхарт е в играта.

— Категорично. Арестували са го за оскверняването на синагогата на двамайсет и шести януари. Не е излизал под гаранция и след пет месеца условно са го освободили от „Уейсайд“. Категорично е в играта, Хари.

Като че ли всичко се напасваше.

— Добре, хубаво. Поправи ли заповедта, за да включиш и него?

— Включих го, но без да подчертавам значението му. Маки продължава да е пряката връзка, заради оръжието.

Хари кимна и хвърли поглед към празното бюро, където обикновено седеше секретарката на съдията. Там пишеше „Кати Кржановски“ и Бош се зачуди къде ли е. После реши да не се опитва да мисли за онова, което става в кабинета на съдията, и попита:

— Искаш ли да чуеш за новините от комисар Гарсия?

Райдър прибираше папката в чантата си.

— Естествено.

През следващите десет минути Хари ѝ разказа за пребиваването си в офиса на комисаря, за интервюто за вестника O за признанията на Гарсия.

— Смяташ ли, че ти е казал всичко? — попита тя.

— За това какво знае за случилото се ли? Не. Обаче няма да успеем да измъкнем повече от него.

— Според мен е участвал в сделката. Не виждам как единият партньор може да сключи сделка, без другият да знае. Не и такава сделка.

— Ако е участвал, защо се е обадил на Прат да му каже да пусне ДНК пробата през база данните на правосъдното министерство? Нямахте ли да си трае, както е правил седемнайсет години?

— Не непременно. Гузната съвест действа странно, Хари. Това може да го е измъчвало и да е решил да се обади на Прат, за да му олекне. Освен това навремето е сключил сделката с Ървинг. След като новият началник изтика Ървинг настрани, Гарсия може да се е почувствал в безопасност.

Бош се замисли за реакцията на Гарсия, когато му беше казал, че Грийн може да е бил измъчван от онези, които е оставил да се измъкнат. Комисарят може да се беше ядосал, защото всъщност измъчваният е бил той.

— Не знам — отвърна Хари. — Може...

Мобилният му телефон иззвъня и Райдър го предупреди:

— По-добре го изключи, преди да влезем. Съдия Демчак не обича в кабинета ѝ да звънят мобифони. Даже конфискувала мобифона на един прокурор.

Бош кимна и отвори телефона.

— Детектив Бош?

— Да.

— Обажда се Тара Уд. Нали се уговорихме да...

Още преди тя да довърши изречението, Бош се сети, че б забравил за срещата Си Би Ес и за чорбата от бамя, с бе възнамерявал да обядва. Изобщо не беше имал вре-за обяд.

— Много се извинявам, Тара. Появи се нещо и се наложи да се заемем с него. Трябваше да ви се обадя, обаче ми се изплъзна от ума.

Ще трябва да си уговорим нова среща, ако все още сте готова да разговаряте с мен след всичко това.

— Хм, естествено, няма проблем. Просто бях повикала двама сценаристи от сериала. Искаха да поговорят с вас.

— Какъв сериал?

— „Студени досиета“. Спомняте ли си, казах ви, че...

— А, да, сериалът. Хм, извинявам се.

Бош престана да изпитва угризения. Тя се бе опитала да използва уговорката им за среща за свои служебни цели. Зачуди се дали Тара Уд все още изпитва някакви чувства към Ребека Верлорън. Като че ли прочела мислите му, тя го попита за случая.

— Как върви следствието? Открихте ли нещо? Затова ли не успяхте да дойдете?

— Нещо такова. Напредваме, обаче в момента не мога да ви кажа нищо... всъщност има нещо. Помислихте ли си за името, което ви споменах снощи? Роланд Маки? Говори ли ви нещо?

— Не.

— Имам още едно име. Уилям Бъркхарт. Или може би Били Бъркхарт.

Последва дълго мълчание: Уд ровеше в паметта си.

— Не, съжалявам.

— Ами Били Блицкрига?

— Били Блицкрига ли? Шегувате се, нали?

— Не, защо. Познавате ли го?

— Просто звучи като име на хевиметал или нещо подобно.

— Не е такъв, но все пак сигурна ли сте, че нито едно от имената не ви говори нищо?

— Съжалявам, не.

Бош вдигна очи и видя, че от отворената врата на офиса ги вика някаква жена. Райдър го погледна и прекара показалец през гърлото си.

— Вижте, Тара, трябва да затворя. Веднага щом мога ще ви се обадя, за да се уговорим за нова среща. Още веднъж се извинявам. Благодаря ви.

Затвори телефона, преди Уд да успее да отговори, и го изключи. После влезе след Райдър в кабинета. Жената, която държеше вратата отворена, навярно беше Кати Кржановски.

Щорите на френските прозорци в дъното на стаята бяха спуснати. Светеше само настолната лампа на бюрото. Зад него седеше жена, изглеждаше близо седемдесетгодишна. Имаше благо лице, което изпълни Бош с надежда, че ще излязат от кабинета с нейното одобрение за телефонното подслушване.

— Заповядайте, седнете — покани ги тя. — Извинявайте, че се наложи да ме почакаете.

— Няма нищо, ваша чест — отвърна Райдър. — Благодаря ви, че обръщате сериозно внимание на искането ни.

Бош и Райдър седнаха на столовете пред бюрото. Съдията не носеше черната си тога — Хари я забеляза да виси на закачалка в ъгъла. До нея на стената имаше фотография на Демчак с известен либерал от щатския върховен съд. Стомахът на Бош се сви. После видя две снимки на бюрото. На едната имаше възрастен мъж и момче със стикове за голф. Може би съпругът и внукът ѝ. На другата имаше девет-десетгодишно момиченце, което се люлееше на люлка. Цветовете бяха избледнели. Снимката беше стара. Може да бе дъщеря ѝ. Бош си помисли, че връзката с децата променя всичко.

— Изглежда, доста бързате с подслушването — каза съдията. — Има ли конкретна причина?

Хари погледна Райдър и тя се наведе напред, за да отговори. Тук водеше тя. Бош я придружаваше само за подкрепа и да покаже на съдията, че случаят е важен. Ченгетата понякога трябваше да са и лобисти.

— Да, ваша чест, има две причини — започна Киз. — Основната е, че според нас утре в „Дейли Нюз“ ще излезе една статия. Тя може да накара главния ни заподозрян, Роланд Маки, да се свърже с други заподозрени, един от които е посочен в заповедта, и да разговарят за убийството. Както виждате от заповедта, ние смятаме, че в това престъпление не е участвал само един човек, но само Маки е пряко свързан с него. Ако го подслушваме, когато излезе статията, може би ще успеем да идентифицираме другите по телефонните му разговори.

Съдията кимна, но без да ги погледне. Очите ѝ бяха забити в заповедта и формулярите за подслушване. Лицето ѝ бе сериозно и Бош започна да изпитва лошо предчувствие.

— А другата причина за бързането ви? — след кратко мълчание попита възрастната жена.

— А, да — привидно забравила, отвърна Райдър. — Другата причина е, че според нас Роланд Маки все още може да участва в престъпна дейност. Не знаем точно какво са замислили той път, но колкото по-бързо започнем да подслушваме разговорите му, толкова по-скоро ще узнаем и ще можем да спасим нарочената жертва. Както виждате от заповедта, известно ни е, че той е бил замесен най-малко в едно убийство. Смятаме, че не бива да губим време.

Бош се възхити на реакцията на Райдър. Този грижливо подготвен отговор щеше да подтикне съдията да подпише заповедта. В края на краищата нейната длъжност беше изборна. Трябваше да мисли за последиците от отказа си да разреши подслушването. Ако Маки извършеше престъпление, което би могло да бъде предотвратено от полицията чрез подслушване на телефонните му разговори, избирателите можеха да потърсят отговорност на съдията, без да ги е грижа, че тя се е опитвала да защити личните му права.

— Разбирам — студено каза Демчак. — И каква е причината да смятате, че в момента той е замесен в престъпна дейност, след като не можете да назовете конкретно престъпление?

— Причините са няколко, ваша чест. Преди година господин Маки е изтърпял условна присъда и незабавно се е преместил на нов адрес, където името му не е вписано в договор за наем. Не е оставил адрес за връзка на предишния си хазяин, нито в пощата. Живее при бивш затворник, с когото доказано е бил замесен в престъпна дейност. Това е Уилям Бъркхарт, също вписан в заповедта. И както виждате от нея, той използва телефон, който не е регистриран на негово име. Явно лети под радара, ваша чест. Всички тия неща го характеризират като човек, който взима предпазни мерки, за да скрие участието си в престъпна дейност.

— Или просто не желае държавата да му се натрапва — възрази съдията. — Все още е неубедително, детектив. Имате ли нещо друго?

Райдър хвърли поглед към Бош. Самоувереността от чакалнята я напускате. Хари знаеше, че е вписала всичко в заповедта. Какво оставаше? Той се прокашля и се наведе напред.

— Престъпната дейност, в която по-рано е участвал заедно с човека, при когото живее сега, са престъпления от омраза, ваша чест. Заподозрените са причинили телесни повреди и са заплашвали много хора. Много хора.

Отпусна се назад с надеждата, че везните най-после са натезали в тяхна полза.

— И преди колко време са извършени тези престъпления? — попита съдията.

— Обвиненията са повдигнати в края на осемдесетте — отвърна той. — Но кой знае колко са продължили? Връзката между двамата явно е продължила.

Демчак замълча за около минута — препрочиташе обобщението в заповедта. Отстрани на бюрото светна червена лампичка. Това означаваше, че делото, насрочено в нейната съдебна зала, започва. Бяха пристигнали всички страни.

Накрая съдия Демчак поклати глава.

— Просто смятам, че нямате доказателства. Свързали сте го с оръжието, но не на местопрестъплението. Може да е Държал пистолета дни или седмици преди убийството.

Тя презрително махна с ръка към документите, пръснати на бюрото ѝ.

— Това, че е обрал автокино, където обичали да ходят жертвата и нейните приятелки, меко казано, е неубедително. Наистина искате от мен прекалено много, като настоявате да подпиша въз основа на нещо, което просто го няма.

— Има го — заяви Бош. — Сигурни сме, че го има.

— Не го виждам, детектив — отвърна Демчак. — Искате да ви помогна. Нямате достатъчно убедителна причина и искате аз да ви я измисля. Не мога да го направя.

— Ваша чест — обади се Райдър. — Ако не получим заповед, ще пропуснем възможността със статията в „Дейли Нюз“.

Съдията ѝ се усмихна.

— Това няма нищо общо с мен и моята задача, детектив. Известно ви е. Аз не съм служител на полицейското управление. Независима съм и трябва да разглеждам фактите по случая така, както ми се представят.

— Жертвата е от смесена раса — осведоми я Бош. — Тоя тип е доказан расист. Той е откраднал пистолета и оръжието е било използвано в убийството на момиче от смесена раса. Ето ви я връзката.

— Нямате доказателствена връзка, детектив.

Бош се вторачи в нея за момент, после попита:

— Имате ли деца, госпожо?

Тя се изчерви.

— Какво общо има това?

— Пак ще дойдем, ваша чест, когато намерим повече доказателства — намеси се Райдър.

— Не — отсече Бош. — Няма да идваме пак. Заповедта ни трябва сега. Тоя тип е на свобода седемнайсет години. Ами ако беше вашата дъщеря? Тогава щяхте ли да можете да обърнете гръб? Ребека Верлорън е била единственото дете на родителите си.

Погледът на съдия Демчак помръкна. Когато заговори, в гласа ѝ едновременно се долавяха невъзмутимост и гняв.

— На нищо не обръщам гръб, детектив. Аз съм единствената тук, която разглежда случая внимателно. И мога да прибавя, че ако продължите да обиждате съда и да оспорваме решенията му, ще ви пратя в ареста за оскърбление. Мога да повикам пристава за секунди. Така ще можете да използвате времето в килията, за да обмислите недостатъците на това, което ми носите.

Бош непоколебимо продължи да настоява.

— Майка ѝ още живее в къщата. Стаята, от която е била отвлечена Ребека, още е като в деня на убийството ѝ. Същата покривка на леглото, същите възглавници, всичко е същото. Стаята — и майката — са замръзнали във времето.

— Тези факти нямат никаква връзка с въпроса.

— Баща ѝ се пропил. Изгубил бизнеса си, после жена си и дома си. Тая заран го открих на Пета улица. Там живее сега. Знам, че и това няма връзка, обаче си помислих, че може би трябва да го знаете. Предполагам, че нямаме достатъчно факти за вас, но имаме много последици, ваша чест.

Съдията се втренчи в него и Бош разбра, че или ще влезе в затвора, или ще си тръгне с подписана заповед. След миг видя в очите ѝ мъчителен блясък.

— Добре, детектив — въздъхна тя.

Подписа се на последната страница, после попълни графите, в които се посочваше продължителността на подслушването, и заяви строго:

— Но все пак не съм убедена. Затова ви давам седемдесет и два часа.

— Ваша чест... — почна Бош.

Ала Райдър отново постави длан върху ръката му, за да му попречи да превърне положителния отговор в отрицателен. И заговори тя.

— Ваша чест, седемдесет и два часа са много малко време. Надявахме се да ни дадете поне седмица.

— Нали казахте, че статията излиза утре? — попита Демчак.

— Да, ваша чест, би трябвало, но...

— Тогава значи скоро ще научите нещо. Ако решите, че се налага да удължим срока, елате в петък и се опитайте да ме убедите. Седемдесет и два часа, и всяка сутрин искащ ежедневни сводки. Ако не ги получа, ще ви задържа и двамата за оскърбление на съда. Няма да ви позволя да ловите риба в мътна вода. Ако съдържанието на сводките не е по същество, предсрочно ще прекратя подслушването. Ясно ли е всичко това?

— Да, ваша чест — хорово отговориха Бош и Райдър.

— Добре. Сега имам работа в съдебната зала. Вървете си и ме оставете да работя.

Райдър събра документите и двамата благодариха на съдията. Когато тръгнаха към вратата, Демчак подвижна:

— Детектив Бош?

Хари се обърна и я погледна.

— Да, ваша чест?

— Видяхте снимката, нали? — попита тя. — На дъщеря ми. Досетили сте се, че имам само едно дете.

Той продължи да я гледа, после кимна.

— И аз имам само едно. Знам какво е.

Съдията за миг задържа погледа му, после въздъхва:

— Е, можете да си вървите.

Бош кимна пак и последва Райдър навън.

Не си проговориха, докато не излязоха от съда. Като че ли се бояха да не урочасат успеха си, сякаш ако кажеха дори само една дума за случилото се, гласовете им можеха да отекнат през стените на сградата и да накарат съдията да промени решението си. След като имаха подписа ѝ под формулярите, единствената им мисъл беше да задвижат нещата.

Щом стъпиха на тротоара, Бош погледна Райдър и се усмихна.

— За малко.

Тя също се усмихна.

— Последици, а? Стигна точно до червената линия. Вече а мислех, че ще се наложи да те освобождавам под гаранция.

Тръгнаха към Паркър Сентър. Бош извади мобилния си телефон и го включи.

— Да, още малко оставаше — съгласи се той. — Искаш ли да кажеш на Ейбъл да организира съвещанието?

— Ще му кажа. Просто исках да изчакам, докато стигнем там.

Бош си провери мобифона и видя, че има едно пропуснато повикване и съобщение. Не позна номера, ала кодът бе 818 — Долината. Отвори съобщението и чу глас, който не искаше да чуе.

— Детектив Бош, обажда се Маккензи Уърд от „Нюз“. Трябва колкото може по-скоро да говоря с вас за Роланд Маки. Искам да ви чуя, иначе може да се наложи да задържа репортажа. Обадете ми се.

— Мамка му! — изруга Бош и изтри съобщението.

— Какво има?

— Репортерката. Казах на Мюриъл Верлорън да ней споменава за Маки. Обаче явно се е изпуснала. Или репортерката е приказвала с някой друг.

— Мамка му.

— Нали и аз това казвам.

Продължиха да вървят, без да разговарят. Бош си мислеше как да се справи с Уърд. Не биваше да споменават за Маки в статията, иначе той сигурно просто щеше да избяга, без да се обади на никого.

— Какво ще правим? — попита накрая Райдър.

— Не знам. Ще се опитам да я разубедя. Ще я излъжа, ако се наложи. Не бива да споменава за него.

— Обаче трябва да пусне материала, Хари. Имаме само седемдесет и два часа.

— Знам. Остави ме да помисля.

Отвори мобилния си телефон, обади се на Мюриъл Верлорън и я попита как е минал разговорът. Тя каза, че всичко било наред и че се радвала, че е свършил.

— Правиха ли снимки?

— Да, искаха да снимат спалнята на Беки. Това не ми хареса, да я показвам на журналисти, обаче се съгласих.

— Разбирам. Благодаря ви. Спомнете си, че статията те ни помогне. Близко сме, Мюриъл, и материалът във вестника ще ускори нещата. Признателен съм ви за съдействието.

— Ако помогне, ще се радвам, че съм го направила.

— Добре. Искам да ви питам още нещо. Споменахте ли на репортерката за Роланд Маки?

— Не, нали ми казахте да мълча. Нищо не съм й казала.

— Сигурна ли сте?

— Повече от сигурна. Тя ме попита какво сте ми казали, но аз не споменах нищо за него. Защо?

— Просто исках да се уверя, нищо повече. Благодаря ви, Мюриъл. Ще ви се обадя веднага щом узнаем нещо ново.

Затвори. Съмняваше се, че Мюриъл Верлорън ще го излъже. Репортерката явно имаше друг източник.

— Какво става? — попита Райдър.

— Не й е казала.

— Тогава кой?

— Точно това е въпросът.

Мобифонът завибрира и зазвъня в шепата му. Той погледна дисплея и позна номера.

— Тя е — репортерката. Трябва да говоря с нея.

Отвори телефона.

— Детектив Бош, аз съм Маккензи Уърд. Гоня срок и трябва да поговорим.

— Добре. Току-що получих съобщението ви. Мобифонът ми беше изключен, защото бях в съда.

— Защо не ми казахте за Роланд Маки?

— За какво говорите?

— За Роланд Маки. Съобщиха ми, че вече имате заподозрян — Роланд Маки.

— Кой ви съобщи?

— Не е важно. Важното е, че криете съществена информация от мен. Роланд Маки ли е главният ви заподозрян? Чакайте да позная. Играете и с двете страни и давате тая информация на „Таймс“.

Бош трябваше да разсъждава бързо. Репортерката явно беше ядосана. Един ядосан репортер можеше да създаде проблеми. Трябваше да успокои топката и в същото време да извади Маки от репортажа. Това, че тя не бе споменала за ДНК връзката между Маки и пистолета, можеше да помогне — навеждаше го на заключението, че източникът ѝ е извън управлението. Някой с ограничена информация.

— Първо, нищо не съм съобщил на „Таймс“. Стига утре да пуснете статията, единствено вие имате историята. Второ, има значение откъде сте научили това име, защото информацията ви е грешна. Опитвам се да ви помогна, Маккензи. Ще допуснете огромна грешка, ако включите името в статията. Може даже да ви съдят.

— Тогава кой е той?

— Кой е източникът ви?

— Знаете, че не мога да ви го разкрия.

— Защо?

Бош печелеше време, за да обмисли положението. Докато репортерката дуднеше обичайния отговор за законите, защитаващи източниците, той прехвърляше имената на хората извън управлението, с които двамата с Райдър бяха разговаряли за Маки. Това бяха трите приятелки на Ребека Верлорън — Тара Уд, Бейли Сейбъл и Грейс Танака. Освен това Робърт Верлорън, Дани Кочоф, Телма Кибъл, инспекторката от службата за условно освобождаване, и директорът Гордън Стодард, както и госпожа Аткинс, секретарката, която бе търсила името на Маки в училищния архив.

И накрая Ан Демчак — но Бош се съмняваше, че е тя. Уърд беше оставила съобщението си на телефона му, докато двамата с Райдър бяха разговаряли със съдията. Не можеше да става и дума Демчак да е

вдигнала телефона, за да се обади на репортерката, докато се бе запознавала с документите в кабинета си. Тя изобщо не беше знаела за предстоящото отпечатване на статията, камо ли за репортерката, която я пише.

Предположи, че поради кратките срокове, Уърд просто се е върнала в редакцията и е позвънила тук-там, за да дооформи материала си. Бе получила името на Роланд Маки от някой, на когото се беше обаждала. Бош се съмняваше, че може да е намерила или даже да се е свързала с Робърт Верлорън през няколкото часа след интервюто. Освен това задраска Грейс Танака и Дани Кочоф, защото не бяха тукашни. Без името на Маки нямаше връзка с Кибъл. Оставаше Тара Уд и училището — Стодард, Сейбъл или секретарката. Най-очевидният отговор бе училището, защото бе най-лесната връзка за Уърд. Хари се поотпусна и реши, че може да си спести заплахите.

— Чувате ли ме, детектив?

— Да, извинявайте. Все пак шофирам.

— И какъв е отговорът ви? Кой е Роланд Маки?

— Никой. Задънена улица.

— По-точно?

— Вижте, ние наследихме случая от други следователи, нали ви казах? Е, през годините следственото дело е било прибирано, вадено и така нататък. Нещата са се объркали. Та нашата задача отчасти беше да го поизчистим от излишни неща. Трябваше да го сложим в ред. Открихме снимка на този Роланд Маки в делото и не бяхме сигурни какъв е и каква е връзката с него. Докато разпитвахме контактите си и се запознавахме с участниците в историята, показахме снимката му на няколко души, за да видим дали знаят кой е и каква роля е играл. Никога не сме казвали на никого, че това е главният ни заподозрян, Маккензи. Честно. Така че преувеличавате или вие, или вашият източник.

Последва мълчание и Бош предположи, че репортерката преглежда разговора, от който е получила името на Маки.

— Тогава кой е той? — накрая попита Уърд.

— Просто човек с криминално досие като малолетен, който навремето живеел в Чатсуърт. Мотаел се в старото автокино уинетка, а това било любимото място на Ребека и нейните приятелки. Оказа се, че

през осемдесет и осма от него е всякакво подозрение. Само че ние го установихме как след като показахме снимката му на няколко души.

Отговорът му представляваше смесица от истина и полуистини. Репортерката мълчеше — обмисляше думите му.

— Кой ви каза за него, Гордън Стодарт или Бейли Сейбъл? — попита Бош. — Занесохме снимката му в училището, за да видим дали е учил там, и се оказа, че не е. После престанахме да се занимаваме с него.

— Сигурен ли сте?

— Вижте, правете каквото щете, обаче ако пуснете името на тоя човек във вестника просто защото сме разпитвали за него, може да ви се обади адвокатът му. Ние разпитваме за много хора, Маккензи. Такава ни е работата.

Репортерката отново се умълча. Бош си помисли, че е успял да обезвреди бомбата.

— Отидохме в училището да прегледаме годишника и да преснимаме някои фотографии от него — накрая каза Уърд. — И установихме, че сте взели единствения брой от осемдесет и осма, който се пази в библиотеката.

С това потвърждаваше правотата на Хари, ала не издаваше източника си.

— Съжалявам — отвърна Бош. — Годишникът е на бюрото ми. Не знам с колко време разполагате, обаче можете да пратите човек да го вземе, ако искате.

— Не, нямам време. Снимахме паметната плоча на стената в училището. Ще свърши работа. Освен това открих снимка на жертвата в нашия архив. Ще използваме нея.

— И аз видях паметната плоча.

— Те много се гордеят с нея.

— Значи се разбрахме, нали, Маккензи?

— Да. Просто малко се ядосах, защото си помислих, че криете нещо голямо.

— Нямам нищо голямо. Засега.

— Добре, тогава най-добре да довърша историята.

— Ще я пуснете в утрешния прозорец, нали?

— Стига да я довърша. Обадете ми се утре да ми какво мислите.

— Непременно.

Бош затвори, погледна Райдър и въздъхна:

— Надявам се, че се измъкнахме.

— Божичко, Хари, днес наистина си във вихъра си. Изкусният мошеник. Сигурно си способен да уговориш и зебра да се откаже от белите си райета, ако се наложи.

Детективът се усмихна. После хвърли поглед към прие-тройката на градския съвет на Спринг Стрийт. Прогонен от Паркър Сентър, сега Ървин Ървинг действаше от пристройката. Бош се зачуди дали Мистър Мускуло сега ги гледа иззад някой огледален прозорец на Службата за стратегическо планиране. Внезапно се сети за нещо.

— Киз?

— Да?

— Познаваш ли Маклелан?

— Не много.

— Но знаеш как изглежда, нали?

— Естествено. Виждала съм го на щабни съвещания. Щом се изнесе в пристройката, Ървинг престана да идва и обикновено пращаше Маклелан като свой представител.

— Но ще можеш да го познаеш, нали?

— Да. За какво става дума, Хари?

— Може би трябва да отидем при него, да го подплашим и да пратим послание по канала до Ървинг.

— Още сега ли?

— Защо не? И без това сме тук. Той посочи пристройката.

— Нямаме време, Хари. Освен това, защо да влизаме в схватка, която можем да избегнем? Хайде да не се пречкаме на Ървинг, докато не се наложи.

— Добре, Киз. Но ще се наложи да се спречкаме с него. Убеден съм.

Ейбъл Прат събра всички членове на „Неприключени следствия“ в офиса и повика още четирима детективи от „Грабежи и убийства“, придадени към тях за наблюдението. Думата получиха Бош и Райдър — направиха половинчасов разбор на случая. На таблото зад тях бяха закачени увеличени снимки от последните шофьорски книжки на Роланд Маки и Уилям Бъркхарт. Другите детективи им зададоха някои въпроси. После думата отново взе Прат.

— Добре, ще имаме нужда от всички в отдела за тая операция — каза той. — Две двойки ще работят в аудиоцентъра, две двойки ще следят Маки и други две ще покриват Бъркхарт. Лично ще ръководя наблюдението на Маки и аудиоцентъра. Четиримата от „Грабежи и убийства“ ще наблюдават Бъркхарт. Киз и Хари имат право да избират и поемат втората смяна на Маки. Останалите можете да се разпределите както искате, за да поемете останалите смени. Започваме утре сутрин в шест, точно когато вестникът ще се появи на улицата.

Това означаваше, че шестте двойки ще работят на дванайсетчасови смени. Застъпването щеше да става в шест сутринта и шест следобед. Тъй като водеха следствието, Бош и Райдър имаха право да избират смяната си и решиха да покриват Маки всеки ден от шест следобед. Така щяха да работят през нощта, но Хари подозираше, че ако Маки направи ход или се обади някъде, това ще е вечерта. И искаше да бъде там в решителния момент.

Щяха да се редуват с една от другите групи. Останалите Две двойки щяха да се разпределят в Промислената зона, Където частният им контрагент ЛисънТек имаше подслушвателен център, използван от всички органи на реда в Лос Анджелис. Седенето в микробус до телефонния стълб беше останало в миналото. ЛисънТек осигуряваше тих климатизиран център с електронни пултове, където се следяха и записваха разговори, провеждани в окръга, включително по мобилни телефони. Там даже имаше барче с горещо кафе а автомати за закуски. Ако някой пожелаеше, можеха да му доставят и пица.

ЛисънТек можеше да подслушва до деветдесет телефонни поста едновременно. Райдър беше обяснила на Бош, че компанията е била създадена през 2001-ва, когато органите на реда бяха започнали все повече да се възползват от разширяващите се закони за подслушването. Частната фирма бе видяла растящата необходимост и беше развила системата си от регионални подслушвателни центрове. Това улесняваше работата. И все пак трябваше да се спазват определени правила.

— Ще имаме известен проблем в аудиоцентъра — каза Прат. — Законът изисква всеки пост да се следи от отделен човек. Никой няма право едновременно да подслушва два поста. Обаче ние трябва да следим три поста с две ченгета, защото нямаме повече хора. Как да го направим, без да нарушим закона? Ще се редуваме. Единият пост е мобифонът на Роланд Маки. Ще го следим непрекъснато. Но другите два поста са второстепенни. Точно с тях ще се редуваме. Те са в къщата, където живее, и мястото, където работи. Затова ще подслушваме първия пост, когато си е вкъщи, и после от четири до полунощ, когато е на работа, ще се прехвърляме на служебния телефон. Каквито и постове да подслушваме, пак ще получим разпечатки и за трите.

— Не може ли да вземем още някого от „Грабежи и убийства“, за да покрием и третия пост? — попита Райдър.

Прат поклати глава.

— Капитан Норона ни даде само четирима души. Е, няма да пропуснем много. Както казах, ще имаме и разпечатките.

Разпечатките бяха елемент от процеса на телефонно подслушване. Въпреки че следователите имаха право да подслушват телефонните разговори по наблюдаваните постове, техниката регистрираше всички входящи и изходящи разговори по всички постове, вписани в заповедта, даже в момента да не ги следеше. Това осигуряваше на следователите информация за времето и продължителността на разговорите, както и номерата на свързващите се постове.

— Някакви въпроси? — попита Прат.

Бош се съмняваше, че ще има въпроси. Планът беше елементарен. После обаче един от детективите, казваше се Ренър, вдигна ръка и началникът му кимна.

— Извънредният труд ще ни бъде ли платен?

— Да — потвърди Прат. — Но както вече се каза, заповедта важи само за седемдесет и два часа.

— Е, да се надяваме, че ще продължим до края на седемдесет и двата часа — рече Ренър. — Имам да плащам за летен лагер на детето ми в Малибу.

Всички се засмяха.

Тим Марсия и Рик Джексън поеха смяната преди Бош и Райдър. Другите четири групи бяха разпределени в аудиоцентъра. Ренър и Роблето поеха дневната смяна, а Робинсън и Норд — нощната, като Бош и Райдър. Центърът на ЛисънТек бе приятен и комфортен, но доста детективи не обичаха да стоят дълго на закрито, каквито и да бяха условията. Някои предпочитаха улицата и също като Марсия и Джексън, Бош знаеше, че принадлежи към тази група.

Прат им раздаде списък с мобилните телефони на всички и радиоканала, който щяха да използват по време на наблюдението, и каза:

— За групите, които ще следят заподозрените, съм приготвил радиостанции. Гледайте да са включени. Хари, Киз, Пропуснах ли нещо?

— Мисля, че казахте всичко — отвърна Райдър.

— Тъй като времето ни е ограничено, ние с Киз подготвяте нещо, за да ускорим нещата, ако до утре вечер не забележим никакви признаци — каза Бош. — Имаме статията във вестника и трябва да се погрижим той да я види.

— Как ще я прочете, щом страда от дислексия? — попита Ренър.

— Завършил е гимназия все пак — отговори Хари. — Ви трябвало да може да я прочете. Просто трябва да се погрижим някак си да попадне пред очите му.

Детективите одобрително закимаха.

— Добре, банда, това е всичко — заяви Прат. — Ще се чувам с всички по време на смените ви. Внимавайте с тия хора. Не бива нищо да се обърне срещу нас. Предлагам на ония от вас, които са първа смяна, сега да се приберат къщи. Само не забравяйте, че часовникът ни тиктака. Имаме време до петък вечер. Да действаме. Ние сме финализаторите. Да финализираме този случай.

Бош и Райдър побъбриха с другите няколко минути, после Хари се върна в тяхната ниша и взе от насъбралата се купчина документи копие на досието от службата за условно освобождаване. Не бе имал възможност подробно да се запознае с него и сега беше моментът за това.

Досието бе отворено, което означаваше, че в хода на многократните арести на Маки и на дългия му път в системата на наказателното правосъдие справките и съдебните транскрипции просто се прибавят в папката. Затова и документите бяха в обратен хронологичен ред. Бош най-много се интересуваше от ранните години на Маки, така че започна от края на папката.

За пръв път Маки бе арестуван като възрастен точно след осемнайсетия си рожден ден. През август 1987-а го бяха прибрали за автомобилна кражба. Според докладите взел колата само за да се повози. По онова време още не бил напуснал дома си и откраднал корвета на един съсед. Скочил вътре и потеглил, след като съседът го оставил със запален мотор в отбивката и влязъл вкъщи, за да вземе забравените си тъмни очила.

Маки се признал за виновен. В предсъдебната справка се цитираше досието му на малолетен престъпник, ала не се споменаваше за Чатсуъртските осмици. През септември 1987-а младият автокрадец получил едногодишна условна присъда от върховен съдия, който се опитал да го убеди да сложи край на престъпната си дейност.

Досието съдържаеше транскрипцията на съдебното изслушване. Бош прочете дългата две страници лекция на съдията, в която той казваше на Маки, че стотици пъти е виждал младежи като него. Маки стоял на ръба на същата пропаст като тях. Едно дребно престъпление можело да е урок за цял живот или първата крачка надолу по спиралата. Той увещаваше Маки да не тръгва по лошия път. Казваше му хубаво да си помисли и да вземе правилното решение по кой път да поеме.

Тези предупреждения явно бяха стигнали до глухи уши. След месец и половина Маки бил арестуван в къща в квартала, докато съпрузите, които живеели там, били на работа. Прерязал жиците на алармата, обаче в охранителната фирма регистрирали прекъсването на тока и пратили патрулна кола. Когато Маки излязъл през задната врата,

награбил видеокамера, бижута и различна електроника, вече го чакали две ченгета с извадени пистолети.

Тъй като имал условна присъда за автомобилната кражба, Маки бил задържан в окръжния затвор в очакване на разглеждане на делото. След трийсет и шест дни на топло се изправил пред същия съдия и помолил за прошка и още един шанс. Този път в председателната справка се отбелязват, че Маки пушел марихуана и бил започнал да се мотае с Младежка банда от района на Чатсуърт.

Бош знаеше, че тези младежи сигурно са Чатсуъртските осмици. Събитията се бяха разиграли в началото на декември и до изпълнението на плана им за всяване на терор и отдаване на символична почит към Адолф Хитлер бяха оставали само няколко седмици. Само че тези неща ги няма в справката. Там само се съобщаваше, че Маки се с лоши другари.

Осъдили Маки на три години затвор, редуцирани до излежаното време плюс още две години условно. Понеже знаел, че затворът ще е просто висша школа за млад престъпник като Маки, съдията се опитвал да го пречупи. Младежът излизал от съда свободен, ала му били наложени строги ограничения, включващи ежеседмични тестове за наркотици, изискване за трудова заетост и условие до девет месеца да вземе дипломата си за средно образование. Съдията му казал, че ако наруши по какъвто и да е начин условната присъда, ще бъде пратен в щатския затвор, за да доизлежи тригодишната си присъда.

„Това може да ви се струва сурово, господин Маки — казал той. — Но на мен ми се струва доста меко. Давам ви последен шанс. Ако го изпуснете, със сигурност ще влезете в затвора. На обществото ще му омръзне да се опитва да ви помогне. Просто ще ви изхвърли. Разбирате ли ме?“

„Да, ваша чест“ — отвърнал Маки.

Досието продължаваше с копия на изискани от съда документи за завършване на чатсуъртската гимназия. Маки получил диплома през август 1988-а, малко повече от месец след отвличането и убийството на Ребека Верлорън.

Въпреки достойните за възхищение опити на съдията да отклони Маки от престъпен живот, Бош се запита дали тези усилия са стрували на Ребека Верлорън живота ѝ. Независимо дали бе истинският убиец, Маки беше притежавал пистолета, с който я бяха застреляли. Имаше

ли основания да смята, че веригата от събития, довели до убийството, е щяла да се скъса, ако Маки бе зад решетките? Не беше сигурен. Имаше вероятност заподозреният просто да е доставил оръжието. Ако не бе той, можеше да е някой друг — Хари знаеше, че няма смисъл да се чуди какво е щяло да се случи при други обстоятелства...

— Нещо ново? — попита Райдър от прага.

Бош затвори папката.

— Не, нищо. Четях досието от службата за условно освобождаване. Ранните години. Отначало един съдия проявил интерес към него, обаче скоро го пратил по дяволите. Най-доброто, което е постигнал, е дипломата за завършено средно образование на Маки.

— Да бе, свършила му е страхотна работа.

— Аха.

Хари замълча. Той също имаше диплома само за средно образование. Също някога се бе изправял пред съдия като крадец на кола. Също беше задигнал корвет. Само че не на съсед. А на приемния си баща. Бе взел колата, за да му отмъсти. Само че в крайна сметка приемният му баща го беше пратил на майната му. Бяха върнали Бош в детския дом да се грижи сам за себе си.

— Майка ми умря, когато бях единайсетгодишен — внезапно каза той.

Райдър го погледна някак особено.

— Знам. Защо го споменаваш точно сега?

— Не знам. После дълго живях в детския дом. Искам да кажа, живеех при приемни семейства, обаче никога задълго. Винаги се връщах.

Киз зачака, ала Бош не продължи.

— И? — подкани го тя.

— Ами, там нямахме банди. Но имаше нещо като естествена сегрегация. Нали разбираш, белите се сплотяват помежду си. И черните. И латиноамериканците. Тогава нямаше азиатци.

— Какво искаш да кажеш? Че съжаляваш оня нещастник Маки ли?

— Не.

— Той е убил момиче или поне е помогнал в убийството, Хари.

— Знам, Киз. Не искам да кажа това.

— А какво?

— Не знам. Просто се чудя, разбираш ли, какво кара хората да поемат по различни пътища. Защо е станал расист тоя човек? Защо аз не съм?

— Прекалено много мислиш, Хари. Прибери се вкъщи Довечера и се наспи хубаво. Ще имаш нужда от това, защото утре вечер няма да можеш.

Бош кимна, ала не стана от стола.

— Предлагам да поговорим утре сутрин, след като излезе вестникът.

— Добре. Не съм сигурна обаче откъде мога да купя „Дейли Нюз“ в моя квартал. Може да се наложи да ти се обадя за да ми прочетеш статията.

„Дейли Нюз“ се разпространяваше в Долината, но понякога трудно се намираше в другите части на града. Райдър живееше близо до Ингълуд, в същия квартал, в който беше израснала.

— Чудесно. Обади ми се и ще ти го прочета.

Киз отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади чантичката си. Погледна Бош и направи гримаса.

— Сигурен ли си, че искаш да се обезобразиш така?

Говореше за плана им на другия ден да накарат Маки да се издаде.

— Ще го понеса — отвърна Бош. — Пък и известно време мога да ходя по дълъг ръкав. Още не е лято.

— Ами ако не е нужно? Ами ако той види статията във вестника, вдигне телефона и се разприказва?

— Нещо ми подсказва, че няма да стане така. А и това не е постоянна татуировка. Вики Ландрет каза, че траела най-много две седмици, в зависимост от това колко често се къпеш. Не е като ония татуировки с къпа, дето хлапетиите си ги правят на кея в Санта Моника. Те траят повече.

— Добре, Хари. Тогава ще ти се обадя утре сутринта.

— Чао, Киз. Приятна почивка.

Тя понечи да излезе от нишата.

— Ей, Киз? — спря я Бош.

— Да? — Райдър се обърна.

— Доволна ли си, че се върна?

Тя знаеше за какво говори партньорът ѝ. Че отново разследва престъпления.

— О, да, Хари, доволна съм. Ще се радвам, когато пипнем тоя бледокож ездач и разгадаем загадката.

— И аз.

След като Райдър си тръгна, Бош се замисли какво е искала да каже с това „бледокож ездач“. Не беше ли някакъв цитат от Библията? Не можеше да си спомни. Може в нейния квартал така да наричаха расистите. Реши да я попита на другия ден. Отново се зае с досието, но скоро се отказа. Знаеше, че е време да се съсредоточи върху настоящето. Не върху миналото. Не върху взетите решения и неизвървените пътища. Стана и пхна папката и следственото дело под мишница. Ако на другия ден наблюдението вървеше безинтересно, можеха да запълнят времето с четене. Надникна в кабинета на Ейбъл Прат, за да се сбогува.

— Успех, Хари — каза Прат. — Финализирай тоя случай.

— Непременно.

Бош остави колата си на задния паркинг и влезе през задния вход на Холивудския участък. Отдавна не беше идвал тук и веднага установи, че участъкът се е променил. Ремонтът след земетресението, за който бе споменал Едгар, видимо беше обхванал всяко кътче в сградата. Дежурната стая сега се намираше на мястото на някогашния арест. Патрулните полицаи вече имаха стая, в която да пишат докладите си, докато по-рано трябваше да го правят в детективското бюро.

Преди да се качи в Отдела за борба с порока, трябваше да се отбие в детективското бюро, за да види дали ще намери едно досие. Докато вървеше по задния коридор, подмина един патрулен сержант — казваше се Макдоналд, но не успя да си спомни малкото му име.

— Ей, Хари, върна ли се? Отдавна не съм те виждал, приятел.

— Върнах се, Шести.

— Супер.

Шести беше радиопозивната на Холивудския участък. Да наречеш патрулния сержант Шести бе като да наречеш детектив от отдел „Убийства“ Рой. Получи се и това избава Бош от неловкото бяло петно в паметта. Когато стигна до дъното на коридора, си спомни, че сержантът се казва Боб.

Отдел „Убийства“ се намираше в дъното на огромното детективно бюро. Едгар се оказа прав. Не приличаше на някогашното. Сега беше сиво и стерилно. Приличаше на склад. Бош позна темето на бившия си партньор, което стърчеше над звукоизолиращите прегради между кабинките. Като че ли в цялото бюро бе останал само той. Наистина, вече беше късно, ала не чак толкова.

Хари се запъти натам и надзърна над преградата. Едгар решаваше кръстословица в „Таймс“. Такъв си му бе ритуалът. Решаваше кръстословицата през целия ден, носеше я със себе си в тоалетната, на обяд и по време на наблюдение. Не обичаше да се прибира вкъщи, без да я довърши.

Едгар не забелязваше присъствието му. Бош тихо се отдръпна и се вмъкна в съседната кабинка. Предпазливо вдигна стоманеното кошче за боклук, излезе от кабинката и мина зад някогашния си партньор. Изправи се и пусна кошчето върху новия сив линолеум от около метър и двайсет. Разнесе се висок, остър звук, почти като изстрел. Едгар скочи от стола си и моливът, с който решаваше кръстословицата, полетя към тавана.

— По дяволите, Бош!

— Как я караш, Джери? — Хари едва се сдържаше да не се разсмее.

— По дяволите, Бош!

— Вече го каза. Виждам, че тая вечер в Холивуд е доста спокойно.

— Какво правиш тук, мама му стара? Искам да кажа, освен че ми изкара акъла?

— Работя, приятел. Имам среща с художничката от „Порока“. А ти какво правиш?

— Довършвам. Тъкмо се канех да си ходя.

Бош се наведе напред и видя, че кръстословицата е попълнена почти изцяло. Тук-там имаше следи от триене с гума. Едгар никога не решаваше кръстословиците с химикалка. Хари забеляза стария му червен речник — беше свален от лавицата и лежеше на бюрото.

— Пак мамиш, а, Джери? Знаеш, че не бива да използваш речника.

Едгар го изгледа раздражено.

— Глупости. Мога да правя каквото си искам. Няма никакви правила, Хари. Защо не се качиш горе и не ме оставиш на мира? Кажй да те гримира и да те прати на пиацата.

— Да, ще ти се. Ти ще си първият ми клиент.

— Добре де, добре. Искаш ли нещо, или просто си се отбил, за да ми изкараш ангелите?

Едгар най-после се усмихна и Бош разбра, че помежду им всичко е наред.

— По малко и от двете. Трябва ми едно старо досие. Къде ги държите след ремонта?

— Колко старо? Започнаха да пренасят архива в центъра, за да го микрофилмират.

— Трябва да е било през двехилядната. Помниш ли Майкъл Алън Смит?

— Естествено. Човек като мен не може да забрави Смит. Какво ти трябва?

— Само снимката му. Досието още ли е тук?

— Да, всички нови материали още са в архива. Ела с мен.

Отведе Бош при една врата и отключи. Влязоха в малко Помещение със стелажи, пълни със сини папки. Едгар на-Мери делото на Майкъл Алън Смит, свали го от лавицата и Го подаде на Хари. Беше тежко. Също като случая.

Бош занесе папката в кабинката до тази на бившия си Партньор и запрелиства материалите, докато не стигна до снимките, показващи горната половина на тялото на Смит и татуировките му. Преди пет години бяха използвали отличителните му белези, за да го разпознаят и обвинят в Убийството на три проститутки. По случая бяха работили Бош, Едгар и Райдър. Смит бе отявлен расист, който тайно използваше услугите на чернокожи травестити от Санта Моника Булевард. После ги убиваше от угризения, задето е прекрачил расовите и сексуални граници. Това някак си успокояваше гузната му съвест. Развързката настъпи, когато Райдър откри травестит, видял една от жертвите да влиза в микробус с клиент. Той описа специфичната татуировка на ръката на клиента и това в крайна сметка ги отведе при Смит, който се бе сдобил с множество татуировки в различни затвори из страната. Осъдиха го на смърт и в момента отлагаше отровната инжекция с безкрайни обжалвания.

Бош извади снимките, показващи шията, ръцете и левия бицепс, всичките украсени със затворническо мастило.

— Тия снимки ще ми трябват, когато се кача горе. Ако си тръгнеш и се налага да заключиш архива, ще ти ги оставя на бюрото.

— Какво си намислил? Да не искаш да се накичиш с такива боклуци?

— Точно така. Искам да стана като Майк.

Едгар присви очи.

— Това свързано ли е с Чатсуъртските осмици, за които приказвахме вчера?

Бош се усмихна.

— Знаеш ли, Джери, трябвало е да станеш детектив. Бива си те.

Бившият му партньор също кимна, като че ли просто приемаше поредния саркастичен удар.

— И косата ли ще си докараш като неговата?

— Не, чак дотам не мисля да стигам. Ще съм нещо като реформиран скинар.

— Ясно.

— Зает ли си довечера? Това тук не би трябвало да отнеме много време. Ако ме изчакаш и си довършиш кръстословицата, може да мушнем по пържолата в „Мусос“.

Дори само при мисълта за това Хари изпита вълчи глад. Представи си и водка с мартини.

— Не, Хари, трябва да отида в Спортната хижа на банкетата по случай пенсионирането на Шери Райли. Затова убивах времето тук. Просто изчаквах да мине пиковият час.

Шери Райли разследваше сексуални престъпления. Бош бе работил веднъж с нея, ала не се бяха сблизили. Когато се преплитаха секс и убийства, случаите винаги бяха толкова брутални и тежки, че нямаше много място за друго освен работа. Хари нямаше представа, че Райли се пенсионира.

— Може да отложим пържолите за друг път — предложи Едгар. — Съгласен?

— Естествено, Джери. Приятно прекарване и я поздравя от мен. И мерси за снимките. Ще ти ги оставя на бюрото.

Бош тръгна към коридора, но спря, понеже Едгар изруга. Обърна се и го видя застанал в кабинката си с разперени ръце.

— Къде се дяна тоя проклет молив?!

Хари плъзна поглед по пода, ала не го видя. Вдигна очи и зърна молива, забит в звукоизолиращите плоскости на тавана.

— Понякога онова, което отива горе, не се връща долу, Джери.

Едгар проследи погледа му и се подсмихва. Трябваша му два подскока, за да си вземе молива.

Вратата на Отдела за борба с порока на втория етаж беше заключена, но това не бе необичайно. Бош почука и му отвори цивилна агентка. Не я познаваше.

— Вики тук ли е? Очаква ме.

— Тогава влизайте.

Жената се отдръпна и го пусна вътре. Стаята не се беше променила особено след ремонта — продълговато помещение с Работни маси от двете страни. Над всички работни места висеше по един киноплакат, поставен в рамка. В Холивудския участък бяха позволени само плакати на филми, заснети там. Завари Вики Ландрет под плакат на „Синята неонова вечер“, филм, който не бе гледал. Двете жени бяха сами в целия отдел — всички други сигурно вече бяха на улиците за нощната смяна.

— Здравсти, Бош — поздравя го Ландрет.

— Здравсти, Вик. Още ли имаш време за мен?

— За теб, скъпи, винаги ще имам време.

Ландрет беше бивша гримьорка в Холивуд. Един ден преди двайсет години се бе съгласила да отиде на обиколка с полицаи, работещ в свободното си време като охрана в студиото. Ченгето просто се бе опитвало да я сваля с надеждата тръпката от охранителната обиколка да доведе до нещо друго. Това обаче бе довело до постъпването на Ландрет в полицейската академия и след като я завърши, тя започна да дава по две патрулни дежурства месечно — попълваше дупките, когато се налагаше. После някой от Отдела за борба с порока научи за постоянната ѝ работа и я помоли да поема дежурства при тях — използваха я, за да дегизира тайните агенти като проститутки, сводници, наркомани и скитници. Скоро полицейската работа ѝ допадна повече от киното и Вики напусна студиото. Гримьорските ѝ способности се ценяха високо и мястото ѝ в Холивудския участък беше сигурно.

Бош ѝ показа снимките на Майкъл Алън Смит и тя внимателно ги разгледа.

— Готин пич, а? — каза накрая.

— От най-готините.

— И искаш да ти направя всички тия татуировки, така ли?

— Не. Мислех си само за мълниците на шията. И татуировката на бицепса, ако можеш да я направиш.

— Това е затворническа работа. Не е истинско изкуство. Татуировките са едноцветни. Седни и си съблечи ризата.

Заведе го до една от гримьорските маси, отрупана с различни гримове и пудри. На лавицата на стената бяха наредени глави на

манекени с перуки и бради. Под тях някой беше написал имената на различни шефове в управлението.

Бош си свали вратовръзката и ризата. Отдолу носеше тениска.

— Искам татуировките да се виждат, обаче да не се натрапват прекалено. Ако можеш да ги направиш така, че когато нося такава тениска, отделни части от тях да се покажат отдолу. Колкото човек да знае, че ги има и какво означават.

— Няма проблем. Стой мирно.

С помощта на креда тя отбеляза върху кожата му докъде стигат ръкавите на тениската и линията на деколтето и обясни:

— Това са линиите на видимост. Само ще ми кажеш каква част да бъде под и над тях.

— Ясно.

— Сега си съблечи тениската, Хари.

Каза го с неприкрита чувственост. Бош изхлузи тениската през главата си и я хвърли на стола при ризата и вратовръзката си. Когато отново се обърна към нея, Ландрет се вторачи в гърдите и плещите му. После протегна ръка и докосна белега на лявото му рамо.

— Това е нещо ново.

— Старо е.

— Е, отдавна не съм те виждала гол, Хари.

— Вярно.

— Откогато беше момче в синя униформа и можеше да ме убедиш каквото си поискаш, даже да постъпя в полицията.

— Убедих те да се качиш в колата ми, не да дойдеш в Управлението. Себе си обвинявай за това.

Обзе го срам и той усети, че се изчервява. Преди двайсет години бяха скъсали по единствената причина, че нито един от двамата не бе искал да се обвързва. Пътищата им се бяха разделили, но пък си бяха останали приятели, особено Когато прехвърлиха Бош в Холивудския участък и работеха в една и съща сграда.

— Я виж как се изчерви — засмя се Ландрет. — След толкова години!

— Ами, нали знаеш...

Гримьорната придърпа столчето си до него, пресегна се и погали с палец татуировката на тунелен плъх на дясната му ръка.

— Това тук го помня. Не се е запазило много добре. Имаше право. С годините татуировката от Виетнам беше изгубила яснотата на очертанията си и цветовете се бяха размили. Въръженият плъх, излизащ от тунел, почти не се различаваше. Цялата татуировка приличаше на голяма синина.

— Остарявам, Вики — отвърна Бош.

Без да обърне внимание на оплакването му, тя почна работа. Първо скицира татуировките върху кожата му с молив за очна линия. На шията на Майкъл Алън Смит беше татуирана така наречената гестаповска якичка. От двете страни на врата му имаше двойни есесовски мълнии, символизиращи емблемата на Хитлеровата елитна част. Ландрет бързо ги татуира върху кожата на Бош. Гъделичкаше го и той едва се сдържаше да седи неподвижно. После дойде ред на бицепса.

— На коя ръка? — попита гримьорката.

— На лявата.

Бош мислеше за играта с Маки. Струваше му се, че има по-голяма вероятност да седне от дясната му страна, което означаваше, че Маки ще вижда левия му бицепс.

Ландрет го помоли да държи снимката на Смит пред нея, за да прерисува татуировката. На бицепса му имаше череп със свастика на темето. Въпреки че така и не беше признал убийствата, в които го бяха обвинили, Смит винаги открито бе заявявал расистките си възгледи и значението на многобройните си татуировки. Черепът на бицепса, беше казал той, бил прекопирай от пропаганден плакат от Втората световна война.

След като вече не работеха по шията му, Бош дишаше по-спокойно и Ландрет реши да продължи разговора.

— Е, какво ново при теб?

— Нищо особено.

— Омръзна ли ти да си пенсионер?

— Би могло да се каже.

— С какво се занимаваше, Хари?

— Работих по два стари случая, обаче през повечето време бях в Лас Вегас и се опитвах да опозная дъщеря си.

Гримьорката го зяпна изненадано.

— Да, и аз се изумих, когато научих — каза той.

— Колко е голяма?

— Почти на шест.

— Имаш ли възможност да я виждаш, след като се върна на работа?

— Няма значение, тя вече не е там.

— Ами къде е?

— Майка ѝ я заведе в Хонконг за една година.

— В Хонконг ли? Защо чак в Хонконг?

— Там си намери работа. Подписа едногодишен договор.

— Посъветва ли се с теб преди това?

— Не знам дали „съветвам се“ е точната дума. Съобщи ми, че заминава. Разговарях с адвокат и се оказа, че не мога да направя нищо.

— Не е честно, Хари.

— Ще го понеса. Обаждам ѝ се веднъж седмично. Когато ми се събере отпуска, ще отида при нея.

— Нямам предвид, че не е честно към теб. Говоря за нея. Дъщерите трябва да са близки с бащите си.

Бош кимна. Какво друго можеше да направи? След няколко минути Ландрет приключи със скицирането, отвори една кутия, извади шишенце мастило и перо за татуиране и каза:

— Точно такава синьо мастило използват в затворите. Няма Да ти пробивам кожата и след една-две седмици би трябвало Да се изтрие.

— Би трябвало ли?

— Обикновено се изтрива бързо. Обаче имаше един актьор, нарисувах му на ръката асо спатия. И странното беше, че не се изтри. В смисъл не напълно. Накрая се наложи да му направят отгоре истинска татуировка. Не беше много доволен.

— И аз няма да съм доволен, ако се наложи до края на живота си да нося мълнии на шията си. Преди да започнеш, Вики, има ли някаква...

Млъкна, понеже видя, че Ландрет му се смее.

— Само се шегувам, Бош. Това е холивудска магия. Изтрива се след две хубави изтърквания.

— Добре тогава.

— Стой кротко и не мърдай.

Тя повтори със синьо мастило очертанието върху кожата му. После го попи с парче плат, като постоянно му повтаряше да не диша и

Бош ѝ отговаряше, че не може. Свършиха за по-малко от половин час. Гримьорката му даде огледалце и той разгледа шията си. Изглеждаше добре, имаше вид на истинска татуировка. Но му се струваше странно да вижда такива символи на омраза на собствената си кожа.

— Може ли вече да си облека ризата?

— Почакай още няколко минути.

Ландрет отново докосна белега на рамото му.

— Спомням си, че те бяха ранили в оня тунел в града. Оттогава ли ти е?

— Да.

— Бедният Хари.

— По-скоро късметлията Хари.

Тя почна да събира нещата си. Бош седеше гол до кръста; чувстваше се неловко.

— Какво ще правиш сега? — попита той, просто за да запълни мълчанието.

— Аз ли? Нищо. Тръгвам си.

— Свърши ли?

— Да, днес бяхме дневна смяна. Работихме по момичетата, които наводниха хотела до Кодак Сентър. Не можем да го допуснем в новия Холивуд, нали така? Затова опандизихме цели четири.

— Извинявай, Вики. Не знаех, че те задържам. Щях да ида по-рано. По дяволите, преди да се кача, се размотавах долу при Едгар. Трябваше да ми кажеш, че ще ме чакаш.

— Няма нищо. Радвам се да те видя. И исках да ти кажа, е се радвам на завръщането ти в управлението.

Бош изведнъж се сети нещо.

— Ей, искаш ли да вечеряме в „Мусос“, или и ти ще ходиш в Спортната хижа?

— Никаква Спортна хижа. Тия събирания ми напомнят на панихиди.

— Тогава какво ще кажеш?

— Не знам дали искам да ме видят там с такава расистка свиня.

Този път Бош веднага разбра, че се шегува. Усмихна се и тя отговори на усмивката му.

— Ще дойда при едно условие — предупреди го гримьорката.

— Да?

— Да си облечеш ризата.

На другата сутрин Бош се събуди в пет и половина. Това не беше нещо необичайно. Знаеше, че винаги е така, когато навлезе във водния тунел на разследването. Спеше малко. Правеше всичко възможно да остане изправен върху сърфа и да се плъзга напред в тунела. Макар че щеше да застъпи на работа след повече от дванайсет часа, Хари разбираше, че това Ще е повратен ден в следствието. Затова не му се спеше.

Облече се в мрака и непознатата обстановка и отиде в Кухнята. Написа бележка и я остави пред автоматичната кафемашина, която Вики Ландрет бе заредила за седем сутринта В бележката се казваше само, че ѝ благодари за Вечерта. Нямахме обещания и намеци за нови срещи. Знаеше, че тя не очаква такива. И двамата бяха наясно, че за тези двайсет години не се е променило нищо. Допадаха си ала това не беше достатъчно, за да изградят върху него дом.

Улиците от апартамента на Вики Ландрет в Лос Фелис до прохода Кауенга бяха мъгливи и сиви. Хората шофирах с включени фарове, или защото пътуваха цяла нощ, иди защото смятаха, че така ще допринесат за разбуждането на света. Бош знаеше, че зората не може да се сравнява със здрача. Тя винаги идваше грозна, сякаш слънцето е хем трмаво, хем припряно. Здрачът се спускаше по-плавно, луната бе по-грациозна. Навярно защото беше по-търпелива. „В живота и природата, помисли си Бош, мракът винаги чака“.

Опита се да изхвърли мислите за предишната нощ от главата си, за да се съсредоточи върху случая. Другите вече заемаха позиция на Мариано Стрийт в Удланд Хилс и в аудиоцентъра на ЛисънТек в Промислената зона. Роланд Маки спеше, а силите на правосъдието тихо го обкръжаваха. Така си го представяше. Това караше кръвта му да кипи. Все още вярваше, че Маки едва ли е натиснал спусъка и е убил Ребека Верлорън. Ала не се съмняваше, че е осигурил оръжието и че ще ги отведе при убиеца, независимо дали това е Уилям Бъркхарт.

Спря на паркинга пред Покито Мас в подножието на хълма, на който се издигаше къщата му. Остави мерцедеса със запален мотор,

слезе и отиде при редицата кутии за вестници. През мръсното пластмасово прозорче го гледаше лицето на Ребека Верлорън. Той се напрегна. Каквото и да пишеше във вестника, вече бяха в играта.

Пусна монетите в кутията и извади вестника. Повтори същото и извади още един вестник. Единият за тях, вторият за Маки. Не погледна статията, а потегли нагоре по склона. Включи кафемашината и прочете материала, застанал прав в кухнята. Снимката показваше Мюриъл Верлорън, седнала на леглото на дъщеря си. Стаята бе подредена, леглото идеално оправено, чак до спускащия се на пода набор. В горния ъгъл имаше по-малка фотография на Ребека. Оказа се че в архива на „Дейли Нюз“ са имали същата снимка като в годишника. И заглавието отгоре гласеше: „Дългото бдение на една майка“.

Като автор на фотографията бе посочена Емерсън Уърд, което явно беше пълното ѝ име. Отдолу имаше надпис: „Мюриъл Верлорън седи в спалнята на дъщеря си. Стаята, също като скръбта на г-жа Верлорън, е недокосната от времето“.

Под снимката и над текста имаше подзаглавие: „Мюриъл Верлорън чака от 17 години да узнае кой е отнел живота на дъщеря ѝ. ЛАПУ преразглежда случая и навярно скоро ще разгадае загадката“.

Бош реши, че подзаглавието си го бива. Ако и когато Маки го видеше, леденият пръст на страха щеше да го ръгне в гърдите. Детективът нетърпеливо прочете статията.

Автор: Маккензи Уърд, репортер в „Дейли Нюз“

Преди седемнайсет години красивата млада гимназистка Ребека Верлорън е отвлечена от дома си в Чатсуърт и жестоко убита в полите на Оут. Престъпникът така и не е разкрит, но е оставил след себе си разбито семейство, измъчвани от спомена полицаи и обществена неудовлетвореност.

Но сега отново има надежда за майката на жертвата, Мюриъл Верлорън. Лосанджелиското полицейско управление отново разследва случая. Този път детективите имат нещо, с което не са разполагали през 1988 г.: ДНК на убиеца.

Отдел „Неприключени следствия“ в ЛАПУ преразглежда случая, след като един от първоначалните следователи, сега комисар в Долината, е изискал подновяване на следствието.

„Още щом научих, че започваме да преразглеждаме стари случаи, вдигнах слушалката и им се обадох — разказа вчера комисар Артуро Гарсия в кабинета °и в командния център на бюрото в Долината. — Не мога да забравя този случай. Онова красиво момиче, отвлечено от дома си толкова жестоко. Всяко убийство в нашето общество е недопустимо, обаче това ме измъчва повече от останалите“.

Мюриъл Верлорън, майката на Ребека, продължава да живее в къщата на Ред Меса Уей, от която е отвлечена нейната шестнайсетгодишна дъщеря. Спалнята на момичето е запазена непокътната от нощта, през която то било измъкнато през задната врата, за да не го видят никога повече.

„Не искам да променя нищо — каза през сълзи майката, докато пригладеше с ръка покривалото на леглото на дъщеря си. — Така оставам близо до нея. Никога няма да променя тази стая, нито ще напусна къщата“.

Детектив Хари Бош, който ръководи възобновеното следствие, съобщи на „Дейли Нюз“, че в случая има няколко обещаващи следи. Най-големи надежди се възлагат на техническите постижения, направени от 1988 г. Насам. По оръжието на убийството е открита кръв, която не принадлежи на Ребека Верлорън. Бош обясни, че ударникът на пистолета е „ухапал“ стрелеца по ръката, все едно е взел проба от кръвта и тъканта му. През 1988 г. Пробата можела само да се анализира, определи и съхрани. Днес може директно да се свърже със заподозрян. Трудното е да се открие този заподозрян.

„Случаят е бил грижливо разследван — сподели детективът. — Били са разпитани стотици хора, били са разчепкани стотици следи. Проверяваме всичко това, но

голямата ни надежда е в ДНК пробата. Според мен тя ще разреши случая“.

Детектив Бош обясни, че макар жертвата да не била изнасилена, имало елементи на престъпление от психосексуален характер. Преди десет години щатското министерство на правосъдието създаде база данни, съдържаща ДНК проби от всеки човек, осъден за сексуално престъпление. В момента ДНК материалът от делото Верлорън се сравнява с тези проби. Хари Бош смята, че убийството на Ребека Верлорън най-вероятно не е изолирано престъпление.

„Според мен убиецът едва ли е извършил само това престъпление и после е заживял почтено. Характерът на престъплението показва, че този човек навярно е извършил и други. Ако е бил залавян и неговата ДНК е въведена в база данните, да го разкрием е само въпрос на време“.

Ребека е отвлечена от дома ѝ през нощта на 5 юли 1988 г. Три дни полицията и местната общност я издирват. Една жена, която яздеа в Оук, намерила тялото, скрито зад повален дънер. Въпреки че следствието открило много неща, включително че Ребека абортирала около месец и половина преди смъртта си, полицията не успяла да установи кой е убиецът и как е проникнал в къщата.

Престъплението е оставило отпечатък си върху живота на много хора. Родителите на жертвата се разделят и Мюриъл Верлорън не може да каже къде се намира сега съпругът ѝ, бивш собственик на ресторант в Малибу. Тя сподели, че разрушаването на брака им е пряко свързано с напрежението и скръбта от загубата на единствената им дъщеря.

Един от първоначалните следователи, Роналд Грийн, се пенсионира преждевременно от управлението и покъсно се самоубива. Гарсия смята, че неразкритото убийство на Ребека Верлорън е изиграло роля в решението на някогашния му партньор да сложи край на живота си.

„Рони взимаше нещата присърце и мисля, че онзи случай не престана да го измъчва“ — каза Гарсия.

В централния коридор на гимназията „Хилсайд“, където Ребека Верлорън била една от най-обичаните ученички, има паметна плоча, поставена от нейните съученици.

„Не бива да забравяме личност като Ребека“ — заяви директорът Гордън Стодард. Той е бил учител по времето, когато Верлорън била ученичка в „Хилсайд“.

Една от приятелките и съученички на Ребека днес е учителка в същата гимназия. Бейли Костър-Сейбъл пренощувала с нея само два дни преди убийството. Смъртта ѝ я измъчва и тя казва, че често мисли за приятелката си.

„Мисля за нея, защото ми се струва, че това може да се случи с всеки — сподели Сейбъл вчера след края на учебния ден. — Това ме кара винаги да се питам едно и също: защо точно нея?“

Лосанджелиската полиция се надява най-после да даде отговор на този въпрос.

Бош погледна снимката на вътрешната страница, където статията продължаваше. Бейли Сейбъл и Гордън Стодард бяха фотографирани от двете страни на паметната плоча в „Хилсайд“. И тази снимка беше направена от Емерсън Уърд. Надписът гласеше: „Приятелката и учителят“. Бейли Сейбъл била съученичка на Ребека Верлорън, а Гордън Стодард ѝ преподавал естествознание. Днес директорът Стодард заяви: „Беки беше добро дете. Това не биваше да се случва“.

Хари си наля кафе и препречете материала. После възбудено вдигна телефона от плота и набра домашния номер на Кизмин Райдър. Тя отговори със сънен глас.

— Киз, статията е страхотна. Репортерката е написала всичко, каквото искахме.

— Хари? Колко е часът, Хари?

— Почти седем. Ще успеем.

— Предстои ни цяла нощ работа, Хари. Защо си буден? Защо ми звъниш в седем?

Бош разбра грешката си.

— Извинявай. Просто съм развълнуван.

— Обади ми се след два часа.

И затвори.

Хари невъзмутимо извади един сгънат лист от джоба на самото си — списъка с номера, които Прат беше раздал по време на съвещанието. Обади се на мобилния номер на Тим.

— Бош съм. Заехте ли позиция?

— Да, на място сме.

— Нещо особено?

— В момента всички спят. Според нас, ако снощи този тип е работил до полунощ, сигурно ще спи до късно.

— Колата му там ли е? Камарото?

— Да, Хари, тук е.

— Добре. Прочетохте ли статията във вестника?

— Още не. Но имаме две групи, които наблюдават къщата. Ще се разделим и ще отидем за кафе и вестник.

— Статията си я бива. Ще подейства.

— Да се надяваме.

Бош затвори. Докато Маки или Бъркхарт не напуснеха къщата на Мариано, наблюдението щеше да се осъществява от два екипа. Макар и загуба на време и пари, нямаше как да го избегнат. Не се знаеше кога един от обектите ще излезе от къщата. Не разполагаха с почти никаква информация за Бъркхарт. Даже нямаша представа дали работи.

Обади се на Ренър в аудиоцентъра на ЛисънТек. Той бе най-възрастният детектив в отдела и беше използвал старшинството си, за да избере дневната смяна.

— Има ли вече нещо?

— Още не, обаче ти първи ще научиш.

Бош му благодари и затвори. Погледна си часовника. Още нямаше седем и половина. Знаеше, че му предстои дълъг Ден в очакване на началото на неговата смяна. Наля си още кафе и взе вестника. Снимката на спалнята на мъртвото Момиче го смущаваше с нещо, което не можеше да определи точно. Затвори очи, преброи до пет и отново ги отвори. Ала снимката продължаваше да крие тайната си. Ядоса се на самия себе си — и в този момент иззвъня телефонът.

Обаждаше се Райдър.

— Върхът, сега не мога да заспя. Дано довечера ти да си бодър, Хари, защото аз няма да съм бодра.

— Извинявай, Киз. Обещавам.

— Прочети ми статията.

Той я прочете и когато свърши, партньорката му като че ли се бе заразила от неговото вълнение. И двамата знаеха, че вестникът ще провокира реакция от страна на Маки. Само трябваше да се погрижат да го види и да прочете статията, а вече се бяха погрижили за това.

— Добре, Хари, ще затварям. Имам да свърша някои неща.

— Ясно, Киз, ще се видим довечера. Какво ще кажеш да се срещнем в шест без петнайсет на Тампа, на една пряка южно от сервиза?

— Ще дойда, освен ако дотогава не се случи нещо.

След като затвори, Бош отиде в спалнята и се преоблече в дрехи, които щяха да му бъдат удобни по време на нощното наблюдение, а също подходящи за театъра, който готвеше за Маки. Избра бяла тениска, прана толкова пъти, че се бе свила и ръкавите ѝ бяха тесни и къси. Преди да облече отгоре риза, се погледна в огледалото. Виждаше се половината череп, мълниите на СС се подаваха над деколтето.

Татуировките изглеждаха по-автентични, отколкото предишната вечер. Беше взел душ в апартамента на Вики Ландрет — тя му бе казала, че водата малко ще размие мастилото като на повечето татуировки, правени в затвора. Беше го предупредила, че мастилото ще започне да се отмива след два-три душа, но че ако се наложи, може да го възстанови. Хари ѝ отговори, че не предвижда да има нужда от татуировките повече от един ден. Когато изиграеше ролята си, с Киз или щяха да постигнат желанния резултат, или нямаше.

Облече върху тениската риза с дълги ръкави. Пак се огледа в огледалото и му се стори, че детайлите на черепа прозират през памука. Особено дебелият черен свастика на темето.

Готов за действие, ала часове преди нужното време, той нервно закрочи из дневната. Чудеше се какво да прави. Реши да се обади на дъщеря си с надеждата, че сладкото ѝ гласче и ведрина ще го заредят с енергия.

Погледна номера на хотел „Интерконтинентал“ в Каулун — беше надраскан на листче, залепено на хладилника — и го набра. Там приближаваше осем вечерта. Дъщеря му още трябваше да е будна. Но

когато го свързаха със стаята на Елинон Уиш, не отговори никой. Зачуди се дали не е сбъркал часа. Може би се обаждаше прекалено рано или късно.

След шестото извънмяване се включи телефонен секретар и го инструктира на английски и китайски да остави съобщение. Той каза няколко думи за Елинон и дъщеря си и затвори.

Тъй като не искаше да мисли за детето точно сега, отвори следственото дело и започна да го препрочита в търсене на детайли, които да са му убегнали. Въпреки всичко, което беше научил за отклоняването на следствието от силните на деня, все още вярваше на следствените материали. Вярваше, че отговорите на загадките винаги се крият в детайлите.

Тъкмо приключи с четенето и се канеше да вземе досието на Маки от службата за условно освобождаване, когато се сети за нещо и се обади на Мюриъл Верлорън. Тя поне си беше вкъщи.

— Видяхте ли статията във вестника? — попита Бош.

— Да, натъжих се, когато я прочетох.

— Защо?

— Защото пак ме кара да го преживявам.

— Съжалявам, но това ще ни помогне. Обещавам. Радвам го направихте. Благодаря ви.

— Готова съм да направя всичко, което ще ви бъде от полза.

— Благодаря ви, Мюриъл. Вижте, исках да ви кажа, че открих мъжа ви. Вчера сутринта разговарях с него.

Последва дълго мълчание.

— Наистина ли? Къде е той? — накрая попита тя.

— На Пета улица. Готвач е в кухня за бездомниците. Сервира им закуска. Приютът се казва „Метро“. Реших, че може би бихте искали да научите.

Ново мълчание. Хари си мислеше, че тя ще иска да му зададе някои въпроси, и бе готов да чака.

— Искате да кажете, че работи там, така ли?

— Да. Вече не пие. Каза, че не е близвал капка от три години. Сигурно първо е отишъл там, за да получи храна, и после се е измъкнал от тинята. Сега е главен готвач. И готви страхотно. Вчера закусих там.

— Разбирам.

— Хм, даде ми номер за връзка. Не е пряка линия. В стаята му нямало телефон. Обаче това е телефонът на кухнята, а сутрин той е там. Каза, че след девет нямало работа.

— Ясно.

— Искате ли номера, Мюриъл?

Въпросът му бе последван от най-дългото мълчание до сега. Накрая Хари сам отговори.

— Знаете ли какво, Мюриъл, имам номера и ако някога пожелаете да ви го дам, просто ми се обадете. Става ли?

— Да, детектив. Благодаря ви.

— Няма за какво. Трябва да затварям. Надяваме се днес да има развитие по случая.

— Обадете ми се, моля ви.

— Вие ще узнаете първа.

Бош затвори и осъзна, че като е споменал за закуска, е огладнял. Наближаваше обяд, а след пържолата в „Мусос“ предишната вечер не бе хапвал нищо. Реши да отиде в спалнята и да си почине, после да си направи късен обяд и Я тръгне за наблюдението. Щеше да се отбие в „Дюпарс Студио Сити“. Палачинките много подхождаха за наблюдение. Щеше да поръча цяла купчина палачинки с масло и щяха да натежат в стомаха му като глина и да го държат буден цяла нощ, ако се наложи.

Легна по гръб и затвори очи. Опита се да се съсредоточи върху случая, ала мислите му заблуждаха към онова пианско време, когато бе направил татуировката на ръката си в едно мръсно сайгонско студио. В просъница си спомни мъжа с иглата, усмивката му, миризмата му. Спомни си и думите му: „Сигурен ли си? Не забравяй, че цял живот ще бъдеш белязан с това“.

Хари се бе усмихнал: „Вече съм“.

После в съня му усмихнатото лице на мъжа се превърна във Вики Ландрет. Червеното й червило беше размазано по устните й. Държеше игла за татуировка.

„Готов ли си, Майкъл?“ — попита тя.

— Не съм Майкъл — отвърна Бош.

— Няма значение кой си. Всеки бяга от иглата. Обаче никой не се измъква.

Киз Райдър вече го чакаше. Бош слезе от мерцедеса, пренесе следственото дело и другите папки в нейната кола, безличен „Торъс“, и попита:

— Имаш ли място в багажника?

— Празен е. Защо?

— Вдигни капака. Забравих да оставя резервната гума вкъщи.

Върна се при автомобила си, извади гумата и я прехвърли в багажника на Райдър. После свали регистрационните номера и ги сложи при гумата, качи се и потеглиха по Там-па към площадчето, на което се намираше сервизът на Маки. Дневната смяна, Марсия и Джексън, чакаха на паркинга.

Мястото до тях беше свободно и Райдър паркира. Отвори прозорците, за да поговорят и да прехвърлят двете радиостанции, без да слизат. Бош ги взе, макар да знаеше, че с Киз няма да ги използват.

— Е?

— Ами, нищо — отвърна Джексън. — Май висим напразно, Хари.

— Съвсем нищо ли? — попита Райдър.

— Нямахме абсолютно никакви признаци, че е видял вестника или че го е видял някой негов познат. Преди двацет минути се свързахме с аудиозалата. Никой не му се е обаждал, камо ли по тоя въпрос. Откакто е дошъл на работа, даже не са го викали да изтегли някого.

Бош кимна. Това не го безпокоеше. Понякога нещата имаха нужда от известно насърчение и той бе готов да се погрижи за това.

— Надявам се, че планът ти го бива, Хари — подметна Марсия.

— Искате ли да поостанете? — попита Бош. — Няма смисъл да се бавим, щом не е имало никакво раздвижване. Аз съм готов.

— Нямам нищо против — каза Джексън. — Ще ти трябва ли подкрепление?

— Съмнявам се. Само ще хвърля въдицата. Обаче нищо не се знае. Няма да е излишно.

— Добре. Така или иначе ще внимаваме. За всеки случай, какъв ще е сигналът ти?

Бош не се бе замислял какъв сигнал ще прати, ако нещо се обърка и се наложи да повика подкрепление.

— Ами, ще натисна клаксона. Или ще чуете изстрелите.

И се усмихна.

Райдър излезе на заден и потеглиха обратно по Тампа към неговата кола.

— Сигурен ли си? — попита тя, когато спря до мерцедеса.

— Абсолютно.

На идване беше забелязал, че партньорката му е сложила някаква дебела папка между седалките, и сега попита:

— Какво има вътре?

— След като ме събуди рано, реших да поработя. Проследих другите петима членове на Чатсуъртските осмици.

— Браво. Някой от тях живее ли още тук?

— Двама. Обаче явно са надживели така наречените си младежки прегрешения. Няма досиета. Имат прилична работа.

— Ами другите?

— Единственият, който още е фанатик, се казва Франк Симънс. Преселва се от Орегон, когато е в гимназията. След две години постъпва в Осмиците. Сега живее във Фресно. Излежал е две години в „Обиспо“ за продажба на автомати.

— Може да използвам тая информация. Кога е лежал?

— Чакай малко.

Тя отвори папката, порови в нея и извади тънък плик с името на Франк Симънс. Измъкна от него затворническа снимка и му я подаде.

— Преди шест години. Излязъл е преди шест години.

Бош разгледа внимателно снимката, за да запомня лицето на Симънс — къса тъмна коса и тъмни очи, изключително светла кожа със следи от акне. Беше се опитал да ги скрие с брада катинарче, което му придаваше опасен вид.

— Къде е бил случаят, тук ли?

— Не, всъщност във Фресно. Явно се е преселил след неприятностите си там.

— На кого е продавал автоматите?

— Обадох се в тамошния клон на ФБР и разговарях с агента. Не искаше да ми съдейства, докато не ме провери. Още чакам да ми се обади.

— Върхът.

— Имам чувството, че господин Симънс още е от активен интерес за ФБР и агентът няма да ни съобщи нищо.

Бош кимна.

— Къде е живеел Симънс по време на убийството на Верлорън?

— Не знам. Той е от по-младите, затова сигурно е живеел при родителите си. АвтоТрек го проследи само до деветдесета. Обаче след това е бил във Фресно.

— Значи, ако родителите му не са се преселили след случая, сигурно е бил в Долината.

— Възможно е.

— Добре. Браво, Киз. Може да използвам тия данни. Следвай ме до върха на Балбоа Парк при Удли. Мисля, че мястото е подходящо. Там има игрище за голф с паркинг. Сигурно има много коли. Ще можете да паркирате там. Става ли?

— Става.

— Кажи на другите.

Той извади портфейла със значката си, белезниците и служебния си пистолет и ги остави на пода на колата.

— Имаш ли друго оръжие, Хари?

— Имам теб.

— Говоря сериозно.

— Да, Киз, нося си малкия патлак на глезена. Не се бой за мен.

Слезе и се прехвърли в мерцедеса. По пътя до парка преговори плана си. Обзе го вълнение.

След десет минути отби, угаси мотора и слезе. Заобиколи отпред, клекна до дясната гума и изпусна въздуха. Тъй като знаеше, че някои влекачи имат компресори, отвори джобното си ножче и преряза тръбичката на вентила. Гумата трябваше да се ремонтира, не да се надуе.

Вече бе готов за действие. Извади мобилния си телефон и се обади в сервиза, където работеше Маки. Каза, че има нужда от пътна помощ, и го включиха на изчакване. Изтече цяла минута, преди да се разнесе друг глас:

— Какво е станало?

— Трябва ми влекач. Спуках гума и май че се е вентилът.

— Каква е колата?

— Черен мерцедес.

— Нямах ли резервна?

— Гепи ми я някакво нег... Гепиха ми я миналата седмица в Южния квартал.

— Жалко. Не е трябвало да ходиш там.

— Нямах избор. Ще ме изтеглиш ли?

— Добре де, добре. Къде си?

Бош му обясни. Този път бе наблизо и Маки не се опита да го убеди да се обади в друг сервис.

— Ще пристигна до десетина минути. Чакай в колата.

— Няма къде да се дяна.

Бош изключи мобилния си телефон, отвори задната врата на колата, съблече си ризата и я хвърли отзад. Новите му татуировки отчасти се подаваха от тениската. Седна на задния капак и зачака. След две минути мобифонът му иззвъня. Обаждаше се Райдър.

— Прехвърлиха ми разговора от ЛисънТек. Доста убедителен беше.

— Хубаво.

— Току-що се чух с момчетата. Маки е тръгнал. Следят го.

— Добре, готов съм.

— Ще ми се да ти бяхме сложили подслушвателно устройство. Не се знае какво ще ти каже той.

— Прекалено е рисковано, само по тениска съм. Пък и вероятността да каже на непознат, че е убил момичето от статията във вестника, сигурно е по-малка от това да спечеля от лотарията, без да си купя билет.

— Прав си.

— Да свършваме, Киз.

— Успех, Хари. Внимавай.

— Винаги внимавам.

Когато наближи мерцедеса, влекачът намали скоростта. Бош вдигна поглед от задния капак, където седеше и четеше „Дейли Нюз“, махна с вестника на шофьора и се изправи. Влекачът го подмина и спря отпред, после върна малко на заден. Шофьорът слезе. Беше Роланд Маки.

Носеше кожени ръкавици, потъмнели от мазни петна. Без да обърне внимание на Бош, клекна и огледа изпуснатата гума. Когато Хари се приближи, все още с вестника в ръка, Маки се бе вторачил във вентила. Хвана го и го разклати, видя дупката и заяви:

— Май някой го е прерязал.

— Може да е от стъкло на пътя.

— И нямаш резервна. Кофти.

Вдигна поглед към Бош и примижа срещу слънцето.

— На мен ли го казваш — изсумтя Хари.

— Е, мога да те изтегля и после нашият монтьор ще ти тури нов вентил.

— Хубаво, давай.

— С кредитна карта ли ще платиш, или от застраховката?

— Не, в брой.

Маки му каза, че тегленето ще струва осемдесет и пет долара плюс три долара за всеки километър. Смяната на вентила щеше да е още двайсет и пет долара плюс цената на самия вентил.

— Хубаво, давай — повтори Хари.

Шофьорът се изправи и го погледна. Сякаш впери очи право в шията му, после се извърна. Не отбеляза нищо за татуировките.

— При тебе ли да се кача? — попита Бош.

— Освен ако не искаш да си повикаш такси и да пътувал луксозно.

— Предпочитам да пътувам с някой, който знае английски.

Маки се изсмя високо. После закачи мерцедеса за влекача и повдигна предните му гуми във въздуха. Отне му само минути. Накрая провери всички вериги и ремъци и каза, че са готови да потеглят. Бош

се качи във влекача. Беше праметнал ризата си през ръка. В другата държеше сгънатия вестник, така че да се вижда снимката на Ребека Верлорън.

— Имаш ли климатик? — попита той, след като затвори вратата.
— Адски се изпотих, докато висях тук.

— И аз. Трябваше да чакаш в колата. В тая бракма няма въздух през лятото, пък през зимата е ужасен клинч. Като бившата ми жена.

„Шофьорски хумор“, помисли Бош. Маки му подаде бланка и химикалка.

— Попълни я и тръгваме.

— Бива.

Попълни име и адрес, които беше измислил предварително. Маки вдигна микрофона от таблото.

— Ей, Кени?

След няколко секунди се чу отговор:

— Казвай.

— Предай на Паяка още да не си тръгва. Карам му гума, трябва да й смени вентила.

— Ще се размърди. Вече се изми.

— А бе ти му кажи. Край.

— Мислиш ли, че ще остане? — попита Бош.

— Да се надяваме. Иначе ще трябва да чакаш до утре да ти оправя гумата.

— Не мога. Чака ме път.

— Закъде пътуваш?

— За Барстоу.

Маки запали и се обърна наляво, за да погледне през страничния прозорец и да се увери, че спокойно може да излезе на улицата. От това положение не виждаше Бош. Хари бързо дръпна левия ръкав на тениската си нагоре така че да се покаже половината череп.

Влекачът излезе на платното и потегли. Бош погледна през прозореца и видя колите на Райдър и другата група на паркинга на игрището за голф. Опря лакът на отворения прозорец с длан върху рамката. Така можеше да дава знаци с пръсти на колегите си, без Маки да забележи.

— Какво ще правиш в Барстоу? — попита шофьорът.

— Там живея. Искам довечера да съм си вкъщи.

— А какво правиш насам?

— Едно-друго.

— Ами в Южния квартал? Каква работа си имал с ония там?

„Ония там“ очевидно се отнасяше за преобладаващото население в Южния квартал. Бош се обърна и втренчено изгледа Маки, сякаш искаше да му каже, че задава много въпроси. После повтори студено:

— Едно-друго. Обаче едно ще ти кажа, тоя тъп град може да върви на майната си, приятел.

Маки се усмихна.

— Разбирам какво имаш предвид.

Бош реши, че вече са достатъчно близки, за да споделят нещо повече от общи приказки. Смяташе, че шофьорът е забелязал татуировките и се опитва да придобие представа що за човек е. Моментът явно беше подходящ за поредната крачка към статията.

Остави вестника на седалката помежду им, така че да се вижда снимката на Ребека Верлорън. После започна да си облича ризата. Наведе се напред и протегна ръце. Не гледаше Маки, ала знаеше, че черепът на левия му бицепс се е показал изцяло. Първо нахлузи десния ръкав, после прекара ризата отзад и вкара лявата си ръка в ръкава. Отпусна се назад, закопча се и подхвърли:

— Прекалено е като в Третия свят, за да ми допада.

— Абсолютно си прав.

— Ти оттука ли си?

— Цял живот съм бил тук.

— А бе, приятел, трябва да вземеш семейството си, ако семейство, и да се чупиш.

Маки се засмя.

— Един мой приятел все повтаря същото.

— Е, да де, идеята не е много оригинална.

— Така си е.

Радиостанцията изпраця и ги прекъсна.

— Ей, Ро?

— Да, Кен?

— Ще прескоча до Кей Еф Си. Паяка те чака. Искаш ли нещо?

— Не, по-късно ще отида. Край.

Известно време пътуваха в мълчание. Бош се опитваше да измисли начин непринудено да поднови разговора в правилната

посока. Маки мина по Бърбанк Булевард и зави надясно. Продължиха по Тампа. Скоро пак щеше да завие надясно и после до сервиза оставаше съвсем малко. След няма и десет минути пътуването щеше да свърши.

Обаче пръв се обади Маки:

— Та къде си лежал?

Бош изчака малко, за да не издаде възбудата си, после изсумтя:

— Какво искаш да кажеш?

— Видях ти татуировките, готин. Голяма работа. Обаче или са самоделни, или са от затвора. Очевидно е.

— В „Обиспо“ — каза Хари.

— За какво?

Бош се обърна и пак го изгледа.

— Това-онова.

Маки също кимна, явно необезпокоен от неохотата му да разкрие миналото си.

— Имам един приятел, изкара известно време там. В края на Деветдесетте. Казвал ми е, че не било толкоз кофти. Като чиновническа служба. Поне нямало много чернилки като другаде.

Бош помълча. Знаеше, че използваната от Маки расистка обида е нещо като парола. Ако отговореше правилно, щеше да бъде приет.

— Да — отвърна накрая. — Това правеше условията малко по-приемливи. Обаче сигурно не съм се засякъл с приятеля ти. Излязох през деветдесет и осма.

— Франк Симънс се казва. Лежа година и половина. От Фресно е.

— Франк Симънс от Фресно — повтори Бош, сякаш се опитваше да си спомни името. — Май не го познавам.

— Много готин пич.

— Имаше един, дето дойде няколко седмици, преди да изляза. Чух, че бил от Фресно. Обаче ми оставаше малко и не ми се запознаваше с новаците, нали загриваш?

— Да, естествено. Просто попитах.

— Твоят човек с черна коса ли беше? И с много белези от пъпки?

Маки се усмихна.

— Той е! Това е Франк. Викахме му Лицето-кратер.

— На бас, че много го е кефело.

Влекачът излезе на Тампа и поеха на север. Бош знаеше, че сигурно ще има възможност още да поговори с Маки в сервиза, докато поправят гумата, обаче не биваше да разчита на това. Можеше да го повикат по работа. Трябваше да доизиграе театъра и да хвърли въдицата, докато е сам с обекта. Вдигна вестника в скута си, все едно четеше заглавията. Трябваше да измисли начин естествено да насочи разговора към убийството на Ребека Верлорън.

Маки вдигна дясната си ръка от волана и си смъкна ръкавицата, като захпа един от пръстите. Бош си помисли, че така би постъпило някое дете. Шофьорът му подаде ръка.

— Между другото, аз съм Ро.

Хари стисна ръката му и попита:

— Ро ли?

— Съкратено от Роланд. Роланд Маки. Приятно ми е Да се запознаем.

— Джордж Райхарт.

— Райхарт? — попита шофьорът. — Немец ли си?

— Означава „сърцето на Райха“.

— Супер. Това обяснява мерцедеса. Нали загриваш, аз по цял ден се занимавам с коли. Можеш да научиш много за хората от колите, които карат, и от начина, по който се грижат за тях.

— Сигурно.

Бош кимна. Най-после бе видял пряк път към целта си. Маки за пореден път неволно му помагаше.

— Немско производство — отвърна той. — Най-добрите производители на коли на света. Ти какво караш, когато не си с тая браква?

— Възстановявам едно камаро седемдесет и втора. Когато свърша, ще стане кукличка.

— Страхотен модел.

— Да, обаче днес не бих си купил нищо детройтско. Нали знаеш кой ги прави сегашните коли? Само чернилки. Не бих карал такава за нищо на света, камо ли да возя семейството си с нея.

— В Германия отиваш във фабриката и всички са синеоки, нали разбираш какво имам предвид? — отговори Бош. — Виждам съм снимки.

Маки замислено поклати глава и Хари реши, че е време Да направи хода си. Разгъна вестника, така че да се вижда Цялата статия за Верлорън.

— Като говорим за чернилки, чете ли това тук?

— Не. Какво пише?

— За една майка, дето седи и циври за черното си дете, Убито преди седемнайсет години. И полицията още го разследвала Обаче на кой му пука, пич?

Маки хвърли поглед към вестника и видя голямата снимка с лицето на Ребека Верлорън. Но по нищо не пролича дали я е познал. Бош отпусна вестника, за да не го размахва прекалено очевидно, сгъна го и го остави на седалката между Двамата.

— Искам да кажа, като се мешат така расите, какво друго може да се очаква?

— Прав си.

Само че отговорът на Маки не бе много уверен, сякаш той си мислеше за нещо друго. Хари го прие за добър знак Може би току-що го бяха побили ледени тръпки. За пръв път от седемнайсет години.

Реши, че е направил каквото е можел. Ако се опиташе да продължи, можеше да пресече границата и да се издаде, През останалата част от пътя щеше да мълчи. Явно и Маки беше взел същото решение.

Ала след няколко преки Маки се престрои във второто платно, за да изпревари един бавно движещ се фиат „Пунто“, и каза:

— Можеш ли да повярваш, че тая бричка още върви?

Докато подминаваха малката кола, Бош видя зад волана мъж от азиатски произход, вероятно камбоджанец.

— Е, да де — каза Маки, щом видя шофьора. — Само гледай.

Върна се в предишното платно и притисна пунтото между тегления мерцедес и редицата коли, паркирани до тротоара. Азиатецът нямаше друг избор, освен рязко да удари спирачки. Смехът на Маки заглуши тихия клаксон на фиата.

— Майната ти! — извика Маки. — Връщай се на тъпия си кораб!

Погледна Бош за подкрепа и Хари се усмихна — най-трудното нещо, което му се бе налагало да прави от много време. После протестира престорено:

— Ей, готин, за малко щеше да го блъснеш с моята кола!

— А бе, ти бил ли си във Виетнам?

— Защо?

— Ами защото бе, пич. Бил си, нали?

— И какво от това?

— Имах приятел, дето е бил там. Казваше, че като едно нищо трепели типове като тоя жълтурко. Десетина на закуска и още толкова на обяд. Ще ми се и аз да съм бил там, само това ти казвам.

Бош се извърна и погледна през страничния прозорец. Думите на Маки му даваха възможност да го попита за оръжие и убийства на хора. Ала не можеше да се насили да го направи. Изведнъж единственото му желание бе да се махне.

Маки обаче продължаваше да приказва.

— Опитах се да се запиша за Залива, първия път, обаче не ме взеха.

Хари донякъде си възвърна самообладанието.

— Защо?

— Не знам. Сигурно са пазели мястото за някое негро.

— Или си имал досие.

Бош се беше обърнал и го гледаше. И веднага си помисли, че го е казал прекалено обвинително. Маки също извъртя глава и го изгледа.

— Имам досие, пич, прав си. Обаче това не им пречеше да ме използват, нали?

С това разговорът приключи. След малко влязоха в сервиза.

— Няма смисъл да вкарваме мерцедеса вътре — каза Маки. — Паяка може да свали колелото и тук. Ще свършим за нула време.

— Както кажеш. Сигурен ли си, че не си е отишъл?

— Не, ей го там.

Докато влекачът минаваше покрай двойната врата на гаража, от сенките се появи мъж. Носеше пневматична отвертка в едната ръка, а с другата теглеше маркуча. Бош забеляза паяжината, татуирана на шията му. Затворническо синьо. Нещо в него му се стори познато. В първия момент се уплаши, че пътищата им са се пресичали, че го е арестувал или разпитвал и може би даже го е пратил в затвора, където са му направили татуировката.

Моментално разбра, че трябва да стои надалеч от Паяка откачи мобилния телефон от колана си и каза:

— Нещо против да остана тук и да се обадя?

Маки, който вече слизаше от влекача, отвърна:

— Не, говори си спокойно. Няма да се бавим.

Затвори вратата и почна да сваля гумата на Бош вдигна прозореца и се обади на Райдър.

— Как върви? — попита тя.

— Вървеше добре, докато не стигнахме в сервиза — тихо отвърна Хари. — Струва ми се, че съм срещал монтьора, Ако ме познае, може да си имам проблеми.

— Искаш да кажеш, че може да те познава като ченге, така ли?

— Да.

— Мамка му!

— Точно така.

— Какво да направим? Тим и Рик още са наблизко.

— Обади им се и им кажи какво става. Кажи им да не се отдалечават, докато не си тръгна. Ще остана във влекача колкото може повече. Ако държа мобифона до бузата си и говоря, няма да види лицето ми.

— Добре.

— Надявам се Маки да не тръгне да ни запознава. Обаче май му направих впечатление. Може да реши да се изфука с мен.

— Добре, Хари, само бъди спокоен. Ще се намесим, ако се наложи...

— Не се боя за себе си. Страх ме е за театъра...

— Внимавай, идва.

Някой силно почука по прозореца. Бош се обърна. Маки го гледаше. Детективът свали стъклото.

— Готово — каза Маки.

— Вече?

— Да. Можеш да дойдеш в офиса и да платиш, докато Паяка ти монтира колелото. Ще си бъдеш вкъщи за два часа.

— Върхът.

Все така притиснал телефона до дясното си ухо, Бош слезе и тръгна към офиса, без да показва лицето си на Паяка, продължаваше да говори с Райдър.

— Изглежда, скоро ще си тръгна.

— Добре. Въпросният човек ти монтира колелото. Внимавай на тръгване.

— Естествено.

Щом влезе в малкия офис, Бош затвори телефона. Маки мина зад едно мръсно очукано бюро. Трябваше му доста време, за да пресметне цената с калкулатор.

— Общо сто двацет и пет — съобщи накрая. — Четири километра теглене и вентилът е три кинта.

Бош седна на стола пред бюрото и извади пари.

— Може ли да получа квитанция?

Докато отброяваше шест двацетачки и една петарка, слушаше пневматичната отвертка навън. Протегна парите, ала Маки беше зает да чете бележката, която бе намерил на бюрото. Държеше я под ъгъл, който позволяваше на Бош да я види.

Ро, обадиха се от Виза да потвърдят одобрението на молбата ти.

Бош я прочете за секунда, ала Маки я гледа дълго, преди да я пусне на бюрото и да поеме протегнатите му банкноти. Прибра ги в касата и затършува за кочана с квитанциите.

— Обикновено Кени пише квитанциите. Обаче нали отиде за пиле.

Хари тъкмо се канеше да отговори, че не му трябва чак толкова много квитанция, когато чу стъпки зад себе си — някой влизаше. Не се обърна, в случай че е Паяка.

— Готово, Ро, само трябва да го откачиш.

Моментът бе опасен. Маки можеше да реши да ги запознае.

— Добре, Паяк — отвърна шофьорът.

— Е, аз си тръгвам.

— Мерси, че ни изчака, приятел. Ще се видим утре.

Паяка излезе. Маки най-после намери кочана в средното чекмедже и надраска нещо, после го даде на детектива. Най-отдолу на квитанцията с детски почерк пишеше сумата.

— Можеш да си тръгваш — осведоми го Маки. — Ей сега ще ти откача колата.

Хари го последва навън. Сети се, че е забравил вестника в кабината на влекача. Зачуди се дали да го остави там, или да се качи и

да го вземе, за да го остави в офиса, където Маки гледаше телевизия по време на смяната си.

Реши да го остави на седалката. Беше хвърлил въдица-та. Идваше време да се отдръпне и да види какво ще излезе.

Маки вече беше откачил мерцедеса от влекача и прибираше теглича.

— Мерси, Роланд — каза детективът.

— Само Ро, готин — отвърна Маки. — Чао и друг път гледай да не ходиш в Южния квартал.

— Не ме мисли. Ще се оправя.

Маки се усмихна и му намигна, после пак си свали ръкавицата и му подаде ръка. Хари я стисна и отговори на усмивката му. После погледна ръката му и видя мъничък бял белег в месестата част между палеца и показалеца. Татуировка от колт четирийсет и пети калибър.

— Е, довиждане — каза Бош.

Райдър го чакаше. Бош паркира и се прехвърли в нейния форд.

— За една бройка — отбеляза партньорката му. — Оказва се, че сигурно си го познавал този тип. Джери Таунсенд. Говори ли ти нещо? Проверихме номера на пикапа му, когато си тръгваше от сервиза, и получихме името му.

— Джери Таунсенд ли? Не, името не ми говори нищо. Обаче го познах по лице.

— През деветдесет и шеста е осъден за непредумишлено убийство. Излежал пет години. Прилича на случай на домашно насилие, обаче повече не успяха да изтеглят от компютъра Басирам се, че ако отворим досието, твоето име ще е там някъде. Затова си го познал.

— Смяташ ли, че може да е свързан със сегашния ни случай?

— Съмнявам се. Сигурно собственикът на сервиза няма нищо против да взема на работа бивши затворници. Те не искат много пари, нали разбираш? А ако мами в ремонтите, кой ще се оплаче?

— Е, да се връщаме и да видим какво ще стане.

Тя превключи на скорост и излезе на Тампа, за да потегли обратно към кръстовището, където се намираше сервизът.

— Как мина с него? — попита Райдър.

— Доста добре. Направих всичко, освен да му прочета статията. Не се издаде с нищо, обаче май захапа.

— Видя ли татуировките?

— Да, свършиха добра работа. Щом ги видя, започна да ме разпитва. Твоята информация за Симънс също ми беше от полза. Неговото име изскочи в разговора. Освен това Маки има белег между палеца и показалеца на дясната ръка. От прищипването.

— Браво, Хари, нищо не си пропуснал. Значи остава само Да чакаме.

— Другите тръгнаха ли си?

— Ще си тръгнат, щом заемем позиция.

Когато стигнаха на кръстовището, видяха, че влекачът на Маки излиза на Роско и потегля на запад.

— Тръгва! — възкликна Бош. — Защо никой не ни предупреди?

В същия момент мобилният телефон на Райдър иззвъня. Тя му го подаде, за да може да се съсредоточи върху и се престрои в платното за ляв завой.

Обаждаше се Тим Марсия. Обясни, че Маки е тръгнал без никой да се обади в сервиза, за да поиска пътна помощ. Джексън проверил в аудиоцентъра. По подслушваните линии не били провеждани разговори.

— Може да няма нищо — каза Бош. — Докато пътувах с него, спомена, че ще отиде да хапне.

— Възможно е.

— Вече е наш, Тим. Мерси, че останяхте. Предай на Рик нашите благодарности.

— Успех, Хари.

Последваха влекача до търговския площад. Маки влезе в една закувалня. Не носеше вестника, който Бош беше оставил в кабинета.

— Гладен ли си, Хари? — попита Райдър.

— Не, хапнах, преди да се видим.

Зачакаха.

Мобилният телефон на Бош иззвъня. Обаждаше се Робинсън, който бе втора смяна в аудиоцентъра заедно с Норд.

— Току-що се обадиха за пътна помощ в сервиза. После пренасочиха разговора към мобифона на Маки. Сигурно не е в сервиза.

Бош обясни ситуацията и се извини, че не ги е държал в течение. После попита:

— Къде го викат?

— На Рисида и Партения, някаква катастрофа. Предполагам, че колата е съвсем смачкана. Сигурно ще трябва да я закара в някоя автокъща.

— Добре, следим го.

След няколко минути Маки излезе от ресторанта с голяма чаша безалкохолно, от която стърчеше сламка. Последваха го до Рисида Булевард и Партения Стрийт, където той спря до една тойота със смачкана предница. Друг влекач тъкмо вдигаше втората кола, голям

мерцедес, чиято задница бе сплескана при сблъсъка. Маки размени няколко приказки с колегата си — професионална любезност — и се зае с тойотата. На ъгловия паркинг имаше патрулка от ЛАПУ — полицаят вътре пишеше доклад. Бош не забеляза шофьори-е ц реши, че може да са ги закарали в болница.

Маки закара тойотата в една автокъща чак на Ван Найс Булевард. Докато беше вътре, отново се обади Робинсън. Няколко ново повикване за Маки, този път в Нортридж Фелън Сентър — някаква служителка в книжарницата на „Бордърс“ имала нужда от помощ при запалването.

— На този тип няма да му остане време да прочете вестника, ако продължи така — изпъшка Райдър.

— Не знам. Чудя се дали изобщо може да чете. На бюрото имаше една бележка и...

— Каква бележка?

— За него. Зяпа я сто часа, обаче не съм сигурен, че разбира какво пише.

— Ти успя ли да я прочетеш? Какво пишеше?

— Беше я оставил някой от дневната смяна. От Виза се обадили да потвърдят одобряването на молбата му или нещо подобно.

Райдър сбърчи чело.

— Какво има? — попита Бош.

— Просто ми се струва странно да кандидатства за кредитна карта. Това ще го направи лесен за откриване, а нали се е опитвал да го избягва.

— Може да се е почувствал в безопасност.

От автокъщата Маки отиде направо в търговския център и помогна на жената от книжарницата да запали. После потегли към сервиза. Когато стигна там, приближаваше десет. Помръкващите надежди на Бош отново се съживиха, когато погледна с бинокъла от площада оттатък улицата и видя, че Маки тръгва към офиса.

— Все още имаме шанс — каза Хари. — Взел е вестника.

Трудно можеха да следят Маки в сервиза. Две от стени-Те на предния офис бяха стъклени и там нямаха проблем. Ала вратите на гаража вече бяха затворени и обектът често изчезваше там, където Бош не го виждаше.

— Искаш ли аз да наблюдавам? — попита Райдър.

Бош отпусна бинокъла и я погледна. Едва различаваше лицето ѝ в мрака.

— Няма нужда. Нали ще шофираш. Защо не си починеш? Днес те събудих адски рано.

И отново вдигна бинокъла.

— Нищо ми няма — отвърна Киз. — Когато решиш, че имаш нужда от почивка...

— Освен това почти се чувствам отговорен за този тип-прекъсна я Хари.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали разбираш, всичко. Имам предвид, можехме просто да го приберем и да го поизпотим в ареста, да се опитаме да го пречупим. Обаче ние избрахме този начин и планът беше мой. Аз съм отговорен.

— Пак можем да го поизпотим. Ако сега не успеем, сигурно ще се наложи да го направим.

Мобилният телефон на Бош иззвъня.

— Може би най-после ще ни зарадват с нещо — въздъхна той.

Обаждаше се Норд.

— Нали казахте, че този тип бил завършил гимназия, Хари?

— Да, защо?

— Току-що се обади да му прочетат статията по телефона.

Бош рязко се изправи на седалката. Бяха в играта. Нямаше значение как съдържанието на репортажа ще стигне до Маки. Най-важното бе, че е поискал да знае какво пише във вестника.

— На кого се обади?

— На някоя си Мишел Мърфи. Най-вероятно старо гадже. Попита я дали още получава вестника всеки ден, като че ли не беше сигурен. Тя потвърди и той я помоли да му прочете статията.

— Говориха ли за нея?

— Да. Тя го попита дали е познавал момичето, за което пише във вестника. Маки отговори отрицателно, обаче после прибави: „Познавах пистолета“. Точно така се изрази, му заяви, че не искала да знае нищо за това, и му затвори.

Бош се замисли. Театърът бе успял. Бяха подритнали камък, лежал непокътнат цели седемнайсет години. Обзе го възбуда.

— Можеш ли да ни прехвърлиш записа тук? — попита той — Искам да го чуя.

— Мисля, че мога — отвърна Норд. — Ще повикам някой От техниците и... Ще ти се обадя пак: Маки се обажда на някого.

— Чакам.

Бош затвори, за да даде възможност на Норд да продължи с подслушването, и набързо разказа на Райдър за разговора на Маки с Мишел Мърфи.

— Може да извадим късмет, Хари — каза тя.

Детективът наблюдаваше Маки с бинокъла. Маки седеше зад бюрото в офиса и приказваше по мобилния си телефон.

— Хайде, Маки — прошепна Бош. — Изплюй камъчето. Изпей ни историята.

Ала обектът затвори мобифона. Разговорът бе прекалено кратък, за да измъкнат нещо от него.

След десет секунди Норд пак се обади.

— Току-що позвъни на Били Блицкрига.

— Какво каза?

— „Може да съм загазил“. И още: „Може да се наложи Да се чупя“. Бъркхарт го прекъсна: „Не ми пука какво става, не дрънкай за това по телефона“. Уговориха се да се срещнат след края на смяната на Маки.

— Къде?

— Най-вероятно в къщата. Маки каза: „Вкъщи ли ще си?“ и Бъркхарт потвърди. „Ами Белинда, още ли е там?“-попита Маки. Бъркхарт отвърна, че тя щяла да спи, да не се притеснявал за нея. И затвориха.

Новата информация нанесе смазващ удар върху надеждите на Бош да разрешат случая още тази нощ. Ако Маки и Бъркхарт се срещнеха в къщата, нямаше да ги чуват. Щяха да пропуснат признанието, заради което бяха организирали цялото това наблюдение.

— Обади ми се, ако позвъни на някой друг — бързо каза Хари и затвори.

— Нещо лошо ли? — попита Райдър. Явно се бе досетила по гласа му.

— Да.

Бош ѝ предаде съдържанието на разговорите и ѝ обясни препятствието, с което щяха да се сблъскат, ако Маки и Бъркхарт се срещнеха, за да обсъдят проблема зад затворена врата.

— Не е чак толкова лошо, Хари — заяви Киз. — Той е направил сериозно признание пред оная Мърфи и още едно, по-малко, пред Бъркхарт. Близко сме, не унивай. Дай да го обмислим. Какво можем да направим, за да ги накараме да се срещнат извън къщата? Например в „Старбъкс“ или на подобно място?

— Да бе, как ли не. Маки да си поръча капучино.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Даже да ги изкараме от къщата, как ще се приближим до тях? Не можем. Трябва да е по телефона.

— Просто ще чакаме да видим какво ще стане. В момента не можем да направим нищо повече. Виж, добре е да чуем какво ще си кажат, обаче това не е краят на света. Маки вече е казал по телефона, че може да се наложи да се чупи. Ако избяга, съдебните заседатели ще го приемат като проява на гузна съвест. И ако използваш бягството му и всичко друго, което имаме на запис, може да успеем да изкопчим още от него, когато накрая го приберем. Така че не всичко е изгубено, нали?

— Да.

— Искаш ли да се обадя на Ейбъл? Той би трябвало да знае какво става.

— Да, обади му се. Всъщност няма какво да докладваме, обаче му се обади.

— Успокой се, Хари.

Бош престана да обръща внимание. Вдигна бинокъла и го насочи към Маки, който продължаваше да седи зад бюрото. Изглеждаше дълбоко замислен. Другият от нощната смяна, сигурно Кени, седеше с вдигнато нагоре лице и гледаше телевизия. Смееше се на нещо.

Маки нито се смееше, нито гледаше. Главата му беше сведена. Взираше се в паметта си.

Времето до полунощ се проточи в най-дългите деветдесет минути наблюдение, които си спомняше Бош. Докато чакаха затварянето на сервиза, когато Маки щеше да се отпрати на срещата си с Бъркхарт, не се случи нищо. Телефоните мълчаха. Маки не мръдна от бюрото и Хари не успя да измисли план за предотвратяване на срещата или за проникване в къщата. Като че ли всички бяха замръзнали, докато часовникът не показа дванайсет.

Накрая външното осветление на сервиза угасна и двамата мъже го затвориха. На излизане Маки носеше вестника, който не можеше да прочете. Бош знаеше, че ще го покаже на Бъркхарт и двамата най-вероятно ще разговарят за убийството.

— И ние няма да сме там — измърмори той, докато наблюдаваше Маки с бинокъла.

Маки се качи на камарото и шумно форсира двигателя, лед като го запали. После излезе на Тампа и потегли на юг към дома си, мястото на срещата. Райдър изчака малко и напусна паркинга, престои се през северните платна на Тампа и също пое на юг. Бош се обади на Норд в аудиоцентъра и съобщи, че Маки е приключил смяната си и трябва да продължат с подслушването на къщата.

Фаровете на Маки бяха на три преки от тях. Почти нямаше движение и Райдър шофираше на безопасно разстояние. На минаване покрай паркинга, където беше оставил колата си, Бош хвърли поглед към мерцедеса, просто за да се увери, че е там.

— Опа! — възкликна Киз.

Маки направи обратен завой и се насочи срещу тях двамата.

— Какво да правя, Хари? — попита Райдър.

— Нищо. Не прави нищо забележимо.

— Той се връща към нас. Сигурно е забелязал опашката!

— Спокойно. Може да е видял моята кола на паркинга.

Гърленото ръмжене на камарото се чуваше много преди да се разминат с него. Звучеше заплашително и злобно, като чудовище, връхлитащо ги с гневен рев.

Старото камаро профуча покрай Бош и Райдър, без да намали скоростта. Маки мина на червено при Сатикой и фаровете му се отдалечиха на север.

— Какво беше това? — ахна Киз. — Мислиш ли, че е забелязал опашката?

— Не.

Мобилният телефон на Бош иззвъня и той моментално отговори. Обаждаше се Робинсън.

— Току-що прие автоматично пренасочено обаждане. Повикаха го на адрес.

— Къде?

— Повреда на „Рейгън“. Близко до надлеза на Тампа Авеню. Близко е. Каза, че отива веднага.

— Добре. Следим го.

Бош затвори телефона и каза на Райдър да обърне, като ѝ обясни, че прикритието им е невредимо, че Маки просто бърза да изтегли клиент.

Когато стигнаха до кръстовището на Тампа и Роско, влекачът тъкмо излизаше от потъналия в мрак сервиз. Маки не се разтакаваше.

Тъй като знаеха къде отива обектът на наблюдението им, Райдър можеше да си Позволи да се движи на по-голямо разстояние. Така нямаше опасност да ги забележи в огледалото. Потеглиха на север по Тампа към магистралата „Рейгън“ — бившето шосе 118, което прекосяваше северната част на Долината в посока изток — запад, една от малкото пътни артерии, които все още не бяха денонощно задръстени от трафик. Носеше името на покойния губернатор и президент ѝ водеше до Сайми Вели, където се намиреше президентската библиотека на Рейгън. Хари винаги мислеше за шосето просто като за сто и осемнайсетото.

Рампата за западното платно излизаше от Тампа Авеню. Райдър намали и изчака, докато наблюдаваха влекача да завива наляво и да изчезва по рампата. Последваха го и когато потеглиха надолу по

рампата, моментално видяха, че имат проблем. Повредената кола не се намираще на магистралата, както им бе казала Норд, а на входната рампа. Бързо се приближаваха към влекача, отдалечен на петдесетина метра от тях. Той даваше на заден към малък червен автомобил, чиито аварийни светлини мигаха.

— Какво ще правим, Хари? Ако спрем, ще ни види.

Имаше право. Щяха да нарушат прикритието си.

— Подмини го — отвърна Бош.

Трябваше да мисли бързо. Знаеше, че щом излязат на магистралата, могат да отбият отстрани и да изчакат Маки Да мине покрай тях с повредената кола. Обаче имаше риск, можеше да познае форда на Райдър или даже да спре, да провери дали не се нуждаят от помощ. Ако видеше, с наблюдението щеше да е свършено.

— Имаш ли карта?

— Под седалката.

Райдър подмина повредената кола и влекача. Хари бръква под седалката и извади дебелия том. Щом се отдалечиха от Маки, включи лампичката над таблото и прелисти страниците. Този том с карти беше шофьорската библия на Анджелис. Бош имаше дългогодишен опит с него и бързо откри страницата, представяща тази част от града. Проучи ситуацията и даде упътвания на партньорката си.

— Следващият изход е Портър Ранч Драйв. На около километър и половина. Завиваме и продължаваме надясно после пак надясно по Риналди. Така се връщаме обратно на Тампа. Или ще изчакаме на надлеза, или просто ще продължим по кръга.

— Предлагам да изчакаме горе — отвърна Райдър. — Ако продължим по рампата със същата кола, може да ни забележи.

— Съгласен.

— Не ми харесва, обаче не виждам да имаме друг избор.

Бързо стигнаха до изхода на Портър Ранч.

— Погледна ли колата на клиента? — попита Бош. — Аз търсех картата.

— Малка, чуждестранна. Вътре като че ли имаше само един човек. Фаровете на влекача бяха прекалено мощни, за да различа нещо друго.

Престроиха се в платното за Портър Ранч Драйв. Райдър зави надясно, после още веднъж и потеглиха обратно към Тампа. Наложиха се

да спрат на светофара при Корбин, но после Киз се увери, че наоколо е чисто, и мина на червено. По-малко от три минути след като бяха подминали влекача, отново пътуваха по Тампа. Райдър отби отстрани в средата на надлеза. Бош отвори вратата и каза:

— Ще ида да погледна.

Слезе от колата. От този ъгъл не виждаше влекача, ала предупредителните лампи върху кабината хвърляха светлина над изходната рампа.

— Вземи радиостанцията, Хари — извика му Райдър.

Той се наведе в купето и я взе.

По магистралата нямаше много движение, но въпреки това преминаващите коли ревяха под тях. Бош стигна рампата и погледна. Фаровете на влекача все още ха мрака.

След миг забеляза, че мигащите фарове на повредената кола ги няма. Вгледа се по-внимателно и установи, че тя вече не е на рампата. Плъзна очи надолу към магистралата и видя червените светлини на десетки автомобили, движещи се на запад в далечината.

Отново насочи вниманието си към влекача. Нищо не помръдваше. Нямаше и следа от Маки.

Бош вдигна радиостанцията до устата си и натисна копчето.

— Киз?

— Да, Хари?

— Ела веднага.

И закрачи надолу по рампата, като извади оръжието си. След трийсет секунди зад него проблеснаха фарове и Райдър спря отстрани. Слезе с фенерче и двамата продължиха заедно.

— Какво става? — попита партньорката му.

— Не знам.

Маки го нямаше нито във влекача, нито наоколо. Гърдите на Бош се свиха. Инстинктивно знаеше, че нещо не е наред. Колкото повече се приближаваха, толкова повече го осъзнаваше.

— Какво ще му кажем, ако е там и всичко е наред? — прошепна Райдър.

— Не е.

Фаровете на влекача ги заслепяваха и Бош разбираше, че са в уязвимо положение. Не можеше да види никой пред влекача. Мина

надясно, за да се отдалечи от Райдър. Тя не можеше да се отдръпне наляво, защото щеше да излезе на платното.

По рампата изрева камион, вдигна вонящ на бензин вятър и разтърси настилката. Хари крачеше сред бурените, с Които беше обрасъл склонът над рампата. Все още не виждаше никого.

Не разговаряха. Ревът от трафика по магистралата отекна под надлеза. Трябваше да викат, за да се чуят, и това да ги разсейва.

Когато стигнаха при влекача, отново се приближиха един към друг. Бош провери в купето. Нямаше и следа от Маки. Моторът работеше. Той мина отзад и погледна осветената от фаровете земя. Черни, образуващи дъга следи от гуми водеха до задната страна на влекача. На чакъла се въргаляше една от мазните кожени ръкавици на Маки.

— Дай ми фенерчето — каза Бош и когато го взе, забеляза, че е от късите каучукови модели, одобрени от началника на полицията, след като един полицай бе записан на видео да бие заподозрян с тежък стоманен фенер.

Насочи лъча към задната страна на влекача и го плъзна отдолу.

По тъмната стомана лъщеше кръв. Не можеше да се сбърка с масло. Беше червена и истинска. Бош приклепна и насочи лъча под камиона. И там бе тъмно.

Видя тялото на Маки, сгърчено до задния диференциал. Половината му лице беше окъпано в кръв от дълга дълбока рана, разсичаща лявата половина на главата му. Синята му униформена риза бе кафяво-червена от кръв. Явно имаше и други рани. Чаталът на панталоните му бе тъмен от кръв, урина или и двете. Едната ръка беше странно извита и от разкъсаната плът стърчеше бяла кост. Тя бе притисната към гърдите на Маки, които неравномерно се надигаха. Още беше жив.

— Господи! — ахна Райдър зад гърба му.

— Повикай линейка! — нареди той и пропълзя под камиона.

Чуваше стъпките на Райдър да хруцят по чакъла — тя тичаше към колата си. Приблужи се колкото можеше повече към Маки. Знаеше, че е възможно да унищожи улики на местопрестъплението, ала нямаше друг начин.

— Чуваш ли ме, Ро? Ро, кой го направи? Какво стана?

Маки като че ли се размърда. Устните му се раздвижиха и Бош видя, че долната му челюст е счупена или разместена. Движенията ѝ бяха некоординирани. Сякаш Маки за пръв път се опитваше да я използва.

— Не бързай, Ро. Кажи ми кой го направи. Видя ли го?

Маки прошепна нещо, но ревът на една бясно префучала по рампата кола заглуши гласа му.

— Повтори, Ро. Повтори го.

Бош се провря напред и наведе глава към устата на Маки. Чу хриптене, после шепот.

— ... суърт...

Детективът се отдръпна и погледна Маки. Насочи лъча на фенерчето към лицето му с надеждата, че ще го разбули. Костта около лявото око на нещастника също бе разбита и кървеше. Нямахше да оцелее.

— Ро, ако имаш да казваш нещо, кажи го сега. Ти ли уби Ребека Верлорън? Там ли беше оная нощ?

Наведе се напред. Даже Маки да отговори нещо, звукът бе заглушен от друга кола. Когато Хари отново вдигна глава, Маки изглеждаше мъртъв. Бош допря два пръста до окървавената му шия и не напипа пулс.

— Ро? Роланд, жив ли си още?

Единственото невредимо око бе отворено, ала замъглено. Хари насочи светлината в него и не видя движение на зеницата. Маки беше мъртъв.

Предпазливо изпълзя изпод камиона. Райдър вече беше дошла и чакаше, нервно скръстила ръце на гърдите си.

— Линейката пристига.

— Обади им се да не идват.

Хари ѝ подаде фенерчето.

— Ако смяташ, че е мъртъв, трябва да го потвърдят.

— Не се бой, мъртъв е. Само ще унищожат уликите на Местопрестъплението. Обади им се да не идват.

— Той каза ли ти нещо?

— Звучеше като „Чатсуърт“. И толкова. Не успях да чуя друго.

Райдър закрачи назад-напред.

— Господи, ще повърна.

— Тогава се отдалечи от местопрестъплението.

Тя заобиколи зад колата си. На Бош също му приляваше, ала знаеше, че ще се овладее. Причината не беше на разкъсаното тяло на Маки. Също като Райдър, Хари бе виждал и по-ужасни неща. А заради обстоятелствата, инстинктивно разбираше, че това не е злополука. Това беше убийство. И именно той бе станал причина за него.

Гадеше му се, защото току-що бяха убили Роланд Мака заради него. И с тази смърт може би бяха изгубили връзката с убиеца на Ребека Верлорън.

ТРЕТА ЧАСТ И ДЕБНЕ МРАК

Входната рампа от Тампа Авеню за магистралата „Роналд Рейгън“ беше затворена и трафикът се пренасочваше по Риналди до входа на Портър Ранч Драйв. Цялата магистрална рампа бе задръстена с полицейски коли. Бяха представени отдел „Научни изследвания“ на ЛАПУ, калифорнийските магистрални патрули и щатската патология, както и „Неприключени следствия“. Ейбъл Прат се беше обадил тук-там, за да улесни поемането на случая от неговия отдел. Тъй като убийството на Роланд Маки бе извършено на входа към щатска магистрала, следствието формално попадеше в юрисдикцията на магистралните патрули. Ала те бяха повече от доволни да го отстъпят, особено след като престъплението се разглеждаше като част от текущо следствие на ЛАПУ. С други думи, щяха да оставят управлението само да си разчиства кашата.

Началникът на местната магистрална патрулна служба обаче предложи да се възползват от услугите на най-добрия специалист по злополуки и Прат се съгласи. Освен това бе събрал едни от най-вещите криминалисти от управлението, които беше успял да открие през нощта.

Бош и Райдър прекараха голяма част от огледа в колата на Прат, където шефът им надълго и широко ги разпита, а после отговориха на въпросите на Тим Марсия и Рик Джексън, които бяха повикани да оглавят разследването на смъртта на Маки. Тъй като Бош и Райдър бяха участници в едни събития и свидетели в други, беше взето решение да не Разследват случая. Бе ясно, че двамата ще продължат да работят по делото Верлорън и така явно ще вървят по стъпките на убиеца на Роланд Маки.

Към три през нощта криминалистите се събраха с детективите, за да обсъдят наученото до момента. Бяха извадили трупа на Маки изпод влекача и грижливо бяха фотографирали, записали на видео и скицирали местопрестъплението. След това всички можеха спокойно да обикалят наоколо.

Прат предложи на следователя от магистралната патрулна служба, висок мъж, казваше се Дейвид Олманд, да започне пръв. С помощта на лазерна показалка Олманд посочи следите от гуми по пътя и чакъла, смятани за свързани със случая. Показа и задната страна на влекача, където с тебеширени кръгове бяха оградени няколко драскотини, вдлъбнатини и дупки в тежката стомана. Неговото заключение беше същото, до каквото бяха стигнали Бош и Райдър секунди след откриването на Маки. Той бе убит.

— Следите от гуми показват, че жертвата е спряла влекача до пътя на трийсетина метра оттук — започна Олманд. — Навярно, за да избегне повредената кола, която вече е чакала там. После шофьорът е върнал на задна. Преди да слезе, е изключил от скорост и вдигнал ръчната спирачка. Ако е бързал, както предполагат някои второстепенни факти, може направо да е заобиколил, за да свали теглича. И точно тогава става всичко. Повредената кола явно не е била повредена. Шофьорът настъпил газта и тя полетяла напред, блъснала Маки и го приковала към задната страна на влекача. Той е бил наведен над теглича и най-вероятно се е занимавал с него в момента на удара. Това обяснява раните по главата. Блъснал се е с лице в теглича — по него има кръв.

За потвърждение Олманд прокара червената точка на лазера по теглича.

— След това колата е върнала на задна — продължи той. — Тогава са оставени следите от гуми по асфалта. После пак е дала напред за втори удар. Маки сигурно вече е бил фатално ранен. Но още не е бил мъртъв. Сигурно след първия е паднал на земята и с последни сили е пропъзлял под, за да избегне втория удар. Така или иначе, колата повторно е блъснала влекача. Маки е умрял от раните си под камиона.

Олманд направи пауза, за да даде възможност да му зададат въпроси, но беше посрещнат само от мрачно мълчание. Бош не се сещаше какво да попита. Непрекъсван от никого, следователят от МПС довърши доклада си, като посочи двете следи от гуми по чакъла и асфалта.

— Гумите на колата не са много широки. Това означава малък чуждестранен модел. Измерих ги и ще проверя в производствените

каталози. Тогава ще мога да ви дам списъка на автомобилите, от чиито гуми може да са оставени тия следи.

След като никой не каза нищо, Олманд посочи с лазера едно мазно петно на асфалта.

— Освен това от колата е течало масло. Не много, но ако е важно да се определи колко време убиецът е останал тук в очакване на жертвата, можем да измерим утечката, когато колата бъде намерена, и да пресметнем приблизително за колко време се е получило това петънце.

— Не е зле да го знаем — изсумтя Прат.

После благодари на Олманд и помоли патолога Рави Пател да съобщи резултатите от предварителния оглед на трупа. Пател започна със списъка на многобройните счупени кости и травми. Според него ударът най-вероятно строшил черепа на Маки, смазал орбитата на лявото му око и разместил долната му челюст. Хълбоците му били смачкани, лявата страна на торса му също. Лявата ръка и бедро също били счупени.

— Тези травми най-вероятно са получени при един удар — заключи патоанатомът. — Жертвата сигурно е стояла на крака и ударът е дошъл отдясно и отзад.

— Можел ли е да пропълзи под влекача? — попита Рик.

— Възможно е — отвърна Пател. — Инстинктът за самосъхранение кара хората да вършат удивителни неща. Не мога да съм сигурен, докато не го отворя, обаче в такива случаи най-често наблюдаваме перфорация на белите дробове. Те се изпълват с кръв. Това отнема време. Може да е пропълзъл под камиона, като си е мислил, че там ще е в безопасност.

„И се е удавил в собствената си кръв“, помисли Бош.

Следваше докладът на криминалиста, който се оказа брат на Рави Пател, казваше се Радж. Хари ги познаваше от предишни следствия и знаеше, че двамата са сред най-добрите.

Радж Пател описа най-важните елементи от огледа на местопрестъплението и заключи, че опитите на Маки да спаси живота си, като пропълзи под влекача, може в крайна сметка да позволят на следователите да заловят убиеца му.

— Разбирате ли, при втория удар тялото не е послужило като буфер. Имаме сблъсък на метал в метал. По канатата на влекача е

останала боя, от която взехме проби. Ако откриете колата, можем да я идентифицираме със стопроцентова сигурност.

Това бе лъч в мрака, каза си Бош.

След като Пател приключи доклада си, следователите започнаха да се разотиват по задачите си. Прат искаше целия отдел да се събере в „Пасифик“ в девет часа, за да обсъдят случая.

Марсия и Джексън трябваше да претърсят дома на Маки. Това означаваше да събудят съдията, за да подпише заповедта за обиск, тъй като жертвата живееше в дома на Уилям Бъркхарт, който бе вероятен заподозрян в убийството. По времето, когато бяха смачкали Маки на магистралата, къщата се беше намирала под наблюдение и Бъркхарт трябваше да е бил там. Въпреки това можеше да е пратил някой друг да извърши убийството и се смяташе за заподозрян до доказване на противното.

Едни от първите, на които се бяха обадили Бош и Райдър, след като бяха открили Маки под влекача, бяха Кихоу и Брадшоу, двамата детективи, наблюдаващи къщата на Мариано Стрийт. Те незабавно бяха арестували Бъркхарт и жената, идентифицирана като Белинда Месиър.

Двамата в момента чакаха в Паркър Сентър и Бош и райдър получиха от Прат задача да ги разпитат.

Но когато се обърнаха, за да се изкачат по рампата към колата на Киз, Прат ги помоли да почакаат. После тръгна заедно с тях и заговори така, че другите да не могат да ги чуят.

— Мисля, че няма нужда да ви казвам, че ще ни окажат натиск.

— Наясно сме — отвърна Бош.

— Не знам каква форма ще приеме проверката, обаче ми се струва, че можете със сигурност да я очаквате.

— Ще сме готови — обеща Райдър.

— Може би трябва да го обсъдите по пътя до града — посъветва ги Прат. — И се погрижете да сте на една и съща страница.

Шефът на отделението искаше да им каже да уеднаквят версиите си, така че да могат да ги представят по един и същи начин и в най-изгодната за тях светлина, даже да ги разпитат поотделно.

— Всичко ще е наред — каза Киз.

Прат погледна Бош, после се обърна към влекача.

— Знам — рече Хари. — Аз съм новобранец. Ако някой поеме вината, това ще съм аз. Няма проблем. Идеята си беше моя.

— Хари, това не е... — започна Райдър.

— Планът беше мой — прекъсна я той. — Мен ще държат отговорен.

— Е, може и да не се стигне дотам — отвърна Прат. — Колкото по-скоро приключим с това, толкова по-добре. Успехът неутрализира много неприятности. Затова предлагам Да свършим със случая до закуска.

— Готово, шефе — каза Киз.

Докато се изкачваха по рампата, Бош и Райдър мълчаха.

33

В Паркър Сентър беше пусто — тук се оживяваше едва след изгрев слънце. Бош тръгна към отдел „Грабежи и убийства“ на третия етаж, за да смени Кихоу и Брадшоу, а Райдър — към офиса на „Неприключени следствия“, за да вземе досието на Уилям Бъркхарт, което вече беше подготвила.

— Надявам се Кихоу и Брадшоу да са направили кафе — подметна Киз.

Хари излезе от фоайето с асансьорите и тръгна по коридора към двукрилата врата на ГУ. Изведнъж зад него се разнесе глас.

— Какво ви казах за регенератите?

Бош се обърна. Беше Ървинг. Нататък бяха само компютърните служби и детективът предположи, че го е чакал в коридора. Опита се да не проявява изненадата си, че Ървинг вече явно знае какво се е случило на магистралата.

— Какво правите тук?

— А, просто дойдох по-рано. Днес ни очаква велик ден.

— Нима?

— Да. И още отсега ви предупреждавам. Сутринта медиите ще знаят за тая ваша среднощна издънка. Репортерите ще научат как сте използвали Маки за примамка, само за да оставите да го убият по най-жесток начин. Ще се поинтересуват как така на един пенсиониран

детектив е било позволено да се върне в управлението, за да извърши такава нещo. Но не се бойте. Тия въпроси най-вероятно ще бъдат отправени към началника на полицията, който е отговорен за всичко.

Бош се засмя и поклати глава, като че ли не бе усетил заплахата.

— Това ли е всичко?

— Освен това ще посъветвам началника на Вътрешния отдел да подложи на проверка вашето следствие, детектив Бош. На ваше място не бих свиквал много с назначението си.

Бош направи крачка към Ървинг с надеждата да му върне част от заплахата.

— Чудесно, направете го. Надявам се също да подготвите началника за онова, което ще разкажа на неговите следователи, както и на репортерите, за вашата вина във всичко това.

Последва дълго мълчание, после Ървинг се хвана на въдицата.

— Какви ги говорите?

— Преди седемнайсет години вие лично сте оставили на свобода тоя човек, за когото се вълнувате, че бил използван като примамка. За да можете да сключите сделка с Ричард Рос. Маки е трябвало да иде в затвора. Вместо това той използвал пистолета от един от обирите си за убийството на невинно шестнайсетгодишно момиче.

Бош зачака, ала Ървинг не отговори.

— Да — продължи детективът. — Моите ръце може да са изцапани с кръвта на Роланд Маки, обаче вашите са целите в кръвта на Ребека Верлорън. Искате да отидем при медиите и Вътрешния отдел с това, така ли? Хубаво, опитайте и Ще видим какво ще излезе.

На лицето на Ървинг се изписа смущение.

— Грешите, Бош. Всички ония хлапаци бяха оневинени за Верлорън.

— И как? Кой ги оневини? Защото Грийн и Гарсия не са. Вие сте ги манипулирали. Също като бащата на момичето. Вие и един от вашите копои сте ги изплашили.

Бош насочи показалец към гърдите му.

— Оставили сте убийците на свобода, за да запазите сделката си.

— Напълно грешите — настойчиво възрази Ървинг. — Наистина ли смятате, че бихме оставили убийци на свобода?

Хари поклати глава и едва не се засмя.

— Да, така смятам.

— Чуйте ме, Бош. Проверихме алибитата на всички тия момчета. Чисти бяха. За някои от тях алибито бяхме ние защото все още ги следяхме. Обаче се погрижихме всеки член на групата да бъде проверен и чак тогава казахме на Грийн и Гарсия да ги оставят на мира. И на бащата, но той не миряса.

— Затова сте го наврели в дупката, а, Ървинг?

— Трябваше да го направим. По онова време в града беше адски напрегнато. Не можехме да допуснем бащата да дрънка неверни неща.

— Не ми излизайте с тия глупости, че сте го направили за благо на обществото. Имали сте сделка, само за това ви е било грижа. Рос и Вътрешният отдел са ви били в джоба и сте искали да продължава да е така. Само че криво сте си направили сметката. ДНК пробата го доказва. Маки е свързан с делото Верлорън.

— Не, чакайте малко. Това доказва само едно, че е притежавал пистолета. Прочетох статията, която сте подхвърлили на вестника. ДНК пробата го свързва с оръжието, не с убийството.

Бош само махна с ръка. Знаеше, че няма смисъл да спори с него. Надяваше се само, че собствената му заплаха да отиде при медиите и Вътрешния отдел ще неутрализира тази на Ървинг. Бяха в патова ситуация.

— Кой е проверил алибитата? — спокойно попита той.

Ървинг не отговори.

— Нека позная. Маклелан. Навсякъде е оставил следите си.

Заместник-началникът отново не отговори. Сякаш се бе унесъл в спомени отпреди седемнайсет години.

— Искам да се обадите на своя копой, Ървинг. Знам, че още работи за вас. Кажете му, че искам да знам за алибитата. Искам подробностите. Искам докладите. Искам всичко, каквото има, до седем сутринта. Иначе край. Ще направим каквото трябва и ще видим как ще паднат заровете.

И тъкмо се канеше да се обърне, когато Ървинг проговори:

— Няма доклади за алибитата. Никога не е имало.

Хари чу, че вратата на асансьора се отваря, и след секунди Райдър излезе иззад ъгъла с папка в ръце. Щом ги видя, спря. Не каза нищо.

— Няма доклади ли? — попита Бош. — Тогава да се надяваме, че има добра памет. Е, довиждане.

Обърна се и закрачи по коридора. Райдър побърза да го настигне, като хвърли поглед през рамо, за да се увери, че Ървинг не ги следва. Заговори едва след като минаха през двукрилата врата.

— Загазили ли сме, Хари? Той ще използва ли случая срещу човека на шестия етаж?

Бош я погледна. Смесицата от ужас и страх на лицето ѝ му показва колко важен е отговорът му за нея.

— Не и ако зависи от мен — отвърна той.

Уилям Бъркхарт и Белинда Месиър бяха затворени в отделни стаи за разпит. Бош и Райдър решиха първо да се заемат с Месиър, за да накарат Бъркхарт да седи, да чака и да се чуди. Това също щеше да даде и време на Марсия и Джексън да получат заповедта за обиск и да влязат в къщата на Мариано. Можеха да открият нещо полезно за разпита на Бъркхарт.

Белинда Месиър вече се беше появявала в следствието. Номерът на мобилния телефон на Маки бе регистриран на Нейно име. Кихоу и Брадшоу я бяха описали като гадже на Бъркхарт. Когато детективите ги бяха арестували, тя го беше признала.

Белинда бе дребна жена със сивкаворуса коса, която ограждаше лицето ѝ. Видът ѝ издаваше, че ще се окаже костелив орех. Поиска да се срещне с адвокат в момента, в който Райдър и Бош влязоха при нея.

— Защо искате адвокат? — попита Хари. — Смятате, че сте арестувана ли?

— Искате да кажете, че мога да си тръгна, така ли?

Тя се изправи.

— Седнете — нареди Бош. — Тая нощ е бил убит Роланд Маки и е възможно вие също да сте в опасност. Взели сме ви под охрана. Това значи, че няма да излезете оттук, докато не изясним някои неща.

— Не знам нищо. Цялата нощ бях с Били, докато не се появихте вие.

През следващите четирийсет и пет минути Месиър им даваше информация съвсем неохотно. Познавала Маки чрез Бъркхарт и се съгласила да регистрира мобилния му телефон на свое име, защото той нямал кредитна сметка. Каза на детективите, че Бъркхарт не работел и живеел от обезщетението, получено за автомобилна злополука преди две години. Купил къщата на Мариано Стрийт с парите и взимал наем от Маки. Месиър заяви, че не живеела в къщата, ала често нощувала при Бъркхарт. Когато я попитаха за някогашните връзки на Бъркхарт и Маки с расистки групировки, тя се престори на изненадана. Когато я попитаха за малката свастика, татуирана между палеца и показалеца на

дясната ѝ ръка, отговори, че според нея това бил символ за късмет на индианците навахо.

— Знаете ли кой е убил Роланд Маки? — след дългия списък от предварителни въпроси попита Бош.

— Не. Той беше много мил човек. Не знам нищо повече.

— Какво каза приятелят ви, след като Маки му се обади?

— Нищо. Каза ми само, че трябвало да поговори с Ро за нещо, когато той се прибере. Предупреди ме, че можело да излязат, за да говорят насаме.

— Само толкова ли?

— Да, само това ми каза.

Опитаха няколко различни подхода, като Бош и Райдър си подаваха топката, но разпитът не доведе доникъде.

Идваше ред на Бъркхарт, ала преди това Хари се обади на Марсия и Джексън.

— В къщата ли сте вече?

— Да, вътре сме — отвърна Марсия. — Още нищо не сме открили.

— Ами мобифон?

— Засега не. Смяташ ли, че Бъркхарт може да се е изплъзнал на Кихоу и Брадшоу?

— Всичко е възможно, обаче се съмнявам. Те не са спели.

Замълчаха за момент, докато обмисляха положението, после Марсия попита:

— Колко време след убийството на Маки се обадихте на Кихоу и Брадшоу да арестуват Бъркхарт?

Бош си припомни действията си на магистралата.

— Съвсем скоро. Максимум десет минути.

— Тогава не е той. Да стигне от сто и осемнайсетото в Портър Ранч чак до Мариано Стрийт в Удланд Хилс само за десет минути?! И без нашите да го видят? В никакъв случай. Кихоу и Брадшоу са неговото алиби.

— И в къщата няма мобифон...

Всички вече знаеха, че постоянният пост в къщата не е бил използван за разговор, защото иначе щеше да бъде регистриран от техниката в ЛисънТек.

— Да — потвърди Марсия. — Няма мобифон. Според мен той не е нашият човек.

Бош още не бе готов да се съгласи. Благодарил и затвори, после съобщи лошата новина на Райдър.

— Е, какво ще правим с него? — попита тя.

— Ами, той може да не е нашият човек в убийството на Маки, обаче Маки му се обади, след като му прочетоха статията. Все още смятам, че е нашият човек в убийството на Верлорън.

— Само че няма никаква логика. Убиецът на Маки трябва да е бил негов съучастник в убийството на Верлорън освен ако не искаш да кажеш, че случаят на рампата просто е случайно съвпадение.

Бош поклати глава.

— Не, не твърдя такова нещо. Просто не знаем всичко. Бъркхарт трябва по някакъв начин да е пратил съобщение от къщата.

— Искаш да кажеш, че е пратил убиец, така ли? Нещо не ми се връзва, Хари.

Той кимна. Знаеше, че партньорката му има право.

— Добре, да идем да видим какво ще каже Бъркхарт. Обсъдиха стратегията за разпита, преди да отидат в стаята, където чакаше Бъркхарт.

Вътре миришеше на пот и Бош остави вратата отворена. Бъркхарт бе отпуснал глава на ръцете си. След като не се събуди от престорения си сън, Хари ритна крака на масата и той се сепна.

— Добро утро, Блицкриг.

Бъркхарт имаше рошава тъмна коса, която се спускаше край месестото му бяло лице. Като че ли не излизаше често, освен може би нощем.

— Искам адвокат — заяви Бъркхарт.

— Всички искаме. Но първо да започнем с най-важното. Аз се казвам Бош, а това е Райдър. Ти си Уилям Бъркхарт и си арестуван по подозрение в убийство.

Райдър започна да му чете правата, ала той я прекъсна.

— Да не сте се побъркали? Изобщо не съм излизал от къщи. Гаджето ми беше с мен през цялото време.

Бош вдигна показалец.

— Остави я да довърши, Били. После можеш да лъжеш колкото искаш.

Киз дочете правата му от гърба на една от визитките си. След това Бош отново пое топката.

— Та какво казваше?

— Казвам да вървите на майната си. Бях си вкъщи през цялото време и имам свидетел, който може да го потвърди. Пък и Ро ми е приятел. Защо да го убивам? Това е пълна глупост, затова още сега ми повикайте адвокат, за да ви се изсмее в тъпите лица.

— Свърши ли, Били? Щото имам някои новини за теб. Не става въпрос за Роланд Маки. Връщаме те преди седемнайсет години при Ребека Верлорън. Помниш ли я? Двамата с Маки? Момичето, дето го пренесохте в планината? За нея става дума.

Бъркхарт не се издаде с нищо. Бош се надяваше да забележи някакъв знак, който да потвърди, че е на вярна следа.

— Не знам за какво говориш — заяви Бъркхарт.

— Имаме те на запис. Маки ти се обади снощи. Всичко свърши, Бъркхарт. Седемнайсет години са много време, но всичко свърши.

— Имате дръжки. Щом имате запис, значи сте чули само да му казвам да млъкне. Нямам мобифон и им нямам доверие. Ако щеше да ми разправя проблемите си, не исках да го прави по проклетия мобифон. Що се отнася до Ребека еди-коя си, не знам нищо. Сигурно е трябвало да питате Ро, докато още сте имали тая възможност.

Погледна Бош и му намигна. На Бош му се прииска да го удари.

Продължиха словесния дуел още двайсетина минути, но нито Хари, нито Райдър не успяха да пробият бронята му. Накрая Бъркхарт престана да участва в престрелката, за пореден път заяви, че иска адвокат, и не отговори на нито един от следващите въпроси.

Райдър и Бош излязоха от стаята, за да обсъдят възможностите си — бяха минимални. Бяха блъфирали с Бъркхарт. Сега или трябваше да му дадат адвокат, или да го пуснат на свобода.

— Нямаме нищо, Хари — въздъхна Киз. — Не бива да се самозаблуждаваме. Предлагам да го пуснем.

Бош кимна. Знаеше, че е така. Нямаха доказателства и Можеше никога да не съберат. Маки, пряката връзка с Верлорън, вече го нямаше. Бяха го изгубили заради плана на самия Бош. Сега трябваше да се върнат във времето и да Проучат Бъркхарт, да проверят дали не са пропуснали нещо.

Той отвори мобилния си телефон и отново се обади на Марсия.

— Нещо ново?

— Нищо, Хари. Нито мобифон, нито улики, нищо.

— Добре. Тогава ще го освободим. Може да се появи съвсем скоро.

— Върхът. Няма да му хареса това, което ще завари тук.

— Чудесно.

Бош затвори и погледна Райдър. Очите ѝ му казваха всичко. Катастрофа. Знаеше, че я е провалил. За пръв път си помисли, че Ървинг може да е прав — че наистина не е трябвало да се връща.

— Ще ида да му кажа, че е свободен — рече той.

И тръгна по коридора. Киз извика зад гърба му:

— Не те обвинявам, Хари.

Бош се обърна и я погледна.

— Съгласявах се с всяка твоя крачка. Планът си го биваше.

Той кимна.

— Благодаря, Киз.

Бош подкара към къщи, за да вземе душ, да се преоблече и може би да подремне, преди да се върне за съвещанието на отдела. Отново прекоси град, който тъкмо се събуждаше за новия ден. И той отново му се стори грозен, целият в остри ъгли и ярки светлини. В момента всичко му изглеждаше грозно.

Не бързаше за съвещанието. Знаеше, че всички погледи ще бъдат вперени в него. Всички в „Неприключени следствия“ разбираха, че след смъртта на Маки действията им ще бъдат анализирани и оценени. Бяха наясно и че ако ще търсят причината за евентуалната заплаха за кариерите ей, няма нужда да гледат надалеч.

Бош хвърли ключовете на кухненския плот и провери телефона. Нямаше съобщения. Погледна си часовника и видя, че до срещата в „Пасифик“ има два часа. Часовникът му напомни за ултиматума, който бе дал на Ървинг по време на сблъсъка им в коридора пред ГУ. Ала се съмняваше, че заместник-началникът или Маклелан ще му се обадят. Явно всички се присмиваха на блъфовете му.

Знаеше, че изобщо не може да става и въпрос за сън, не и след всичко, което му тежеше. Беше взел със себе си следственото дело и събраните досиета и реши да поработи върху тях. Когато всичко друго се объркаше, винаги оставаше следственото дело. Не биваше да изпуска целта от очи.

Включи кафемашината, взе петминутен душ, пусна музика и започна да препрочита следственото дело.

Гризеше го усещането, че пропуска нещо, което е пред очите му. Струваше му се, че случаят ще го измъчва, че винаги ще го носи със себе си, ако не го разплете и не открие липсващата брънка. И знаеше, че ако изобщо може да я открие някъде, това е следственото дело.

Реши този път да не чете документите в реда на представянето им от първите следователи. Разкопча пръстените и извади листовите. Започна да ги преглежда хаотично, без да бърза, като поглъщаше всяко име, всяка дума, всяка снимка.

След петнайсет минути — взираше се в снимките от спалнята на Ребека Верлорън — чу пред къщата му да се захлопва автомобилна врата. Любопитен кой идва толкова рано, Хари стана, отиде при вратата и погледна през шпионката. Беше мъж, но не го виждаше ясно през конвексната леща. Отвори, преди човекът да успее да почука.

Онзи не се изненада, че е бил наблюдаван. По поведението му Хари позна, че е полицаи.

— Маклелан?

Мъжът кимна.

— Лейтенант Маклелан. А вие сте детектив Бош, нали?

— Можете да се обадите.

Хари се отдръпна и го пусна да влезе. Нито един от двамата не подаде ръка. Бош си помисли, че за Ървинг е типично да прати своя човек в дома му. Стандартна процедура в старата стратегия „знам къде живееш“.

— Реших, че е най-добре да поговорим очи в очи — отвърна Маклелан.

— Решили сте, а? Или реши заместник-началник Ървинг?

Маклелан бе едър мъж с пясъчноруса, почти прозрачна коса и широки румени скули. Бош си каза, че най-добре може да се опише като „охранен“. От въпроса на Хари бузите му станаха още по-червени.

— Вижте, идвам да ви окажа съдействие, детектив.

— Добре. Да ви предложи ли нещо? Имам вода.

— Чудесно.

— Седнете.

Бош отиде в кухнята, избра най-прашната чаша от шкафа и я наля с чешмяна вода. Изключи кафеварката. Нямахше намерение да окаже топло гостоприемство на Маклелан.

Когато се върна в дневната, лейтенантът гледаше през плъзгащата се стъклена врата. Въздухът в прохода беше ясен. Ала още бе рано.

— Красива гледка — отбеляза Маклелан.

— Знам. Не виждам да носите документи, лейтенант. Надявам се, че не сте се отбили тук от любезност или като една от ония визити, които преди седемнайсет години сте направили на госпожа Верлорън.

Маклелан се обърна към него и прие чашата вода и обидата с все същото безизразно лице.

— Няма никакви документи. И да е имало, отдавна са изчезнали.

— И какво? Дошли сте да се опитате да ме убедите със спомените си, така ли?

— Всъщност наистина си спомням отлично онова време-Трябва да разберете нещо. Аз бях детектив първи клас-Когато ми даваха задача, я изпълнявах. В такова положение не можеш да оспорваш заповедите. Направиш ли го, веднага изхвърчаш.

— Значи сте били добър войник, който просто си е върша работата. Ясно. Ами Чатсуъртските осмици и убийството на Верлорън? Ами алибитата?

— В Осмиците имаше осем главни участници. Оневиних всичките. И не мислете, че съм искал да ги оневиня. Наредиха ми да проверя дали някой от ония пикльовци може да е замесен. И аз проверих, обаче всички се оказаха чисти — поне за убийството.

— Разкажете ми за Уилям Бъркхарт и Роланд Маки.

Маклелан седна на стола до телевизора и остави чашата с вода — още не бе отпил — на масичката. Бош изключи Майлс Дейвис по средата на „Фреди Авантата“ и застана с ръце в джобовете до плъзгащите се врати.

— Ами, на първо място, Бъркхарт беше лесен. Оная нощ го бяхме наблюдавали.

— Обяснете.

— Няколко дни преди това беше излязъл от „Уейсайд“. Бяха ни предупредили, че докато е бил там, е бил посветен в расистката религия, затова се реши, че е разумно да го държим под око и да видим дали ще се опита пак да започне.

— Кой даде нареждането?

Маклелан го гледаше и мълчеше.

— Ървинг естествено — сам си отговори Бош. — Изпълнявал е сделката. Та значи сте следили Бъркхарт. И кого още?

— Бъркхарт излезе от затвора и се свърза с двама от старата група. Уидърс и Симънс. Изглеждаше, че замислят нещо, само че през въпросната нощ бяха в една билиардна на Тампа и се напиха до смърт. Алибито им беше желязно. Двама цивилни през цялото време ги бяха

наблюдавали. Това Дойдох да ви кажа. Алибитата на всичките са железни, детектив.

— Добре, разкажете ми за Маки. Него не го следяхте, нали?

— Не, него не.

— Тогава защо алибито му да е желязно?

— За Маки си спомням, че вечерта, през която бяха отвлekli момичето, той имал уроци в чатсуъртската гимназия. Ходеше на вечерно училище, за да вземе диплома. Съдията го беше определил като елемент от условната му присъда. Та вечерта, когато момичето е било отвлечено, той беше имал уроци. Проверих.

Бош поклати глава. Маклелан се опитваше да го метне.

— Искате да кажете, че Маки е ходил на училище през нощта, така ли? Или вие ме лъжете, или сте повярвали на лъжите на Маки и неговия учител. Кой е бил той?

— Не, не, уроците били вечерта. Не си спомням името на учителя, обаче свършили най-късно към единайсет и после си тръгнали. Маки се прибрал вкъщи.

Бош се смая.

— Това не е алиби, лейтенант! Часът на смъртта на момичето е два през нощта. Не го ли знаете?

— Естествено, че го знам. Но часът на смъртта не е единственото нещо в алибито. Дадох ми справките на следователите. В къщата нямало следи от влизане с взлом. И след като се прибрал в десет часа вечерта, бащата обиколил и проверил всички врати и ключалки. Това означава, че убиецът вече трябва да е бил в къщата. Криел се е и е чакал всички да заспят.

Бош седна на дивана и се наведе напред, опря лакти върху коленете си. Изведнъж разбра, че Маклелан е прав и че вече всичко е различно. И той бе видял същия доклад като Маклелан, ала не беше проумял значението му. Убиецът трябваше да е проникнал в къщата преди Ребека Верлорън да се прибере.

Това променяше много, знаеше го. Променяше виждането му не само за първото следствие, но и за неговото.

Маклелан продължи, сякаш без да забелязва вътрешната борба на Бош.

— Така че Маки не можеше да е влязъл в къщата, защото беше имал уроци. Проверих го. Проверих всички ония нещастници.

Докладвах устно на началника си и той предаде информацията на двамата следователи. И с това се приключи, докато не се появи това нещо с ДНК пробата.

Хари кимаше, ала си мислеше за други неща.

— Щом Маки е бил чист, как ще обясните факта, че неговата ДНК е по оръжието на убийството?

Маклелан се встрещи. После поклати глава.

— Не знам какво да кажа. Не мога да го обясня. Аз го оневиних за убийството, но той трябва да е...

Лейтенантът не довърши. На Бош му се стори, че наистина изглежда ужасен от мисълта, че може да е помогнал на убиеца или поне човека, осигурил оръжието на убийството, да се измъкне. Сякаш внезапно беше проумял, че Ървинг го е манипулирал. Изглеждаше съкрушен.

— Ървинг още ли има намерение да разкаже всичко това на медиите и Вътрешния отдел? — тихо попита Бош.

Маклелан бавно поклати глава.

— Не. Каза ми да ви предам следното. Договорът е договор само ако го спазват и двете страни. Това е.

— Един последен въпрос. Кашонът с веществените доказателства от делото Верлорън е изчезнал. Известно ли ви е нещо за това?

Маклелан го зяпна. Бош видя, че жестоко го е обидил.

— Трябваше да попитам.

— Знам само, че от склада изчезват разни неща. — Лейтенантът стисна зъби. — Всеки може да го е изнесъл през тия седемнайсет години. Но не съм аз.

Хари кимна. И се изправи.

— Е, трябва да се връщам на работа.

Маклелан също стана. Изглежда, преглътна гнева си от последния въпрос на Бош: може би приемаше обяснението, че е трябвало да му го зададе.

— Добре, детектив. Успех. Надявам се да пипнете оня тип. Искрено ви го пожелавам.

И му протегна ръка. Хари не знаеше историята на Маклелан. Не знаеше всички обстоятелства в живота на неговия отдел през 1988-а. Но изглеждаше, че лейтенантът напуска дома му с по-тежко бреме,

отколкото бе носил на идване. Затова реши, че може да стисне ръката му.

След като Маклелан си тръгна, Бош седна и се замисли за идеята, че убиецът на Ребека Верлорън се е крил в къщата. Стана и отиде на масата в трапезарията, където лежеше разтвореното следствено дело. Прегледа докладите и намери сведението за анализа на пръстовите отпечатъци.

Докладът беше дълъг няколко страници и съдържа анализ на няколко отпечатъка, снети от повърхности в дома на Верлорън. Според главното заключение нямаше неидентифицирани отпечатъци и следователно имаше голяма вероятност заподозреният да е носил ръкавици или просто да не е докосвал нищо.

В заключението се казваше, че всички латентни пръстови отпечатъци, снети от къщата, били сравнени с образци от семейство Верлорън и хора, които имали основателна причина да се намират там и да докосват повърхностите.

Този път Бош прочете доклада различно и изцяло. Вече не го интересуваше анализът. Интересуваше го къде криминалистите са търсили отпечатъци.

Докладът носеше дата от деня след откриването на трупа на Ребека Верлорън. Подробно се описваше рутинното издирване на пръстови отпечатъци в къщата. Били проучени всички актуални повърхности. Всички брави и ключалки. Всички первази и каси. Всички места, които убиецът/похитителят логично можеше да е докоснал при извършване на престъплението. От первазите и резетата бяха снети няколко отпечатъка, принадлежащи на Ребека Верлорън, но от дръжките на вратите нямаше нито един годен за анализ. Това не било необичайно, поради размазването, което настъпвало при натискането им.

Тъкмо в онова, което не бе включено в доклада, Бош видя цепнатината, през която можеше да се е проврял убиецът-Криминалистите бяха отишли един ден след откриване на трупа. И то след като на два пъти грешно бяха определили случая, първо като бягство на малолетна и после като самоубийство. Накрая, когато най-после бяха започнали да разследват убийство, бяха пратили криминалистите просто ей така. Все още не бяха стигнали до идеята, че убиецът може няколко часа да се е крил в гаража или някъде

другаде в къщата. Търсенето на пръстови отпечатащи и други улики като косми и нишки така и не беше излязло извън рамките на очевидното.

Бош знаеше, че вече е късно. Бяха минали прекалено много години. В къщата живееше котка, а и кой знае какви вещи от гаражни разпродажби бяха внасяни и изнасяни, след като убиецът се беше крил и чакал там.

Погледът му попадна върху снимките, пръснати на масата, и той се сети за нещо. Спалнята на Ребека си оставаше единственото непокътнато от времето място, като музей с експонати, защитени в почти херметични витрини.

Хари подреди всички снимки на спалнята пред себе си. Нещо в тях го гризеше още от първия път, когато ги беше видял. Все още не можеше да го определи, ала вече усещаше, че е важно. Проучи фотографиите на скрина, нощното шкафче и отворения гардероб. Накрая разгледа леглото.

Замисли се за снимката във вестника и извади втория брой от папката с всички доклади и документи, събрани по време на повторното следствие. Разгъна вестника и се вторачи във фотографията на Еми Уърд, после я сравни с тези отпреди седемнайсет години.

Стаята изглеждаше абсолютно същата, сякаш недокосната от тъгата, излъчваща се от нея като горещина от пещ. След това забеляза една дребна разлика. На снимката в „Дейли Нюз“ леглото грижливо бе оправено и пригладено от Мюриъл. На по-старите снимки леглото пак беше оправено, но наборът излизаше навън от едната страна и се огъваше навътре от другата.

Премести поглед от едната на другата снимка. Усети, че нещо застава на мястото си. Ето какво го бе смущавало! Ето Какво не беше наред!

— Навътре и навън — каза детективът на глас.

Възможно бе наборът да е бил пхнат навътре от някой, който е пропъзлял отдолу. И когато бе изпъзлял навън, същият човек можеше да го е отметнал от другата страна.

След като всички бяха заспали.

Бош стана и закрачи нервно. На снимката, направена след отвличането и убийството, леглото очевидно показваше възможността

някой да се е вмъкнал и измъкнал отдолу. Убиецът на Ребека можеше да е чакал там, докато момичето заспи.

— Навътре и навън — повтори Хари.

Продължи да анализира идеята си. Знаеше, че от къщата не са взети важни отпечатъци. Но бяха проверени само очевидните повърхности. Това не означаваше непременно, че убиецът е носил ръкавици. Означаваше само, че е проявил достатъчна предвидливост, за да не докосва очевидните места с голи ръце, или че е размазвал отпечатъците при необходимост. Даже при влизането си в къщата да беше носил ръкавици, не можеше ли да ги е свалил, докато е чакал, навярно часове, под леглото?

Струваше си да се провери. Отиде в кухнята, обади се в лабораторията и помоли да го свържат с Радж Пател.

— Какво правиш, Радж?

— Типологизирам веществените доказателства, които събрахме снощи на магистралата.

— Трябва ми най-добрият специалист по пръстови отпечатъци. Искам да се срещнем в Чатсуърт.

— Сега ли?

— Веднага, Радж. По-късно може да остана без работа. Трябва да го направим веднага.

— Какво ще правим?

— Искам да вдигнем едно легло и да проверим под него. Важно е, Радж. Ако открием нещо, то ще ни отведе при убиеца.

Оттатък последва кратко мълчание.

— Аз съм най-добрият специалист по пръстови отпечатъци, Хари — накрая отвърна Пател. — Дай ми адреса.

— Мерси, Радж.

Продиктува му адреса и затвори. Забарабани с пръсти по плота. Питаше се дали да се обади на Киз Райдър. На тръгване от Паркър Сентър партньорката му бе адски потисната. Единственото ѝ желание било да се прибере вкъщи и да поспи, така му каза. Трябваше ли пак да я събуди? Знаеше, че не това всъщност е въпросът. Знаеше, че въпросът е дали трябва да изчака и да види дали под леглото има нещо, преди да разбуди надеждите ѝ.

Реши да го отложи, докато може дай съобщи нещо по-солидно. Вместо това вдигна слушалката, събуди Мюриъл Верлорън и я

предупреди за предстоящото си посещение.

Бош закъсна за съвещанието в „Пасифик“ заради трафика, който идваше от Долината. Всички седяха в изолирания сектор в дъното на ресторанта. Пред повечето вече имаше чинии с храна.

Възбудата явно му личеше, защото Прат прекъсна доклада на Тим Гарсия, погледна Бош и каза:

— Или си извадил късмет, или просто не ти пука за тинята, в която сме затънали.

— Извадих късмет — успокои го Хари и зае единствения свободен стол. — Обаче не е това, което имаш предвид. Радж Пател преди малко свали отпечатък от длан и два пръста от Дъска под леглото на Ребека Верлорън.

— Хубаво — сухо отвърна Прат. — И какво означава това?

— Означава, че щом Радж го пусне през база данните, Може да получим името на убиеца.

— Как така? — попита Райдър.

Бош изобщо не й се бе обадил. И вече усещаше враждебните й вибрации.

— Не исках да те будя — каза й. После се обърна към другите. — Преглеждах стария доклад за пръстовите отпечатъци в следственото дело. И разбрах, че са отишли за отпечатъци в деня след откриването на трупа. После изобщо не се върнали, след като станало ясно, че похитителят е влязъл в къщата по-рано през деня, когато гаражът е бил отворен, и се е скрил някъде, докато всички заспят.

— А защо леглото? — попита Прат.

— На снимките от местопрестъплението се виждаше, че наборът от едната страна на леглото е подгънат навътре. Все едно, че някой се е вмъкнал отдолу. Не са го забелязали, защото не са го търсили.

— Bravo, Хари — похвали го Прат. — Ако Радж попадне на нещо, веднага ще се задействаме. Добре, да се върнем към докладите. Партньорката ти ще те осведоми за пропуснатото.

Прат се обърна към Робинсън и Норд в отсрещния край на дългата маса.

— Какво научихте за повикването на влекача?

— Почти нищо съществено — отвърна Норд. — Защото е било направено след като сме превключили подслушването на телефонния пост на Бъркхарт. Затова нямаме аудиозапис. Обаче имаме разпечатките и според тях повикването е дошло от уличен автомат пред „Севън-Илевън“ на Тампа край входа за магистралата. Сигурно се е обадил и после е отишъл да чака на входа.

— Отпечатъци по телефона? — попита Прат.

— Помолихме Радж да хвърли един поглед, след като приключи с местопрестъплението — отговори Робинсън. — Телефонът е бил избърсан.

— Логично. Нещо друго?

— Само, че се е обадил мъж. Началникът се обърна към Бош.

— Имаш ли да прибавиш нещо към това, което вече ви разказа партньорката ти?

— Сигурно почти същото. Бъркхарт явно е чист за снощното убийство, а също за Верлорън. И двете ноци е бил под наблюдение на ЛАПУ.

Райдър го изгледа сърдито — той разполагаше с още информация, която ней бе известна. Хари засрамено сведе очи.

— Е, идеално — заключи Прат. — Сега да анализираме положението.

— Ами, по принцип нашият опит с вестника даде обратен ефект — обади се Райдър. — Може би успяхме в това, че Маки реши да се разприказва за Верлорън, обаче така и не получи възможност. Още някой е прочел статията.

— И тоя някой е истинският убиец — заяви Прат.

— Точно така. Човекът, на когото Маки е помогнал или на когото е дал оръжието преди седемнайсет години. Тоя човек също е видял статията и е разбрал, че по пистолета не е неговата кръв, което означавало, че кръвта трябва да е била на Маки. Знаел е, че Маки е връзката с него, следователно е трябвало да го очисти.

— И как го е организирал? — попита началникът.

— Бил е достатъчно умен, за да разбере, че статията е трик и че наблюдаваме Маки, или просто е решил, че това е най-добрият начин да се добере до Маки. Да го примами. Както казах, той е умен. Избрал е време и място, гарантиращи уязвимостта на Маки. Входната рампа е

над магистралата. Даже когато фаровете на влекача са включени, никой няма да вижда нищо.

— Мястото също е било подходящо в случай, че Маки има опашка — прибави Норд. — Убиецът е знаел, че проследяващата кола просто е щяла да подмине и тогава Маки ще остане сам.

— Не го ли надценяваме много този тип? — вдигна вежди Прат. — Откъде ще знае, че наблюдаваме Маки? Само от статията във вестника ли? Я стига.

Не отговори нито Бош, нито Райдър. Но всички мълчаливо анализираха неизреченото предположение, че убиецът има връзки с управлението или по-конкретно със следствието.

— Добре, а сега? — продължи Прат. — Мисля, че можем да запазим информацията за всичко това в тайна още най-много едно денонощие. После ще се появи във вестниците и ще стигне на шестия етаж и ако дотогава не се справим, ще стане напечено. Как ще процедираме?

— Ще вземем разпечатките — отговори Бош от името на двамата с Райдър. — И ще започнем оттам.

Мислеше си за бележката, оставена за Маки, която предишния ден беше видял на бюрото в сервиза. Потвърждаване на молба за отваряне на кредитна сметка. Както бе отбелязала Райдър, Маки не обичаше да оставя такива следи. Просто изглеждаше странно и тъкмо по тази причина Бош искаше да го проучи.

— Всички разпечатки са тук — каза Робинсън. — Най-натоварен беше телефонният пост в сервиза. Всякакви служебни разговори.

— Добре. Хари, Киз, искате ли разпечатките? — попита Прат.

Райдър хвърли поглед към Бош, после се обърна към началника.

— Щом Хари иска така. Днес явно му е ден.

Сякаш по даден знак, мобилният телефон на Бош иззвъня и той погледна дисплея. Обаждаше се Радж Пател.

— Ей сега ще видим какъв е денят — подхвърли и отвори мобифона.

Пател започна с това, че имал една добра и една лоша новина.

— Добрата новина е, че все още пазим отпечатъците от къщата в архива. Отпечатъците, които взехме сутринта, не отговарят на нито един от тях. Открил си нещо ново, Хари. Може да е твоят убиец.

Това означаваше, че пръстовите отпечатьци на семейство Верлорън и хората, които бяха имали основателна причина за присъствие в къщата, все още се съхраняват в архива на лабораторията. Нито един от тях не съответстват на отпечатьците от пръсти и длан, свалени същата сутрин под леглото на Ребека Верлорън. Естествено новооткритите отпечатьци не можеха да се датират и можеше да са оставени още от човека, монтирал леглото. Ала изглеждаше малко вероятно — бяха свалени от долната страна на дъската. Онзи, който ги бе оставил, най-вероятно беше лежал отдолу.

— А лошата новина? — попита Бош.

— Току-що ги пуснах през калифорнийската система. Няма съвпадения.

— Ами ФБР?

— Това идва после, обаче няма да е толкова бързо. Трябва да ги обработят. Ще ги пратя с искане за приоритетност, но нали знаеш как е.

— Знам, Радж. Съобщи ми, когато узнаеш, и ти благодаря за усилията.

Бош затвори. Обзе го внезапно униние — и му пролича. Виждаше, че другите са се досетили какво се е случило.

— Няма съответствие в база данните на правосъдното министерство. Щял да провери в системата на бюро, обаче това щяло да отнеме време.

— Мамка му! — изруга Ренър.

— Като става дума за Радж Пател, брат му е насрочил аутопсията за два часа — каза Прат. — Искам една група от нас да присъства. Кой ще я поеме?

Ренър неохотно вдигна ръка от името на двамата с Роблето. Лека задача, ако човек не се смущава от такива неща.

Прат разпусна съвещанието, след като възложи на Робинсън и Норд сервиза и разпитите на хората, които бяха работили с Маки. Марсия и Джексън щяха да подготвят следственото дело. Те продължаваха да са водещи следователи и щяха да координират действията от стая 503.

Прат погледна сметката, раздели я на девет и каза на всички да дадат по десетачка. Това означаваше, че Бош трябва да се включи в плащането, без да е изпил дори чаша кафе, но той не възрази. Такава

бе цената на закъсняването. Пък и нали той беше човекът, забъркал всички в това.

Бош се обърна към Райдър и я попита:

— Сама ли дойде, или някой те докара?

— Ейбъл ме докара.

— Искаш ли да се приберем заедно?

— Естествено.

Докато чакаха момчето да докара колата, тя му демонстрира обидата си — с мълчание зяпаше големия пластмасов надпис на ресторанта. Под мишница стискаше папката с телефонните разпечатки.

Накрая колата дойде и се качиха. Преди да потегли, Бош се обърна и я погледна.

— Добре, кажи го.

— Какво да кажа?

— Каквото искаш, стига да ти олекне.

— Трябваше да ми се обадиш, Хари, нищо повече.

— Виж, Киз, вчера ти се обадох и ти ме сряза. Просто не исках да се повтори.

— Вчера беше друго и ти го знаеш. Обади ми се, защото се беше развълнувал от нещо. Днес си вървял по следи. Трябваше да съм с теб. А научих чак когато дойде тук и разказа на всички. Направи ме за срам. Много ти благодаря.

Бош разкаяно кимна.

— Виж, за това си права. Извинявай. Трябваше да ти се обадя, преди да дойда тук. Просто забравих. Знаех, че закъснявам, затова бях стиснал волана с две ръце и просто се опитвах да дойда колкото се може по-скоро.

Киз не отговори и накрая той попита:

— Може ли вече да продължим да работим по случая?

Тя сви рамене и Хари включи на първа. На път за Паркър Сентър се опита да изложи всички подробности, които не беше споменал по време на съвещанието. Разказа й за посещенията на Маклелан в дома му и как това го довело до откриването на отпечатъците под леглото.

След двайсет минути бяха в своята ниша в стая 503 и Бош най-после си взе чаша кафе. Седнаха един срещу друг и заразглеждаха телефонните разпечатки.

Хари се съсредоточи върху сведенията за разговорите, проведени от сервиза. Списъкът се състоеше най-малко от двеста точки: входящи и изходящи обаждания от двата телефонни поста, обхващащи времето от шест сутринта, когато бе започнало подслушването, до четири следобед, когато Маки беше дошъл на работа и Ренър и Роблето бяха застъпили в аудиоцентъра.

Нищо не му се стори познато. Много обаждания бяха до или от фирми с автомобилна връзка, очевидна в името. Много други идваха от диспечерския център на Американската автомобилна асоциация и най-вероятно бяха повиквания за влекача.

Имаше и няколко обаждания от частни телефони. Хари внимателно проучи имената, ала нищо не му направи впечатление. Не фигурираше никой от вече установените играчи в случая.

В списъка имаше четири обаждания, които бяха приписани на Виза, всички от един и същи номер. Бош вдигна телефона и го набра. Така и не се чу извъняване — разнесе се пронизителното пицци на компютърна връзка. Звукът бе толкова остър, че го чу даже Райдър.

— Какво е това?

Хари затвори.

— Опитвам се да проверя оная бележка, която видях на бюрото в сервиза, за кредитната карта на Маки. Ти каза, че не е логично, спомняш ли си?

— Бях забравила. Това ли е бил номерът?

— Не знам. Има четири обаждания от Виза, но... Чакай малко. Забеляза, че обажданията всъщност са изходящи.

— Няма значение, всички са изходящи. Това трябва да е номерът, набиран от автомата, когато плащаш с кредитна Карта. Не е онова обаждане. Няма входящи обаждания от виза.

Отново вдигна слушалката и набра мобилния номер на [???

— В сервиза ли сте вече?

Тя се засмя.

— Току-що излязохме от Холивуд. Ще стигнем там след половин час.

— Питай ги за телефонно съобщение, което вчера някой е оставил на Маки. Нещо в смисъл, че от Виза се обадили да съобщят за одобряване на молбата му за кредитна сметка. Попитай ги какво си

спомнят от обаждането и по-важно, в колко часа е било това. Опитай се да вземеш точния час, ако може. Питай ги веднага и ми се обади.

— Слушам. Искаш ли да ти вземем и дрехите от химическо чистене?

Бош разбра, че я е обидил.

— Извинявай, просто тук работим под дулото на пистолета.

— Нима не е така с всички ни? Добре, ще ти се обадя веднага.

Норд изключи. Хари затвори и погледна Райдър. Тя се взираше в снимката на Ребека Верлорън с целия ѝ клас в училищния годишник.

— Какво си мислиш? — без да вдига очи, попита Киз.

— Това нещо с Виза ме смущава.

— Знам. И какво си мислиш?

— Ами, да речем, че ти си убиецът и си получила пистолета, с който си го извършила, от Маки.

— Окончателно ли се отказваш от Бъркхарт? Снощи не мислеше така.

— Да кажем просто, че фактите ме убеждават. Засега.

— Добре, продължавай.

— Ами, ти си убиецът и си получила пистолета от Маки. Той е единственият човек на света, който може да те обвини. Обаче изтичат седемнайсет години и не се случва нищо-Ти започваш да се чувстваш в безопасност и даже изгубваш дирите на Маки.

— Ясно.

— После вчера взимаш вестника и виждаш снимката на Ребека, прочиташ статията и там пише, че имат ДНК. Знаеш, че кръвта не е твоя, значи или е някакъв голям блъф от страна на ченгетата, или кръвта е на Маки. И тогава разбираш.

— Че Маки трябва да си иде.

— Точно така. Ченгетата са по петите му. Той трябва да изчезне. И как го откриваш? Е, Маки е прекарал целия си живот, когато не е бил в затвора естествено, като шофьор на влекач. Ако ти е известно това, постъпваш точно така, както постъпихме ние. Отваряш телефонния указател и почваш да звъниш по сервизите, осигуряващи пътна помощ.

Райдър стана и отиде при кантонерките до задната стена на нишата. Отгоре безразборно бяха натрупани телефонни указатели. Трябваше да се изправи на пръсти, за да достигне указателя за Долината. Върна се на бюрото и разтвори тома на страниците,

рекламиращи пътна помощ. Прокара показалец по списъка и стигна до „Тампа Тоуинг“. После се върна на предишното име, „Тол Ордър Тоуинг Сървисиз“. Взе телефона си и набра номера. Бош чуваше само нейната страна от разговора.

— Да, с кого говоря?

Партньорката му изчака малко.

— Аз съм детектив Кизмин Райдър от Лосанджелиското полицейско управление. Разследвам измама. Може ли да ви задам един въпрос?

Райдър кимна — явно отсреща бяха отговорили утвърдително.

— Заподозреният, върху когото работя, е известен с това, че се обажда в различни фирми и се представя като служител на Виза. После се опитва да провери дали някой от служителите в компанията не е подал молба за откриване на Кредитна сметка. Това говори ли ви нещо? Имаме информация, която ни кара да смятаме, че заподозреният вчера е Действал в Долината. Често нарочва автомобилни фирми.

Райдър изчака, докато слушаше отговора на въпроса си. Гледаше Бош, ала без да издава с нищо какъв е резултатът.

— Да, бихте ли ме свързали с нея?

Киз повтори същото обяснение с друг човек и зададе същия въпрос. После се наведе напред, напрегна се, запуши слушалката с длан и погледна Бош.

— Право в десетката. — След това попита събеседничката си: — Мъж ли беше, или жена?

Записа си нещо и Хари се изправи, за да прочете бележката през бюрото. Тя гласеше: „Мъж, припл. 13:30“. Докато партньорката му водеше разговора, Бош видя, че в 13:40 някой се е обадил в „Тампа Тоуинг“. От частен номер, регистриран на името на Аманда Собек. Началните цифри предполагаха, че е мобилен телефон. Нито името, нито номерът му говореха нещо. Обаче това нямаше значение. Помисли си, че напипват нещо.

Райдър приключи разговора с въпроса дали събеседничката ѝ помни името, което се е опитвал да потвърди самозваният представител на Виза, и след като явно получи отрицателен отговор, попита:

— Името Роланд Маки говори ли ви нещо? — И след кратка пауза: — Сигурна ли сте? Добре, много ви благодаря, Карън.

Затвори и погледна Бош. Възбудата в очите ѝ изличаваше обидата от това, че е била пренебрегната за сутрешното откритие.

— Прав си — съобщи тя. — Обаждали са им се. Същото. Даже си спомни името на Роланд Маки, когато ѝ го казах. Хари, някой го е следил през цялото време, докато ние го наблюдавахме.

— А сега ние се опитваме да проследим него. Ако е действал последователно, после трябва да се е обадил в „Тампа Тоуинг“. В разпечатката има обаждане в един и четирийсет от някоя си Аманда Собек. Не ми говори нищо, обаче има вероятност да търсим точно това обаждане.

— Аманда Собек — повтори Райдър и отвори лаптопа си — Ще я проверя в АвтоТрек.

Докато тя проверяваше името, се обади Робинсън. С Норд вече бяха пристигнали в „Тампа Тоуинг“.

— Хари, човекът от дневната смяна казва, че са се обадили между един и половина и два. Помни, защото тъкмо се бил върнал от обяд и го пратили на повикване в два часа.

— Мъж или жена се е обадил от Виза?

— Мъж.

— Добре, нещо друго?

— Да, щом човекът потвърдил, че Маки работи там, оня от Виза попитал за работното му време.

— Ясно. Може ли да зададеш още един въпрос на човека от дневната смяна?

— Той е до мен.

— Питай дали имат клиентка на име Собек. Аманда Собек.

Бош изчака, докато Робинсън задаваше въпроса.

— Няма такава клиентка — накрая отговори той. — Това обнадеждаващо ли е, Хари?

— Ще свърши работа.

След като затвори, Бош стана и заобиколи бюрата, за да погледне компютърния екран на Райдър. Предадем информацията на Робинсън и попита:

— Нещо за Аманда Собек?

— Да, ето. Живее в западната част на Долината. На Фаралоун Авеню в Чатсуърт. Обаче тук няма много. Няма кредитни карти, нито

ипотека. Предполагам, че всичко е на името на мъжа ѝ. Може да е домакиня. Проверявам адреса, за да видя дали ще открием съпруга.

Бош разтвори годишника и потърси снимката на класа на Ребека Верлорън. Запрелиства страниците, търсейки името Собек или Аманда.

— Ето го — съобщи Райдър. — Марк Собек. Всичко важно е на негово име, а изглежда много. Четири коли, две къщи, много кредитни карти.

— В класа ѝ няма Собек — каза Хари. — Но има две момичета на име Аманда. Аманда Рейнълдс и Аманда Риърдън. Мислиш ли, че е една от тях?

Киз поклати глава.

— Не. Възрастта не подхожда. Тук пише, че Аманда Собек е на четирийсет и една, с осем години по-голяма от Ребека. Нещо не пасва. Не смяташ ли, че трябва просто дай се обадим?

Той рязко захлопна годишника и Райдър се сепна.

— Не — каза Бош. — Просто ще отидем.

— Къде? При нея ли?

— Да. Време е да се размърдаш и да почукаш на хорските врати.

Погледна я и видя, че ней е много смешно.

— Нямам предвид точно теб. Така е думата. Да вървим.

Тя се изправи.

— Ужасно си лекомислен за човек, който до довечера може да остане без работа.

— Няма друг начин, Киз. Мракът дебне. И настъпва каквото и да правиш.

Бош закрачи към изхода.

Адресът на Фаралоун Авеню, който бяха открили с АвтоТрек, се оказа имение в средиземноморски стил. Имаше отделен гараж с четири тъмни дървени врати и прозорци. Детективите трябваше да наблюдават всичко това през врата от ковано желязо — чакаха да им отговорят по домофона. Накрая от квадратната кутийка на стълба до отворения прозорец на Бош се разнесе глас:

— Да, кой е?

Беше жена. Навярно млада.

— Аманда Собек? — попита Бош.

— Не, аз съм нейната помощничка. Кои сте вие?

Хари пак погледна кутийката и видя обектив на камера. Наблюдаваха ги, освен че ги чуваха. Извади значката си и я протегна на трийсетина сантиметра пред обектива.

— Полиция. Трябва да разговаряме с Аманда или Марк Собек.

— За какво?

— По полицейска работа. Моля, отворете портала.

Зачакаха и Бош тъкмо се канеше повторно да натисне бутона, когато порталът бавно започна да се отваря. Потеглиха напред и паркираха в кръга пред високия портик.

— Струва си да убиеш някакъв шофьор на влекач, за да запазиш такава къщичка — тихо отбеляза Хари и угаси мотора.

Още преди да стигнат до вратата, на прага се появи двайсетинагодишна жена. Носеше пола и бяла блуза.

— А вие сте?... — попита Бош.

— Мелъди Лейн. Работя при госпожа Собек.

— Тя тук ли е? — включи се Райдър.

— Да, облича се и скоро ще слезе. Можете да почакате в дневната.

Въведоха ги във вестибюл, където имаше маса с няколко семейни снимки: съпруг, съпруга и две дъщери тийнейджърки. Последваха Мелъди в разкошна дневна с големи прозорци, гледащи към щатския парк „Санта Сузана“ и Оут.

Бош си погледна часовника. Наближаваше обед. Мелъди го забеляза.

— Тя не спеше. Почва работа рано и тъкмо взимаше душ. Би трябвало да слезе всеки...

Не успя да довърши. В стаята бързо влезе привлекателна жена с бял панталон и розова шифонена риза.

— Какво е станало? Нещо с децата ли?

— Вие ли сте Аманда Собек? — попита Бош.

— Разбира се, че съм аз. Какво е станало?

Хари посочи дивана с фотьойлите в средата на дневната.

— Може ли да седнем, госпожо Собек?

— Нали не е станало нещо лошо?!

Паниката ѝ изглеждаше искрена. Бош започна да си мисли, че някъде са направили грешен завой.

— Нищо не е станало — отвърна той. — Не се отнася за дъщерите ви. С тях всичко е наред.

— Нещо с Марк ли?

— Не, госпожо Собек. Хайде да седнем.

Тя най-накрая се отпусна и бързо отиде при големия фотьойл отдясно на дивана. Бош заобиколи стъклената масичка и седна на дивана. Райдър зае един от останалите столове. Хари представи себе си и Райдър и отново си показа значката. Забеляза, че стъклото на масичката е безупречно чисто.

— Водим следствие, за което не мога да ви разкажа. Трябва да ви задам няколко въпроса за мобилния ви телефон.

— За мобилния ми телефон ли? Изплашихте ме до смърт заради мобилния ми телефон?!

— Всъщност следствието е много сериозно, госпожо Собек. Тук ли е мобилният ви телефон?

— В чантата ми е. Искате ли да го видите?

— Не, не още. Можете ли да ми кажете кога сте го използвали вчера?

Тя поклати глава, като че ли ѝ задаваха безумен въпрос.

— Не знам. Сутринта се обадох на Мелъди от фитнеса. Не си спомням кога още. Отидох в магазина и се обадох на дъщерите си, за да видя дали се прибират къщи веднага след училище. Не си спомням

повече. Почти цял ден си бях вкъщи, освен фитнеса. Когато съм си вкъщи, не използвам мобифона. Говоря по обикновения телефон.

Проблемите на Бош се умножаваха. Някъде бяха допуснали грешен ход.

— Може ли някой друг да го е използвал? — попита Райдър.

— Дъщерите ми си имат мобифони. Мелъди също. Нищо не разбирам.

Хари извади телефонната разпечатка от джоба си и прочете гласно номера на телефона, от който се бяха обаждали в „Тампа Тоуинг“.

— Това вашият номер ли е?

— Не, на дъщеря ми. На Кейтлин.

Бош се наведе напред. Това променяше нещата още повече.

— На дъщеря ви ли? Къде е била вчера тя?

— Нали ви казах, на училище. И тогава не го е използвала, защото в училището е забранено.

— В кое училище учи? — попита Райдър.

— В „Хилсайд“. В Портър Ранч.

Бош се облегна назад и погледна партньорката си. Нещо току-що бе затворило кръга. Не беше сигурно какво точно, но бе важно.

Аманда Собек прочете израженията им.

— Какво има? Случило ли се е нещо в училището?

— Поне ние не знаем да се е случило, госпожо — отвърна Бош.
— В кой курс е дъщеря ви?

— Втори.

— Има ли учителка на име Бейли Сейбъл? — напрегнато попита Райдър.

Собек кимна.

— Да. Преподава ѝ по английски и ѝ е класна.

— Възможно ли е вчера госпожа Сейбъл да е взела назаем мобифона на дъщеря ви? — продължи Райдър.

Жената сви рамене.

— Нямам представа. Сигурно разбирате колко странно се чувствам. Всички тия въпроси... Да не би от мобифона ѝ да е била отправена заплаха или нещо подобно? Нещо, свързано с терористи?

— Не, госпожо — увери я Бош. — Но е сериозно. Ще се наложи веднага да отидем в училището и да разговаряме с дъщеря ви. Ще ви

бъдем признателни, ако дойдете с нас и присъствате на разговора ни с нея.

— Трябва ли й адвокат?

— Предполагам, че не, госпожо. Бош се изправи.

— Да вървим.

— Може ли да дойде и Мелъди? Искам Мелъди да дойде с мен.

— Да, нека дойде. Така ще може да ви докара обратно, ако се наложи ние да отидем другаде.

На път за „Хилсайд“ всички в колата мълчаха. На Бош му се искаше да поговори с Райдър, за да обсъдят последното си откритие, ала не можеше да го направят пред Аманда Собек. Затова мълчаха. Госпожа Собек попита дали може да се обади на съпруга си и Хари отговори утвърдително. Ала тя не успя да се свърже с него и остави съобщение с почти истеричен глас — молеше го дай се обади колкото може по-скоро.

Стигнаха в гимназията по обед. Докато минаваха по централния коридор към канцеларията, чуха глъчката от ученическия стол.

Госпожа Аткинс седеше на рецепцията и видимо се смути, когато видя Аманда Собек в компанията на детективите. Бош поиска да се срещне с директора Стодард.

— Господин Стодард днес обядва извън кампуса — каза секретарката. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да, искаме да се срещнем с Кейтлин Собек. Госпожа Собек ще присъства на разговора ни.

— Веднага ли?

— Да, госпожо Аткинс, веднага. И ще ви бъда признателен, ако вие или друг служител я доведе. Може би ще е по-добре другите деца да не виждат, че я придружават полицаи.

— Аз ще я доведа — предложи Аманда.

— Не — побърза да я спре Бош. — Искаме да я видим едновременно с вас.

Това бе учтив начин дай каже, че не желае тя да разпита дъщеря си за мобилния телефон преди полицията.

— Просто ще ида в стола и ще я намеря — отвърна госпожа Аткинс. — Можете да използвате заседателната стая на директора за вашия... хм, разговор.

Излезе иззад рецепцията и тръгна към вратата, която водеше към централния коридор.

— Благодаря, госпожо Аткинс — извика след нея Бош.

Минаха почти пет минути, докато секретарката открие и доведе Кейтлин Собек. Докато чакаха, пристигна Мелъди Лейн и Хари каза на Аманда, че помощничката ѝ ще трябва да остане навън по време на разговора. Бош, Райдър, Кейтлин и майка ѝ влязоха в стаята до кабинета на директора. Вътре имаше кръгла маса с шест стола.

След като седнаха, Бош кимна на Райдър и тя поведе разговора. Хари бе решил, че е по-добре жена да разпита момичето, и партньорката му го беше разбрала, без да го обсъждат. Обясни на Кейтлин, че разследват телефонно обаждане, направено от нейния мобилен телефон в 13:40 предишния ден. Момичето веднага я прекъсна.

— Невъзможно.

— Защо? Ние подслушвахме електронно поста, с който е била осъществена връзката. Повикването е дошло от вашия мобифон.

— Вчера бях на училище. Не ни позволяват да използваме мобифони през учебно време.

Кейтлин изглеждаше нервна. Бош виждаше, че ги лъже, ала нямаше представа каква е играта. Зачуди се дали лъже, защото майка ѝ е в стаята.

— Къде е мобифонът ви в момента?

— В раницата ми. А тя е в шкафчето. И е изключен.

— Там ли е бил вчера в един и четирийсет?

— Аха.

Не гледаше Райдър. И лъжеше — личеше ѝ. Бош знаеше, че Киз също го вижда.

— Следствието е много сериозно, Кейтлин — успокоително каза Райдър. — Ако ни лъжеш, може да си навлечеш много неприятности.

— Не лъжи, Кейтлин! — рязко възкликна Аманда Собек.

— Моля, запазете спокойствие, госпожо Собек — обърна се към нея Киз. — Кейтлин, това електронно подслушване, за което ти обяснявах, не лъже. Използван е твоят мобифон. Няма никакво съмнение. Възможно ли е вчера някой да е отворил шкафчето ти и да е използвал мобифона?

Момичето сви рамене.

— Всичко е възможно.

— Добре, кой би могъл да го направи?

— Не знам.

Бош се прокашля, погледна я втренчено и каза твърдо:

— Мисля, че трябва да отидем в града. Може би тук не е мястото за такъв разпит.

Стана и отмести стола си назад.

— Какво става, Кейтлин? — умолително попита Аманда. — Детективите са абсолютно сериозни. На кого си звъняла?

— На никой, не разбра ли?

— Не, не разбирам.

— Телефонът не беше у мен, бяха ми го конфискували.

Бош седна и Райдър отново пое разговора.

— Кой е конфискувал телефона ви?

— Госпожа Сейбъл.

— Защо?

— Защото не бива да ги използваме тук. Вчера най-добрата ми приятелка Рита не дойде на училище. Опитах се дай пратя есемес през часа на класния, за да видя как е, и госпожата ме хвана.

— И ти взе мобифона, така ли?

— Да.

Бош се мъчеше да вкара Бейли Костър-Сейбъл в калпа на убиеца на Ребека Верлорън. Знаеше, че едно нещо не отговаря. Шестнайсетгодишната Бейли не можеше да е пренесла отпуснатото тяло на приятелката си по склона зад къщата.

— Защо преди малко ни излъгахте? — попита Райдър.

— Защото не исках тя да научи, че съм загазила. — Момичето посочи майка си с брадичка.

— Никога не лъжи полицията, Кейтлин — сръза я Аманда. — Не ме интересува какво...

— По-късно ще можете да поговорите за това с нея, госпожо Собек — прекъсна я Бош. — Да продължим.

— Кога си получихте мобифона, Кейтлин? — пое щафетата Киз.

— В края на деня.

— Значи мобифонът ви цял ден е бил у госпожа Сейбъл, така ли?

— Да. Искам да кажа, не. Не цял ден.

— Ами къде тогава?

— Не знам. Когато ти вземат мобифона, после ти казват да си го вземеш от кабинета на директора. Върна ми го господин Стодард.

Гордън Стодард. Изведнъж всичко започна да си застава на мястото. Бош се бе вмъкнал във водния тунел и всичките детайли на случая се вихреха около него. Беше яхнал бистра и изящна вълна. Всички елементи заставаха точно там, където трябва. Стодард. Последната дума на Маки. Стодард бе учител на Ребека. Бяха се сблизжили. Бяха станали любовници и той ѝ се беше обаждал вечер преди лягане. Всичко си идваше по местата.

Господин Хикс.

Хари се изправи и без да каже нищо, излезе, подмина отворената врата на директорския кабинет и се върна при рецепцията.

— Къде е господин Стодард, госпожо Аткинс?

— Току-що беше тук, но после излезе.

— Къде отиде?

— Не знам. Може би в стола. Казах му, че разговаряте с Кейтлин.

— И той излезе, така ли?

— Да. А, сетих се, може да е на паркинга. Каза, че днес си купил нова кола. Може да я показва на някой учител.

— Каква кола? Каза ли?

— Лексъс.

— Той има ли специално място на паркинга?

— Хм, да, отдясно на първия ред, когато излезете от коридора.

Бош се обърна и забърза към изхода. Коридорът гъмжеше от ученици, излизаци от стола за следобедните уроци. Хари си запроправя път сред навалищата, като набираше скорост. Скоро остави децата зад себе си и затича. Изскочи на паркинга и веднага зави надясно. Откри празно място с името на Стодард, написано с боя на тротоара.

Обърна се да се върне и да вземе Райдър. Тъкмо откачваше мобифона от колана си, когато зърна вдясно сребърно петно. Колата се носеше право към него и беше прекалено късно да се дръпне.

Помогнаха му да седне на асфалта.

— Добре ли си, Хари?

Бош треперливо кимна. Опита се да си спомни какво се бе случило.

— Стодард беше — каза накрая. — Връхлетя право върху мен.

— С колата ли?

Бош се засмя. Беше пропуснал тази част.

— Да, с новата си кола. Сребрист лексъс.

Понечи да се изправи, но Райдър постави длан на рамото му и го спря.

— Чакай малко. Сигурен ли си, че си добре? Никъде ли не те боли?

— Само главата.

Случилото се започваше да се прояснява.

— Ударих се, когато паднах. Хвърлих се настрани. Обаче видях очите му. Искам да кажа, гнева.

— Дай да ти видя очите.

Райдър го хвана за брадичката, за да провери зениците му.

— Изглеждаш ми наред.

— Добре тогава. Ще поседя тук за малко, а ти иди и вземи домашния адрес на Стодард от госпожа Аткинс.

— Ясно. Чакай ме тук.

— Побързай. Трябва да го открием.

Райдър се затича към училището, а Бош опипа цицината на темето си. Паметта му се проясняваше. Беше видял лицето на Стодард през предното стъкло. Гневно, разкривено.

Ала после, когато Хари беше отскочил настрани, бе завъртял волана наляво.

Понечи да откачи мобифона си, за да обяви директора за издирване. Нямаше го на колана му. Огледа се и го видя на асфалта до задната гума на едно беемве. Запълзя натам и го вдигна, после се изправи.

Зави му се свят и трябваше да се облегне на автомобила. Внезапно се разнесе електронен глас:

— Моля, отдръпнете се от колата!

Бош послуша гласа и тръгна към мерцедеса си. По пътя се обади в диспечерския център и обяви Стодард и сребристия му лексъс за издирване.

Затвори и закачи телефона на колана си. Стигна до мерцедеса, запали го и го премести до входа, за да е готов, когато Райдър дойде с адреса.

След цяла вечност тя най-после излезе и се затича към колата. Само че се приближи до лявата врата, отвори я и му даде знак да слезе.

— Не е далече. Къща на Чейс до Уинетка. Обаче няма да шофираш ти.

Бош знаеше, че е загуба на време да спори. Слезе и колкото можеше по-бързо, без да изгуби равновесие, заобиколи отпред и се вмъкна на дясната седалка. Райдър настъпи газта и излезе от паркинга.

Докато пътуваха към дома на Стодард, Бош повика подкрепление от Девънширския участък и се обади на Ейбъл Прат да го осведоми накратко за сутрешните открития.

— Къде отива той според теб? — попита началникът.

— Нямам представа. Ние обаче отиваме в дома му.

— Склонен ли е към самоубийство?

— Нямам представа.

Прат замълча: обмисляше информацията. После зададе още няколко въпроса за дребни детайли и затвори.

— Стори ми се доволен — отбеляза Хари. — Каза, че ако пипнем този тип, това щяло да превърне лимона в лимонада.

— Хубаво — усмихна се Райдър. — Можем да вземем отпечатъци от кабинета или дома на Стодард и да ги сравним с отпечатъците под леглото. Тогава няма да има значение дали още е на свобода.

— Не се бой, ще го заловим.

— Как мислиш, Хари, Стодард и Маки заедно ли са го извършили?

— Не знам. Но си спомням оная снимка на Стодард от годишника. Изглеждаше доста строен. Може да е бил в състояние да я

пренесе по склона сам. Никога няма да разберем, ако не го открием и не го попитаме.

— Най-важният въпрос е каква е връзката между Стодард и Маки.

— Чрез пистолета.

— Знам, това е очевидно. Искам да кажа, откъде е познавал Маки навремето? Къде е пресечната точка и как така го е познавал достатъчно добре, за да получи пистолета от него?

— Мисля, че това през цялото време е било пред очите ни — отвърна Бош. — И Маки ми го каза с последната си дума.

— „Чатсуърт“ ли?

— Чатсуъртската гимназия.

— Какво искаш да кажеш?

— Онова лято той доучвал в чатсуъртската гимназия, за да вземе диплома. В нощта на убийството алибито на Маки бил неговият учител. Или пък е било обратното. Може Маки да е бил алибито на своя учител.

— Стодард ли?

— Още първия ден той ни каза, че всички учители в „Хилсайд“ работели извънредно. Може и той да е работил в друго училище. Може да е преподавал на Маки.

— Много въпросителни, Хари.

— Затова трябва да открием Стодард, преди да направи нещо тъпо.

— Смяташ ли, че има склонност към самоубийство? Нали I каза на Ейбъл, че не знаеш?

— Не знам нищо със сигурност. Обаче на паркинга зави в I последния момент. Това ме кара да смятам, че иска да на-; рани само един човек.

— Себе си ли? Може просто да не е искал да смачка новата си кола.

— Възможно е.

Райдър излезе на Уинетка и увеличи скоростта. Още малко и щяха да стигнат до дома на Стодард. Бош мълчеше. Накрая Киз зави на запад по Чейс и видяха черно-бяла патрулка с отворени предни врати. Райдър спря зад нея и двамата изскочиха от мерцедеса. Бош измъкна

пистолета от колана си. Партньорката му имаше право, че Стодард може да е пазел колата си, когато не го беше блъснал.

Входната врата на малката къща от епохата на Втората световна война зееше. Нямаше и следа от патрулните полицаи. Хари хвърли поглед към Райдър и видя, че също е извадила оръжието си. Бяха готови да влязат.

— Влизат детективи! — извика Бош.

И прекрачи прага. Отвътре някой викна:

— Чисто е! Чисто е!

Хари не се отпусна и не свали пистолета. Влезе в дневната, огледа я и не видя никого. Погледна масичката и забеляза разгънат брой на „Дейли Нюз“ от предишния ден.

— Излизат патрули! — извика някой от коридора вдясно.

След миг оттам се появиха двама патрулни полицаи. Държаха пистолети в отпуснатите си ръце. Сега вече се отпусна и Бош.

— Чисто е — съобщи полицаят — беше сержант. — Заварихме вратата отворена и влязохме. В спалнята има нещо, което трябва да видите.

Патрулните ги поведоха по къс коридор, който стигаше до баня и малка спалня, използвана като домашен кабинет. Влязоха в друга спалня и сержантът посочи продълговата дървена кутия, която лежеше отворена на кревата. В стиропорената подложка имаше вдлъбнатина с формата на дълго-цевен револвер. Оръжието липсваше. На леглото се валяше кутия от патрони.

— Той преследва ли някого? — попита сержантът.

— Сигурно само себе си — отвърна Бош. — Някой от вас да има ръкавици? Моите са в колата.

— Ей сега. — Сержантът извади кутия с латексови ръкавици от джобче на колана си и я подаде на Хари, който си ги сложи и вдигна кутията от патрони. Отвори я и измъкна пластмасовата поставка. Липсваше само един патрон.

Бош се вторачи в мястото, останало от липсващия патрон, и се замисли. Райдър го потупа по лакътя. Той вдигна глава към нея и проследи погледа до нощното шкафче от срещната страна на леглото.

Там имаше снимка на Ребека Верлорън, поставена в рамка. Бяха я фотографирали на зелена морава пред Айфеловата кула. Носеше

черна барета и се усмихваше непринудено. На Хари му се стори, че изражението ѝ е искрено и показва любов към човека, който я гледа.

— Няма го на снимките в годишника, защото е бил зад фотоапарата — каза Бош.

Киз кимна. И тя се носеше по водния тунел.

— Там е започнало всичко — каза тя. — Там се е влюбила в него. Моята голяма любов.

Известно време мълчаливо се взираха в снимката.

— Свободни ли сме, детективи? — накрая попита сержантът.

— Не — отвърна Бош. — Трябва да останете тук и да пазите къщата, докато не пристигнат криминалистите. И бъдете готови в случай, че той се върне.

— Защо, отивате ли някъде? — попита патрулният.

— Да.

Бързо се върнаха при колата и Райдър отново седна зад волана.

— Накъде?

— В къщата на Верлорън. Да побързаме.

— За какво мислиш?

— За снимката, която са пуснали във вестника — където Мюриъл седи на леглото. Ясно се вижда, че стаята си е все същата, нали разбираш?

Тя се замисли за момент, после кимна.

— Да.

Разбираше. Фотографията показваше, че стаята на Ребека не е променена от нощта на отвличането ѝ. Тя можеше да е събудила нещо у Стодарт. Копнеж за нещо изгубено много отдавна. Снимката беше като оазис, спомен за едно идеално място, където не се е случило нищо лошо.

Райдър настъпи газта и колата се понесе напред. Бош се свърза с диспечерната и повика друг патрул в къщата на Мюриъл Верлорън. Освен това актуализира съобщението за издирване на Стодарт: описа го като въоръжен и опасен, а може би 5150 — което означаваше психически нестабилен. Бяха близо до къщата на Ред Меса Уей и сигурно щяха да стигнат първи. Обади се на Мюриъл Верлорън, ала когато се включи телефонен секретар, изключи.

— Не отговаря.

След пет минути завиха на Ред Меса Уей и погледът на Хари веднага попадна върху сребрилата кола, зарязана под странен ъгъл до тротоара пред къщата. Това беше лексусът, който едва не го бе блъснал на училищния паркинг. Райдър спря до него и двамата отново изскочиха навън с извадено оръжие.

Входната врата беше открената. Като си даваха безмълвни знаци, те заеха позиция от двете ѝ страни. Бош я отвори и влезе пръв. Райдър го последва и веднага нахлува в дневната.

Мюриъл Верлорън лежеше на пода. До нея имаше някакъв кашон. Главата и лицето ѝ бяха неколкократно увити с кафява лепенка,

за да не може да вика. Ръцете ѝ глезените ѝ също бяха залепени. Райдър я повдигна и я подпря на дивана, после долепи показалец до устните си и прошепна:

— Той в къщата ли е, Мюриъл?

Жената кимна. Очите ѝ бяха ококорени, обезумели от страх.

— В стаята на Ребека ли?

Мюриъл кимна пак.

— Чухте ли изстрел?

Майката на Ребека отрицателно поклати глава и издаде приглушен звук, който щеше да е вик, ако я нямаше лепенката на устата ѝ.

— Стойте тихо — прошепна Райдър. — Ако ви махна лепенката, трябва да мълчите.

Мюриъл напрегнато закима и Киз почна да сваля лепенката. Бош се наведе към нея.

— Качвам се горе.

— Чакай, Хари — малко по-високо нареди Райдър. — Ще се качим заедно. Освободи ѝ глезените.

Бош се подчини. Когато свърши, партньорката му отново даде знак на Мюриъл да мълчи.

— Това е учителят на Беки — напрегнато, но тихо прошепна Мюриъл. — Има пистолет.

Райдър започна да отлепва китките ѝ.

— Знаем. Ще се справим с него.

— Какво прави? — попита майката. — Той ли е убиецът?

— Той е.

Мюриъл Верлорън въздъхна измъчено. Ръцете и краката ѝ вече бяха свободни и детективите ѝ помогнаха да се изправи.

— Качваме се горе — обясним Райдър. — Трябва да излезете от къщата.

И я побутнаха към изхода.

— Не мога да изляза! Той е в нейната стая. Не мога...

— Трябва, Мюриъл — строго прошепна Бош. — Тук е опасно. Идете при някой съсед.

— Не познавам съседите.

— Трябва да излезете, Мюриъл — включи се Райдър. - Тръгнете по улицата. Идват още полицаи. Спрете ги и им кажете, че ние вече

сме вътре.

Избутаха я през отворената врата и я затвориха зад гърба ѝ.

— Не го оставяйте да съсипе стаята ѝ! — примоли се Мюриъл.
— Само тя ми остана!

Бош и Райдър се върнаха в задния коридор и колкото можеха тихо се качиха по стълбището и заеха позиции от двете страни на вратата.

Хари хвърли поглед към Киз. И двамата знаеха, че нямат много време. Когато пристигнеше подкреплението, положението щеше да се промени. Щеше да се превърне в класическа ситуация на „самоубит“ от полицията. Сега имаха шанс да стигнат до Стодард, преди той да си тегли куршума — или да го довърши някое ченге от спецотряда.

Райдър посочи бравата. Бош внимателно се опита да я завърти и поклати глава. Беше заключено.

С помощта на условни сигнали нахвърлиха план, кимнаха си, когато бяха готови, и Бош се отдръпна в коридора и се приготви да изрита бравата. Знаеше, че трябва да го направи отведнъж. Иначе щяха да изгубят предимството на изненадата.

— Кой е? — разнесе се отвътре гласът на Стодард.

Бош погледна Райдър. Край с елемента на изненада. Той ѝ направи безмълвен знак, че ще поеме говоренето.

— Аз съм детектив Бош, господин Стодард. Как сте?

— Не много добре.

— Да, положението май стана неовладяемо, нали?

Директорът не отговори.

— Знаете ли какво — продължи Хари. — Наистина трябва да обмислите възможността да оставите оръжието и да излезете. Имате късмет, че дойдох пръв да видя как е госпожа Верлорън. Но партньорката ми и спецотрядът скоро ще пристигнат. Човек не бива да се бъзика със спецотряда. Сега е моментът да излезете.

— Само искам да знаете, че я обичах.

Бош се поколеба. Погледна Райдър и отново насочи вниманието си към вратата. Можеше да приложи два подхода към Стодард. Да опита да получи признание още сега или да го уговори да излезе от къщата и да му спаси живота. И двата подхода бяха възможни, ала не и еднакво вероятни.

— Какво точно се случи? — попита той.

Мина доста време, преди директорът да отговори.

— Случи се това, че тя искаше да задържи бебето и не можеше да проумее, че това ще провали всичко. Трябваше да се избавим от него... и после тя промени отношението си.

— По въпроса за бебето ли?

— Към мен. И за всичко.

Бош зачака. След няколко секунди Стодард продължи:

— Обичах я.

— Но сте я убили.

— Допуснах грешки.

— Като оная нощ ли?

— Не искам да говоря за оная нощ. Искам да си спомня всички моменти преди оная нощ.

— Не ви обвинявам.

Хари погледна Райдър и вдигна три пръста. Щяха да броят до три. Тя кимна. Беше готова.

Бош вдигна показалец.

— Знаете ли какво не разбирам, господин Стодард?

И вдигна средния.

— Какво?

Хари вдигна третия пръст и изрита вратата. Талашитът лесно поддаде и тя се отвори с трясък. Инерцията запрати Бош в стаята. Той насочи пистолета напред и се обърна към леглото.

Директора го нямаше там.

Детективът продължи завъртането си и зърна Стодард в огледалото. Стоеше в ъгъла от другата страна на вратата, вдигнал дългото дуло на револвера към устата си.

Бош чу вика на Райдър и я видя как влита в спалнята и се хвърля върху Стодард.

Гърмежът разтърси стаята. Райдър и Стодард се строполиха на пода. Оръжието падна от ръката на директора и се плъзна настрани. Хари светкавично стовари тежестта си върху Стодард, докато партньорката му се измъкваше изпод него.

— Ранена ли си, Киз?

Не получи отговор. Опита се да погледне към нея, като продължаваше да притиска директора под себе си. Райдър притискаше длан към лявата страна на главата си.

— Киз?

— Не съм ранена! — извика тя. — Обаче май оглушах с едното ухо.

Стодард се опита да се надигне и изпъшка:

— Моля ви!

Бош долепи гърдите му до пода, бързо изви ръката му назад и я закопча с белезниците. След кратка борба изви и другата и също я закопча. После се наведе и го попита:

— За какво ме молите?

— Да ме оставите да умра.

Хари се изправи и го дръпна да стане.

— Това ще е прекалено лесно, Стодард. Все едно пак да ви оставя да се измъкнете.

Хвърли поглед към Райдър, която също беше станала. Няколко кичура от косата ѝ бяха опърлени от изстрела — толкова близо бе гръмнал револверът.

— Ще се справиш ли?

— Стига да престане нищенето.

Бош вдигна очи и видя дупката от куршум на тавана. В далечината се чу вой на сирени. Той стисна Стодард за лакътя и го побутна към вратата.

— Отивам да го заведа в някоя кола. Ще го закараме в Девъншир и ще го държим там до предявяване на обвинението.

Райдър само кимна. Още не бе дошла на себе си.

Хари поведе Стодард към стълбището. Когато стигнаха в дневната, директорът отчаяно заговори:

— Можете да го направите сега.

— Какво да направя?

— Да ме застреляте. Кажете, че съм побягнал. Откопчайте едната гривна на белезниците и кажете, че съм се освободил. Искате да ме убие, нали?

Бош спря и се втренчи в него.

— Да, бих искал да ви убия. Но това ще е прекалено милосърдно към вас. Ще трябва да си платите за онова, което сте направили на момичето и на неговото семейство. А ако ви очистя още сега, няма да покрия дори само лихвите за тия седемнайсет години.

И грубо го забута към вратата. Излязоха на предната морава в момента, в който отпред спря патрулка и изключи сирената. Бош видя аеродинамичната лампа на покрива — беше чувал за тия нови коли със супермодерна техника. Управлението можеше да си позволи само по няколко за всяка бюджетна година.

Колата му даде една идея. Той вдигна ръка и описа кръг във въздуха — знак, че положението е овладяно.

Докато водеше Стодарт към патрулката, видя Мюриъл Верлорън: вървеше по средата на улицата към дома си. Взираше се в директора. Устата ѝ беше отворена, сякаш в безмълвен вик на ужас.

По пътя до Девънширския участък Бош седеше на задната седалка при Стодард. Райдър беше останала да успокои Мюриъл и да я прегледат медиците. После щеше да дойде в участъка с колата на Хари.

До Девъншир бе само десетина минути. Бош знаеше, че трябва бързо да се опита да измъкне признание от директора. Първо му прочете правата. В стаята на Ребека Верлорън той бе направил някои признания, ала едва ли можеха да ги използват в съда, защото не бяха записани и не го бяха предупредили за правата му, сред които беше правото да мълчи.

— Искаш ли да разговаряш с мен? — попита Бош, след като свърши с формалностите.

Директорът се бе навел напред, защото ръцете му още бяха закопчани на гърба. Брадичката му почти опираше в гърдите.

— Какво има да си говорим?

— Не знам. Искам да кажа, аз нямам нужда от твоите приказки. Заловихме те. Поведение и улики — имаме всичко необходимо. Просто си помислих, че може да пожелаеш да изясниш някои неща, нищо повече. В такъв момент много хора просто искат да обяснят постъпките си.

Отначало Стодард не отговори. Колата се движеше на изток по Девъншир Булевард. До участъка оставаха по-малко от четири километра. Бош беше предупредил шофьора да кара бавно.

— Странно нещо — накрая рече директорът.

— Кое?

— Аз съм учител по естествознание, нали знаете? Искам да кажа, преди да стана директор, преподавах естествознание. Бях заместник-директор по учебната част.

— Аха.

— И преподавах на учениците си за ДНК. Винаги съм им казвал, че това е тайната на живота. Разшифровайте ДНК и ще разшифровате самия живот.

— Аха.

— А сега... сега, е, вие я използвахте, за да дешифрирате смъртта. Това е тайната на живота. И тайната на смъртта. Не знам. Всъщност не е странно. В моя случай по-скоро е иронично.

— Щом казваш.

— Човек, преподавал за ДНК, е заловен от ДНК. — Стодард се засмя. — Ей, от това става страхотно заглавие. Гледайте да им го кажете.

Бош се пресегна и отключи белезниците му. После ги заключи отпред, за да може Стодард да се облегне.

— В къщата каза, че си я обичал.

— Да. Обичах я. И още я обичам.

— Странен начин да го покажеш, нали?

— Не беше планирано. Оная нощ нищо не беше планирано. Наблюдавах я, нищо повече. Наблюдавах я винаги, когато можех. Постоянно минавах с колата покрай тях. Следях я, когато излизаше да се вози с приятелки. Наблюдавах я и на работа.

— И през цялото време си носил пистолета.

— Не, пистолетът беше за мен, не за нея. Но...

— Открил си, че е по-лесно да убиеш нея, отколкото себе си.

— Оная вечер... видях, че вратата на гаража е отворена. Влязох. Не бях сигурен защо. Мислех да се самоубия. На леглото й. Така щях дай покажа любовта си.

— Но си се скрил под леглото, вместо да легнеш на него.

— Трябваше да помисля.

— Къде беше Маки?

— Маки ли? Не знам къде е бил.

— Не беше ли с теб? Не ти ли помогна?

— Даде ми пистолета. Сключихме сделка. Пистолетът срещу дипломата. Аз му бях учител. Работех извънредно през лятото.

— Но оная нощ не е бил с теб, така ли? Сам ли я пренесе на склона?

Стодард се взираше някъде много далеч, въпреки че очите му бяха насочени към гърба на предната седалка.

— Тогава бях силен — прошепна той.

Патрулката мина през отвора в бетонната стена, която ограждаше гърба на Девънширския участък. Директорът погледна през прозореца,

видя десетките патрулни коли и сградата на участъка и явно излезе от унеса си. Проумя положението си.

— Повече не ми се говори.

— Разбира се — отвърна Бош. — Ще те оставим в стая за разпити и ще ти повикаме адвокат, ако искаш.

Колата спря и Бош слезе. Заобиколи, изкара Стодард навън и го поведе в сградата. Детективското бюро се намираше на втория етаж. Качиха се с асансьора и там ги посрещна лейтенантът, ръководещ девънширските детективи. Бош му се беше обадил от дома на Верлорън. Стаята за разпити очакваше директора. Хари го настани да седне и закопча едната му китка за метален пръстен, завинтен за средата на масата.

— Чакай ме. Скоро ще се върна.

После го погледна от прага. Реши да опита един последен трик.

— Според мен разказът ти е измислица отначало докрай.

Стодард го зяпна изненадано.

— Какво искате да кажете? Обичах я. Не исках...

— Дебнел си я с една цел. Да я убиеш. Тя те е отблъснала и ти не си могъл да го преживееш, затова си решил да я убиеш. И сега, след седемнайсет години, се опитваш да ме заблуждаваш, че било различно, като Ромео и Жулиета или нещо подобно. Ти си страхливец, Стодард. Дебнел си я и си я убил. Трябва да си го признаеш.

— Не, грешите. Бях взел пистолета за себе си.

Бош се върна в стаята и се наведе над масата.

— Нима? Ами зашеметителят, Стодард? И той ли е бил за теб? Пропусна го от разказа си, нали? Защо ти е бил зашеметител, ако си щял да се самоубиваш?

Директорът мълчеше. Сякаш след изтеклите седемнайсет години беше успял да изличи зашеметителя от паметта си.

— Имаме предумишлено убийство и лъжа — продължи Хари. — Ти изобщо не си искал да се самоубиеш. Нито тогава, нито сега.

— Искам да се срещна с адвокат — заяви Стодард.

— Да, естествено.

Бош излезе, тръгна по коридора и влезе в една отворена врата. Наблюдателната стая. Лейтенантът и един от патрулните полицаи бяха вътре. Имаше два работещи видеоекрана. На единия се виждаше седналият в стаята за разпити Стодард. Камерата го показваше от

горен ъгъл на помещението. Арестантът като че ли неவிждащо зяпаше стената.

Образът на другия екран беше замразен. Това бяха Бош и Стодард на задната седалка на патрулната кола.

— Как е звукът? — попита Хари.

— Разкош — отвърна лейтенантът. — Имаме всичко. Свалянето на белезниците беше майсторски ход. Така лицето му се вдигна към камерата.

Той натисна един бутон и картината се раздвижи. Бош ясно чу гласа на Стодард и кимна. Патрулната кола разполагаше с камера, която се използваше за заснемане на транспортни проверки и превоз на задържани. За пътуването със Стодард вътрешният микрофон бе включен, а външният — изключен.

Беше се получило добре. Признанията на директора щяха да помогнат за приключване на случая. Бош не изпитваше абсолютно никакви притеснения в тази насока. Благодарни на лейтенанта и патрула и помоли да използва телефона.

Обади се на Ейбъл Прат да го информира и се увери, че Райдър вече е добре. Каза, че му трябват екипи от криминалисти за обработка на местопрестъпленията в дома на Стодард и къщата на Мюриъл. И заповед за обиск. Съобщи му, че ще вземат отпечатъци на директора, за да ги сравнят със снетите под леглото на Ребека Верлорън. Накрая осведоми началника си за видеозаписа, направен по време на пътуването до участъка, и за признанията на Стодард.

— Всичко е убедително и документирано — приключи Бош. — Записано е на видео, че съм му прочел правата.

— Браво, Хари — похвали го Прат. — Мисля, че повече няма за какво да се безпокоим.

— Поне в този случай.

Което означаваше, че Стодард безпроблемно ще бъде осъден, но че Бош не е сигурен каква ще е оценката на неговата роля в следствието.

— Трудно се спори с резултатите — опита се да го успокои Прат.

— Ще видим.

Мобилният телефон на Хари започна да сигнализира за ново обаждане. Той каза на Прат, че трябва да затваря, и превключи на другото повикване. Търсеше го Маккензи Уърд от „Дейли Нюз“.

— Сестра ми слушала полицейската честота — настойчиво каза тя. — В дома на Верлорън били пратени патрул и линейка. Еми познала адреса.

— Така е.

— Какво става, детектив? Забравихте ли, че имаме сделка?

— Не съм. И тъкмо се канех да ви се обадя.

В кухнята в приюта на „Метро“ цареше мрак. Бош влезе в малкото фоайе на съседния хотел и поговори с мъжа зад прозорчето. Попита за номера на стаята на Робърт Верлорън.

— Няма го.

Нещо в окончателността на гласа му накара гърдите на Хари да се свият. Явно нямаше предвид, че Верлорън просто е излязъл.

— Какво искаш да кажеш?

— Че вече го няма. Направи го и си отиде. Това е.

Бош се приближи към стъклото. Мъжът четеше евтин роман и не бе вдигнал поглед от пожълтелите страници.

— Ей, погледни ме.

Онзи хвана книгата по средата, за да не си изгуби страницата, и вдигна глава. Бош му показва значката си.

— Да?

Хари се втренчи в уморените му очи.

— Какво означава това? Какво е направил?

Мъжът сви рамене.

— Дойде пиян на работа, а това е единственото правило, на което държим тук. Никакво пиене. Никакви пияници.

— Уволниха ли го?

Мъжът кимна.

— Ами стаята му?

— Стаята върви с работата. Както ти казах, вече го няма. Отиде си.

— Къде?

Мъжът за пореден път сви рамене и посочи вратата, която водеше към тротоара на Пета улица. Искаше да каже, че Верлорън е някъде там.

— Кога стана това? — попита Хари.

— Вчера. Вие ченгетата сте виновни, нали знаеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Чух, че някакво ченге дошло тук, разправяло му някакви глупости. Не знам за какво е ставало въпрос, обаче се случи точно преди... нали разбираш какво искам да кажа? Пак започна да пие. И толкова. Знам само, че имаме нужда от нов главен готвач, щото човекът, дето ни го пратиха, не може даже да пържи яйца.

Бош не каза нищо повече. Излезе. Улицата навън гъмжеше от хора. Нощните хора. Ощетените и прокудените. Хора, които се криеха от другите и от себе си. Хора, бягащи от миналото, от нещата, които бяха и не бяха извършили.

Хари знаеше, че на другата сутрин вестниците ще публикуват историята. Но искаше да я разкаже на Робърт Верлорън лично.

Реши да го потърси. Не знаеше как ще му подейства новината. Не знаеше дали ще изтегли Верлорън от дупката, или ще го натика още по-дълбоко в нея. Навярно вече нищо не можеше да му помогне. Ала въпреки това трябваше да му го каже. Светът беше пълен с хора, които не можеха да преживеят нещата, които им се случваха. Нямаше покой. Истината не правеше човек свободен. Ала човек трябва да преживява нещата. Това щеше да му каже. Човек можеше да се насочи към светлината, да се катери, да се бори, за да се измъкне от дупката.

Плацът на полицейската академия бе опънат като зелено одеяло в подножието на един от гористите хълмове в Елизиън Парк, красиво сенчесто място, говорещо добре за традицията, която началникът на полицията искаше да припомни на Бош.

В осем сутринта след безплодното си нощно издирване на Робърт Верлорън Хари се представи на регистрацията и го придружи до място на подиума под ВИП тентата. Зад катедрата, от която щяха да се произнасят речите, имаше четири реда столове. Мястото на Бош гледаше към плаца, където щяха да маршируват новите кадети и където после щяха да се строят за проверка. Като поканен гост на началника, той щеше да е един от проверяващите.

Бош носеше пълна униформа. Традицията изискваше да си униформен на производството на нови офицери — за да ги приветстваш в света на униформените. И беше подранил. Седна сам и послуша полицейския оркестър, който свиреше стари маршове. Докато развеждаха другите ВИП гости по местата им, никой не го обезпокои. Повечето бяха политици и неколцина орденоносци от Ирак — те бяха с униформата на морската пехота.

Чувстваше кожата на шията си под колосаната яка и стегнатата вратовръзка като одрана. Почти час беше търкал под душа мастилото с надеждата, че то ще отнесе цялата грозота на случая в канала заедно със себе си.

Не забеляза приближаването на заместник-началник Ървин Ървинг, докато кадетът, който го водеше, не каза:

— Извинете, господине.

Бош вдигна поглед и видя, че Ървинг сядва до него. Хари се поизправи и вдигна програмата си от стола, предназначен за заместник-началника.

— Приятно прекарване — пожела му кадетът, после стегнато се обърна кръгом и тръгна към поредния гост.

Отначало Ървинг мълчеше. Като че ли му трябваше доста време, за да се настани удобно и да види кой може да ги наблюдава. Бяха на

първия ред, две от най-хубавите места. Накрая заговори, без да се обръща към Бош:

— Какво става тук все пак?

— Вие ми кажете.

Хари също се поозърна да види дали някой не ги гледа. Явно не бе случайно, че седят един до друг. Бош не вярваше в съвпадения. Не и в такива.

— Началникът каза, че искал да присъствам — обясни той. — Покани ме в понеделник, когато ми връщаше значката.

— Браво.

Изтекоха цели пет минути, преди Ървинг да проговори пак. Трибуната се пълнеше — оставаха свободни само местата на началника и съпругата му в края на първия ред.

— Каква седмица преживяхте, а, детектив? — прошепна Ървинг. — Затъгнахте в лайната, а излязохте ухаещ на рози. Поздравления.

Бош кимна. Точна оценка.

— Ами вие? Просто поредната седмица в службата, а?

Ървинг не отговори. Хари се замисли за местата, където бе търсил Робърт Верлорън. Замисли се за лицето на Мюриъл Верлорън, когато бе видяла, че отвеждат убиеца на дъщеря ѝ към патрулката. Трябваше бързо да натика Стодарт на задната седалка, за да не му издере очите.

— Всичко това е заради вас — тихо каза той.

Ървинг го погледна чак сега. С крайчеца на окото си.

— Какви ги дрънкате?

— За тия седемнайсет години, за тях дрънкам. Накарали сте вашия човек да провери алибитата на Осмиците. Той не знаел, че Гордън Стодарт е учител и на момичето. Ако Грийн и Гарсия бяха проверявали алибитата, както би трябвало, са щели да се натъкнат на Стодарт и лесно да съберат две и две. Преди седемнайсет години. Цялото това време лежи на вашата съвест.

Ървинг вече се обърна към него.

— Имаме споразумение, детектив. Ако го нарушите, ще намеря други начини да се докопам до вас. Надявам се, че разбирате.

— Да, естествено. Както кажете. Обаче забравяте едно нещо. Не само аз знам за вас. Какво ще правите, ще сключвате сделки с всички ли? С всеки репортер, с всяко ченге? С всяка майка и баща, които

трябва да водят кухия си живот, заради онова, което сте извършили вие?

— Не повишавайте глас — процеди през зъби Ървинг.

— Казах всичко, което исках да ви кажа — тихо и спокойно отговори Бош.

— Е, дайте и аз да ви кажа нещо. Не сме свършили разговора. Ако открия...

И млъкна, понеже идваше началникът на полицията с жена си. Ървинг се поизправи на стола си. Музиката загърмя и парадът започна. Двайсет и четирима кадети с лъскави нови значки на гърдите излязоха на плаца със строева крачка и застанаха мирно пред ВИП тентата.

Произнесоха се прекалено много предварителни речи. После проверката на новите офицери се проточи до безкрайност. Ала накрая програмата стигна до главното събитие — традиционните думи на началника на полицията. Човекът, който беше върнал Бош на служба, изглеждаше спокоен и самоуверен. Говори за промяна на полицейското управление отгоре до долу, като започна с дваайсет и четиримата новопроизведени офицери. Каза, че говорел за промяна на имиджа и практиките на управлението. Каза много от нещата, които в понеделник сутринта бе споменал и на Бош. Посъветва новите офицери никога да не нарушават закона, за да наложат закона. Винаги да си вършат работата според конституцията и с човешко съчувствие.

Но после изненада Бош със заключението си.

— Бих искал също да привлека вниманието ви към двама офицери тук, които днес са мои гости. Единият идва, другият си отива. Тази седмица детектив Хари Бош се върна в управлението след няколко години пенсия. Предполагам, по време на дългата си почивка е установил, че не можеш да научиш старо куче на нови трикове.

От навалищата от другата страна на плаца се разнесе учтив смях. Там седяха семействата и приятелите на кадетите. Началникът продължи:

— Затова се върна в семейството на управлението и вече постигна резултати, достойни за възхищение. Изложи се на опасност за благо на обществото. Вчера той и партньорката му разкриха убийство отпреди седемнайсет години, заседнало като трън в тялото на това общество. Ние приветстваме детектив Бош с добре дошъл.

Тълпата изръкопляска. Хари се изчерви и заби поглед в коленете си.

— Бих искал също да благодаря на заместник-началник Ървин Ървинг, че днес е тук. Той служи в управлението от близо четирийсет и пет години. В момента няма друг офицер, който да е служил толкова. Решението му да се пенсионира днес и да направи това производство своето последно дело като полицай е уместен финал за службата му. Благодарим му за службата на управлението и града.

Аплодисментите за Ървинг бяха много по-шумни и продължителни. Хората започнаха да се изправят в чест на човека, служил толкова дълго на управлението и града. Бош леко се обърна надясно, за да види лицето на Ървинг, и в мига, в който зърна очите му, разбра, че заместник-началникът не го е очаквал. Това си беше живо изнудване.

Скоро всички ръкопляскаха на крака и Бош по неволя трябваше да направи същото — за човек, когото презираше. Знаеше точно кой е автор на падането на Ървинг. Ако заместник-началникът протестираше или се опиташе по някакъв начин да си върне поста, го очакваше вътрешно разследване под ръководството на Кизмин Райдър. Нямахше съмнение, че този път той щеше да изгуби. Абсолютно никакво съмнение.

Бош обаче не знаеше кога е подготвено всичко това. Представи си Райдър, седнала на бюрото си в стая 503, как го чака с чаша кафе, черно — тъкмо каквото го обичаше. Дали вече бе знаела от какъв случай идва джакпотът и докъде ще доведе? Спомни си датата на доклада от правното министерство. Десет дни, преди той да го прочете. Какво се бе случило през тези десет дни? Какво бяха подготвили за неговото пристигане?

Не знаеше и всъщност не го интересуваше. Политиката на управлението се играеше на шестия етаж. Той работеше в стая 503 и там му бе мястото. Несъмнено.

След като приключи речта си, началникът раздаде на кадетите един по един диплома за завършване на академията и позира за снимки, ръкувайки се с тях. Всичко ставаше много бързо, чисто и идеално организирано. Три полицейски хеликоптера прелетяха над плаца във формация и кадетите сложиха край на церемонията, като хвърлиха фуражките си във въздуха.

Бош си спомни времето преди повече от трийсет години, когато и той беше хвърлил фуражката си във въздуха. Усмихна се. Не бе останал никой от неговия курс. Всички бяха мъртви, пенсионирани или уволнени. Знаеше, че само от него зависи да продължи традицията и да носи знамето. Да води справедливата борба.

След края на церемонията хората се втурнаха да поздравят новите офицери. Ървинг стана и тръгна право през плаца към изхода. Не спря никъде, даже при онези, които му протягаха ръце, за да го поздравят.

— Миналата седмица беше доста напрегната за вас, детектив.

Бош се обърна. Беше началникът на полицията. Бош не знаеше какво да отговори.

— Благодаря, че дойдохте. Как е детектив Райдър?

— Взе си свободен ден. Вчера ѝ се размина на косъм.

— И аз така чух. Някой от вас ще присъства ли на днешната пресконференция?

— Ами, тя е в отпуската, пък и аз си мислех да я прескоча, ако може.

— Е, ще се оправим и без вас. Виждам, че вече сте дали историята на „Дейли Нюз“. Сега всички останали протестират. Ще трябва да ги позалъжем с нещо.

— Дължах го на репортерката от „Нюз“.

— Да, знам.

— Когато положението се успокои, все още ли ще съм на работа, господин началник?

— Разбира се, детектив Бош. Също като във всяко следствие, трябва да се прави избор. Това е трудно. Вие сте взели най-добрите решения, които сте могли. Ще има проверка, но се съмнявам, че ще имате проблем.

Хари кимна. Понечи да му благодари, но се отказа. Просто го погледна.

— Искате да ме питате още нещо ли, детектив?

— Просто се чудех...

— За какво?

— Случаят започна с един доклад от правосъдното министерство и когато стигна при мен, беше доста стар. Питам се защо са го

задържали за мен. Предполагам, че просто се питам какво сте знаели и кога сте го узнали.

— Какво значение има вече?

Бош посочи с брадичка отдалечаващия се Ървинг.

— Може и да има. Не знам. Но той няма да се откаже. Ще отиде при медиите. Или при адвокатите.

— Знае, че ще сбърка, ако го направи, че ще си понесе последиците. Той не е глупак.

Бош само кимна. Началникът го погледна изпитателно, после продължи:

— Струва ми се, че още се безпокоите, детектив. Спомняте ли си какво ви казах в понеделник? Казах ви, че внимателно съм проучил вашия случай и кариерата ви, преди да реша дали да ви покана да се върнете.

Хари го гледаше.

— И не ви излъгах. Проучих ви и смятам, че знам нещо за вас. Вие съществувате с една цел, детектив Бош. И сега имате възможност да я постигнете, да продължите да изпълнявате дълга си. Какво друго има значение?

Бош дълго го гледа, преди да отговори.

— Всъщност исках да ви питам за нещо, което казахте онзи ден. За последиците и гласовете. Сериозно ли говорехте? Или просто ме надъхвахте срещу Ървинг?

Началникът се изчерви и за миг сведе глава. После погледна Бош и каза твърдо:

— До последната дума. И не го забравяйте. Върнете се в петстотин и трета стая и продължете да финализирате следствията. Затова сте тук. Финализирайте ги, иначе аз ще намеря причина да финализирам вашето дело. Разбирате ли?

Хари не се почувства заплашен. Отговорът на началника му хареса. Накара го да се почувства по-добре.

— Разбирам.

Началникът го стисна за лакътя.

— Чудесно. Тогава да идем да се снимаме с някои от тия младежи, които днес влязоха в нашите редове. Може би ще научат нещо от нас. Може би ние ще научим нещо от тях.

Докато навлизаха в тълпата, Бош погледна натам, накъдето се бе отдалечил Ървинг. Ала него отдавна го нямаше.

Бош търси Робърт Верлорън през три от следващите седем ноци, но го откри прекалено късно.

Една седмица след производството на новите офицери Бош и Райдър седяха един срещу друг на бюрата си и полагаха последните щрихи в делото срещу Гордън Стодард. Вече му бяха предявили обвинение в убийство в градския съд на Сан Фернандо и той не се беше признал за виновен. Сега започваше правният танц. Двамата партньори трябваше да съставят изчерпателен документ, който да очертае обвинението срещу директора. Той щеше да бъде даден в прокуратурата и на адвоката на Стодард. След среща с Мюриъл Верлорън, както и с двамата следователи, прокуратурата щеше да разработи съдебна стратегия. Ако Стодард вземеше решение да се изправи пред щатския съд, прокуратурата щеше да поиска смъртно наказание. Пред бившия директор стоеше алтернативата да се признае за виновен в предумишлено убийство и да получи доживотен затвор без право на амнистия.

Така или иначе, обобщението на следствието, което съставяха Бош и Райдър, щеше да е от ключово значение, защото точно щеше да покаже на Стодард и неговия адвокат убедителността на доказателствата. Това щеше да принуди директора да избере или да доживее дните си в затворническа килия, или да заложи живота си срещу малко вероятния шанс да убеди съдебните заседатели в невинността си.

До този момент седмицата вървеше добре. Райдър се възстановяваше, след като куршумът на Стодард едва не я бе улучил, и сега проявяваше способностите си в съставянето на следственото обобщение. Бош целия понеделник беше обсъждал случая с един следовател от Вътрешния отдел и на другия ден бе оневинен. Решението „без последствие“ на ВО означаваше, че всякакви обвинения към него в управлението са свалени, въпреки че медиите продължаваха да оспорват действията на полицията при използването на Роланд Маки за примамка.

Бош бе готов да продължи със следващото следствие. Вече беше казал на Райдър, че иска да се поразрови в случая с жената, която бе намерил завързана и удавена в собствената ѝ вана в първия си ден в управлението. Щяха да се заемат с това още щом приключеха с документите по делото Стодард.

Ейбъл Прат излезе от кабинета си и дойде при тях. Лицето му бе пепеляво. Той кимна към компютърния екран на Райдър и попита:

— По Стодард ли работите?

— Да — отвърна тя. — Какво има?

— Не си правете труда. Той е мъртъв.

Възцари се дълго мълчание.

— Мъртъв ли? — накрая попита Киз. — Как така мъртъв?

— Мъртъв в килията си в затвора във Ван Найс. С две прободни рани в гърлото.

— Сам ли го е извършил? — попита Бош. — Мислех, че не е такъв човек.

— Не, убит е. Хари се сепна.

— Чакай малко. Той е бил в самостоятелна килия. Никой не може да...

— Убит е тази сутрин. И ето най-лошото.

Вдигна малкия си бележник.

— В понеделник през нощта на Ван Найс Булевард бил арестуван мъж за нарушаване на обществения ред в нетрезво състояние. Освен това нападнал един от полицаите, които го закопчали. Взели му отпечатъци и го пратили в затвора във Ван Найс. Няма документ за самоличност и се представил като Робърт Лайт. На другия ден в съда се признал за виновен по всички обвинения и съдията му дал една седмица в затвора във Ван Найс. Отпечатъците още не били проверени в компютъра.

Гърдите на Бош се свиха. Обзе го ужас. Знаеше накъде води това. Прат продължи, като се консултираше с бележките си.

— Мъжът, който се представил като Робърт Лайт, бил пратен да работи в затворническата кухня, защото заявил и демонстрирал, че има опит като готвач в ресторант. Сутринта се сменил с един от другите в кухнята и бутал количката с храна за арестантите, които се хранели по килиите си. Според двамата надзиратели, които присъствали на случая, когато Стодард се приближил до плъзгащото се прозорче на вратата, за

да поеме подноса, Робърт Лайт се пресегнал между решетките и го сграбчил. После неколkokратно го намушкал с нож, направен от подострена лъжица. Стодард получил две прободни рани в шията, преди надзирателите да спрат Лайт. Но закъснели. Сънната артерия на Стодард била прерязана и той умрял от загуба на кръв в килията си, преди да успеят да му помогнат.

Прат млъкна и зачака, ала Бош и Райдър не попитаха нищо.

— По случайност пръстовите отпечатащи на Робърт Лайт били въведени в база данните приблизително по време на убийството на Стодард — продължи началникът. — Оказало се, че затворникът се е представил под фалшиво име. Истинското му име, както вече сте се досетили, убеден съм, е Робърт Верлорън.

Бош сведе глава. Чувстваше се като ударен в корема. Затвори очи и разтърка слепоочията си. Смяташе, че в известен смисъл вината е негова. Той бе носил отговорността за Робърт Верлорън в следствието. Трябваше да го открие.

— Как ви харесва това за финал? — попита Прат.

Бош отпусна ръце и се изправи. Погледна началника.

— Къде е?

— Верлорън ли? Още е при тях. Детективите от Ван Найс са поели случая.

— Отивам там.

— Какво ще правиш? — попита Райдър.

— Не знам. Каквото мога.

И излезе. В коридора натисна асансьорния бутон и зачака. Тежестта в гърдите му не изчезваше. Знаеше, че това е от угризенията, от чувството, че не е бил готов за този случай и че неговите грешки са причина за ужасната цена.

— Ти не си виновен, Хари. Той е чакал цели седемнайсет години, за да направи точно това.

Бош се обърна. Райдър се беше приближила, без да я чуе.

— Трябваше да го открива преди това.

— Той не е искал да бъде открит. Имал е план.

Вратата на асансьора се отвори.

— Каквото и да правиш, идвам с теб — заяви партньорката му.

Хари кимна. Нейното присъствие щеше да улесни всичко. Даде й знак да се качи и я последва. По пътя надолу го обзе решителност.

Решителност да продължи мисията си. Решителност да не забравя Робърт, Мюриъл и Ребека Верлорън. И обещание винаги да говори от името на жертвите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.